

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
KATHRYN ANN KINGSLEY

The
Unseelie
Court

web of shadows

BOOK TWO

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

UNSEELIE MAHKEMESİ

GÖLGELER AĞI
İKİNCİ KİTAP

KATHRYN ANN KINGSLEY

Telif Hakkı© 2025 Kathryn Ann Kingsley

ASIN: B0F5HV48R4

ISBN: 9798286118915

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yerlerle, olaylarla, ticari kuruluşlarla veya yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İÇİNDEKİLER

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Daha fazlası için...](#)

[Beni takip edin!](#)

[Yazar Hakkında](#)

İÇERİK UYARILARI

Bu kitap örümcek tasvirleri içermektedir. Eğer araknofobiniz varsa, bunun yerine "The Unseelie Court: Arachnophobia Edition" ya da "Floof of Shadows" kitaplarını tercih edebilirsiniz.

Bu kitap tamamen rızaya dayalı zihin kontrolü içeren bir seks sahnesi içeriyor. (Ve hafif bir esaret, ama bu noktada bunun oldukça verili olduğunu hissediyorum... bilirsiniz, örümcek titreşimleri göz önüne alındığında). Yani gözlerinizi kısırsanız *bu* çizgiye gelebilir, ama sizi temin ederim ki Ava buna rıza gösteriyor. Ancak, uyarıldınız.

Eğer bu size göre değilse (ya da size göreyse) 8. ve 9. bölümleri atlayın (ya da ileri sarın).

BİRİNCİ BÖLÜM

Ava, Unseelie Kralı Valroy'un peşinden geçitten içeri adımını attı ve hayatını kurtaracak ya da sona erdirecek bir seçim yaptığını biliyordu. Jüri hâlâ hangisini seçeceği konusunda kararsızdı.

Bitty sırtına çarptı ve hızla ona tutunmaya devam etti.

Etrafının tekrar farkına vardığında, Ava şimdiye kadar gördüğü en tuhaf mavimsi yeşil renkte olan uzun, kalın otların arasında durdu ve gördüklerine hayretle baktı. Ama havanın kokusu, garip bir şekilde, onu birdenbire çok farklı bir yerde olduğuna ve artık Web'de olmadığına inandırdı. Web *kötü* kokmuyordu, sadece annesinin onu Brimfield Bit Pazarı'na getirdiği zamanki gibi kokuyordu.

Bit pazarı, herkesin antikalarından ve açık alanlara yerleştirilmiş rastgele *şeylerden* oluşan muazzam bir koleksiyon gibi kokuyordu. Web de benzer kokuyordu; açık hava, tuhaf eski şeyler ve tuhaf eski yerlerin bir karışımı. Ve biraz da ağaç.

Ama burası?

Burası doğa gibi kokuyordu. Saf ve el değmemiş.

Nefesi kesildi. Gökyüzünde asılı duran, normal olamayacak *kadar* büyük ve beyazımsı mavinin tuhaf bir tonuyla renklendirilmiş bir küreden gelen ay ışığıyla yıkanan bir açıklıkta duruyorlardı. Tüm alanı ruhani bir parıltıyla kaplıyordu. Kesinlikle görmeye alışık olduğu ay değildi.

Onları çevreleyen orman, hayal edebileceği her tür ağaçtan ve tanımlayamadığı birkaç ağaçtan oluşuyordu. Meşe, dişbudak, akçaağaç, ceviz, ceviz ağacı... Hepsi bir arada büyüyor ve yükseklerle doğru yükseliyordu. Ağaçların her biri yüzlerce yıllık olmalıydı, belki de daha fazla.

Daha önce hiç ağaçların *kendisine baktığını* hissettiği bir yerde de bulunmamıştı. Sevdim. Cidden lanet *ona bakarak*. Ya da onun hakkında fısıldaşıyorlardı.

Ağaçların arasında küçük ışık küreleri, göz ucuyla görebildiği ama odaklanmaya çalıştığı anda gözden kaybettiği parıltılı hareket parçaları vardı.

Yine de onlara pek dikkat edemiyordu.

Book'a tutunarak, onu bir kez daha kalkan gibi göğsünde tutarak, odağını açıklıkta kendisinden yaklaşık yirmi metre uzakta duran adama -fae- kilitledi.

Acaba *şimdi* gidip onun üzerine bir tren mi bırakmalıydı? Yoksa *daha sonra mı*?

Valroy yüzünde *kanaryayı yiyen kedi* deyimini tanımlayan *bir* gülümsemeye onu izliyordu. Uzun, lacivert saçları solgun tenine dökülüyordu ve Ava bunun tüm fae'lerin suçlu derecede güzel olması için kanunen bir gereklilik olup olmadığını merak etti.

Arkasından uzanan devasa yarasa kanatları onu gerçeklikte tutan tek şeydi. Grotesk değillerdi -belki birazcık- ama pençeli kanatlarıyla geri kalanının ne kadar *güzel* olduğuna uymuyorlardı.

Uçlarında el gibi hareket eden pençeler vardı. Şimdi kemiklerin arasında uzanan derinin hafifçe yarı saydam olduğunu görebiliyordu.

O pençelerden birinde hâlâ aynanın bir parçası -bir parça- duruyordu.

"Bir insan akıllıca bir seçim yaptığında her zaman çok şaşırmışımıdır." Kollarını göğsünde kavuşturdu. Bir savaşçı gibi yapıydı. Uzun ve geniş, belirgin kasları vardı. Sadece cüsse ve gösteriş için ağırlık kaldıran bir adam gibi değil, kaslarını bir şey için *kullanan* bir adam gibi. Ona vahşi bir hayvanı hatırlatan bir zayıflığı vardı.

Serrik'ten farklı değildi.

Aslında, ikisi hakkında birdenbire benzer hissettiren çok şey vardı. Kişilik olarak değil - kahretsin, bu konuda birbirlerinden daha uzak olamazlardı, en azından yüzeysel olarak - ama sadece... bilmiyordu. *Vibes*? Serrik'in de aynı yapıya sahip olduğundan şüpheleniyordu ama Serrik bunu süslü, demode giysilerin altında saklıyordu.

"Sıradan ırkçılığı görmezden geleceğim." Ava Kitap'ı tutuşunu değiştirdi. Eğer işe yaramaya karar verirse, ona açılma şansı vermek istiyordu. "Bunun muhtemelen siz Fae'lerle ilgili bir şey olduğunu düşünüyorum."

"Ve ben de senin... sıradan ırkçılığını... görmezden geleceğim." Sözlerini tekrarlarlarken durakladı, sanki böyle modern bir cümleyi tekrarlamak ona acı veriyormuş gibi.

Bunun sık sık başına geleceğini anlamıştı. En azından hayatta kaldığı sürece. "Benim sana cevap vermem -" Durakladı. Hayır, Tir n'Aill'deki ilk iki saniyesinde Unseelie Kralı'yla kavgaya tutuşmayacaktı. Bu hayatta kalmak için iyi bir yol değildi. "Boş ver."

Sırıttı, ayna parçasını pençesinin tırnakları arasında bir madeni paraymış gibi çevirirken sessizce kıkırdadı. "Sürgün sana bu küçük, sevimli kırık cam parçalarının ne işe yaradığını söyledi mi Ava?"

"Hem evet hem hayır." Tereddüt etti. "Onunla uğraşırken bu bir tür eğilim ve..." Kendini tam bir ikiyüzlü haline getirmeden önce sözlerini yarıda kesti.

Valroy onun ne söyleyeceğini açıkça tahmin ederek daha yüksek sesle güldü. "Evet, gerçekten. Bu konuda haklısın. Benim *türüm* yarı gerçekler ve üstü örtülü sırlarla yaşar, küçük Ava. Bizler son derece güçlü, kadim yaratıklarız. Yüzlerce yıl yaşadığında ve dünyayı kendi isteğine göre yeniden şekillendirebildiğinde böyle yaratıklara ne olduğunu biliyor musun?"

"Hayır mı?" Bu adam kendi konuşmasını dinlemeyi gerçekten seviyordu, değil mi?

"*İnanılmaz* derecede sıkılıyorsun. Ve sen kendini *ilginç* hale getirdin. Kendini çok uzun, yüzyıllardır süregelen bir çıkmazın ortasına attın canım."

Ava onu izlerken bir an düşündü. "Neye dönüştüğüm hakkında bir şeyler bildiğini söylemiştin. Bu konuda ilk elden deneyimin olduğunu söylemiştin. Bu yüzden buradayım, sana ilginç gelebilmek için değil. Alınmayın."

Sol kolunu uzatarak sürünen, sarmal dövmelerini gösterdi. Kelt düğümleri gibiydiler ama sivri, pürüzlü ve... yanlıslardı. Ona Kırık Şehir'de gördüğü İlk Dil'i hatırlatıyorlardı.

Ve olası geleceklerinin yansımalarında gördüğü, koluna işlenmiş şekilleri. Kendi derisinde belirmeye başlayan örümcek ağlarının çarpık versiyonlarını.

"Hiç benzerlik görmüyor musun ufaklık?" Sırıttı. Bu onun varsayılan ifadesi gibi görünüyordu. "Ben senin olacağın gibiyim."

"Sen... sen bir bedene mi dönüştürüldün?"

"Pek sayılmaz. Ben olduğum gibi yaratıldım, *yapılmadım*. O kadar kabaca şekillendirilmedim." Omuz silkti.

Ava bunu bir hakaret olarak algılamamak için gerçekten çok uğraştı. Egosunu onunla bir odaya sığdırmak için mücadele etmesi gerektiği oldukça açık görünüyordu. "Dur tahmin edeyim. Morrigan senin annen mi?"

Bu nihayet yüzündeki kendinden emin ifadeyi bir saniyeliğine sildi. Gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

"Seni çoktan çözmüş bile, değil mi?" Arkasından bir kahkaha geldi, sıcak ve harikaydı, sanki kışın soğuşunu bir yaz esintisi yarmıştı. Ava dönerek ağaçlardan birinin *içinden* çıkan kadını izledi.

Ağaç ikiye ayrıldı ve kadın, bir su birikintisinden çıkan biri gibi ağaç kabuğundan ve tahtadan çıktı. Kökler ve dallar sanki gitmesine izin vermek istemiyormuş gibi kadının etrafında kıvrıldı. Bazıları yeni gelenin vücuduna öyle bir yapıştı ki Ava yanaklarının biraz ısındığını hissetti.

Ağaç kesinlikle *tamıdık* geliyordu.

Kadın *çok güzeldi*, beline kadar inen uzun, ateşli kızıl saçları vardı. Ağaçtan çıktığı anda tamamen çıplaktı ama Ava izledikçe üzerinde yaprak ve dantelden bir elbise büyüdü. Teni el ve ayak bileklerinde hafif yeşil, şakaklarında ve sivri kulaklarının uçlarında biraz daha koyuydu. Başında Valroy'un gümüş tacını mükemmel bir şekilde yansıtan altın bir taç vardı.

Vay be.

İşte başlıyoruz.

Ava far ışığına tutulmuş meşhur geyik gibi donakaldı. "Eğilmem mi gerekiyor?"

Kadından çıkan homurtu pek de asil değildi. "Hayır. Lütfen, hayır." Açıklığa doğru adım atıp Ava'ya doğru yürüdü. Ava'nın boyundaydı, belki biraz daha kısaydı. Ama kendini daha uzun *hissediyordu*. Ava'yı merakla inceledi, sanki onda Ava'nın göremediği bir şey görebiliyordu. "Ah, çok harikası." Mırıldandı, uzanıp Ava'nın bir tutam saçını kulağının arkasına attı. "Ve şüphelerinde oldukça haklısın. İsteksizce inzivaya çekilmiş hayırseverinle hiç tanışmamış olsam da, o ve kocam üvey kardeşler."

Harika. Müthiş. Bunun nasıl ciddi bir sorun olarak geri döneceğini bilmiyordu ama gerçekten öyle olacaktı.

"Morrigan açıkça onun tasarımlarını geliştirmiş." Valroy alay etti. "Merhaba, benim güzel karım."

"Merhaba, benim büyüleyici kocam. Görüyorum ki çabanda başarılı olmuşsun."

"Bana karışmadığında, her zaman başarılıyım." Valroy'un alayında hiç diş yoktu.

"Evet, evet, senin de bana sık sık hatırlatmak istediğin gibi." İkili arasında eski ama şefkatli bir şakalaşma varmış gibi görünüyordu. Seelie Kraliçesi Ava'yı incelemeye devam ederken sessizce güldü. Taşıdığı kitaba baktı ve sanki şimdiye kadar yazılmış tüm büyüleri içeren bir kitap o kadar da önemli değilmiş gibi hemen dikkatini Ava'nın kolundaki dövme verdi.

Bir ağın merkezinden uzanan çizgiler hâlâ duruyordu. Fae kraliçesi parmaklarını yavaşça gri-yeşil çizgilerden biri boyunca gezdirdi. "Benim adım Abigail, genç cadı."

Ava bir ürperti bastırdı. "Tanıştığımıza memnun oldum, ben Ava."

"Ve-" Abigail durakladı ve Ava'nın etrafına bakmak için hafifçe yana eğildi. "Merhaba."

Bitty ciyakladı ve Ava'nın arkasına, eğer mümkünse, daha da sinmişti. Sözcükleri hiç duraksamadan bir çırpıda döküldü. "Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim, burada olmamam gerektiğini biliyorum!"

"Sus. Olan oldu. Eğer Ağ'dan kurtulduysan, Ağ'dan da kurtulmuşundur." Abigail, Ava'ya dönmeden önce Valroy'a baktı. "Ayrıca Ava'nın bir yoldaşın güvenine ihtiyacı olacak. Bir keresinde buraya senin durumundan oldukça farklı ama yine de çok farklı olmayan bir durumda gelmiştim."

"Gerçekten mi? Nasıl yani?"

"Başka bir zamanın hikayesi." Gözlerini Ava'nın dövmesinden ayırmasa da gülümsedi. "Zihninin kutsallığını tehdit eden yaratık hakkında bir şeyler öğrenmeye o kadar da hevesli olmadığın zaman. Bu yüzden kocamı takip ettin, bunu yapmanın aptalca olduğunu bildiğin halde."

"Bu her şeyi özetliyor, evet."

"Seni ondan kurtarmaktansa, onu kontrol edebilmek için varlığın seni tüketmesine izin verme ihtimalinin daha yüksek olduğunun farkındasın, değil mi?" Abigail tekrar onun bakışlarıyla buluştu. Gözleri saf, mükemmel ve şaşırtıcı bir *yeşildi*. *Yeşil* gibi, *yeşil*. Taze çimenlerin, ağaçlardaki yeni yaprakların, yosunların ve *yeşil* olan her şeyin tek bir kaleydoskopta toplanmış gölgesi gibi.

Kendi gözlerinin ne kadar yeşil olmadığı konusunda neredeyse utanmasına neden oluyordu. "Evet, biliyorum. Ama herkes beni kullanmaya çalışıyor. Serrik, Nos, Ibin, herkes. Onun" -Valroy'a baktı- "Dünya'yı yok etmek istediğini biliyorum ama..."

"Bilmediğin şeytanı seçtin çünkü bildiğin şeytanla ilgili tüm seçenekleri tüketmiştin." Açıklıkta Valroy'a doğru yürürken Abigail'in gülümsemesi hüzünlü ama sempatik bir hal aldı. "Bu duyguyu bilirim, inan bana."

"Ve benden sanki şu anda orada değilmişim gibi bahsedilmesine bayılıyorum." Valroy gözlerini devirdi ama yaklaşan karısına kollarını açtı. Abigail Valroy'un yanına doğru kaydı ve Valroy eğilip onu öptü. "Bu benim aşkı. Onu adil bir şekilde aldım."

Aralarındaki aşk çok açık ve güçlüydü. Ava sevdiği kocasının aynı zamanda *can düşmanı* olduğu bir hayatı hayal bile edemiyordu. "Karmaşık bir durum."

"Biliyorum. Ve onun üzerinde hiçbir hak iddia edemem, ne de senin bu işlerine karışmaya hakkım var." Abigail yanağını kocasının göğsüne, orada dövmesi bulunan labirent şeklinin üstüne yasladı. "Ben sadece kaçınılmaz dönüşüm tamamlanmadan önce onunla bizzat tanışmak istedim."

"Kaçınılmaz dönüşüm mü?" Ava kaşlarını çatı. "Web'den ayrıldığımı sanıyordum, o yüzden yapamam - *kaçınılmaz dönüşüm* derken neyi kastediyorsun?"

Valroy çok sinirlenmiş bir halde Abigail'e baktı. "Yine her şeye burnunu sokuyorsun, karıcığım."

"Nasıl yani?" Abigail ona gülümsedi, masumiyetin bir resmiydi. "Ona söylemedin mi? Ah canım. Affet beni, istemeden oldu."

Evet. Saçmalık.

Valroy da açıkça aynı şeye inanıyordu. İçini çekti ve başını salladı. "*Karıcığım*. Bizi yalnız bırakmanı rica edebilir miyim? Nazikçe?"

Abigail güldü. "Oh, kocacığım." Adamın başını kendisine doğru çevirdi ve parmak uçlarına kalkarak onu öptü. "Bütün eğlenceyi senin yaşamana izin veremem. Bunu biliyorsun. Ama evet." Onun kucağından kaydı. "İkinizi de yalnız bırakayım. Yakında konuşuruz, Ava."

Bekle.

O ses. Bu cümle.

Daha önce de duymuştu. İlk başta tanıyamamıştı. *Odadaki ağaç*. Ava o ilk gece uykuya dalıyordu ve bir kadın sesinin kendisiyle konuştuğunu duymuştu. Hayal gördüğünü sanmış ve tüm o çılgınlık içinde her şeyi unutmuştu-

"Bekle!" Ava seslendi ama artık çok geçti. Abigail bir ağaca tırmanmış ve gözden kaybolmuştu. "*Kahretsin*."

"Seelie'ler de bizimle aynı oyunları oynuyor, küçük Ava." Valroy uzun tırnaklarından birinin altından biraz toprak çıkardı. "Sadece daha nazik bir maske takıyorlar. Bunun seni kandırmasına izin verme."

"Doğru." Ava gözlerini kapadı, bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. "Yani kaçınılmaz dönüşüm mü? Bu da neydi böyle?"

"Kullandığın dil oldukça ilginç." Valroy alınmaktan çok eğlenmiş görünüyordu. "Sarayda oldukça eğlenceli olacaksın. Bizim yöntemlerimizi öğrenmeye bayılacaksın-gerçekte ne olduğumuzu göreceksin. Orada, dönüşümün tamamlandığında sürgündeki *dostumuz* tarafından hepimizin toz haline getirilip getirilmeyeceğine karar vermek için çok daha adil bir şansın olacak." Gözlerini devirdi.

Ne Serrik'in ne de Valroy'un birbirlerinden kardeş olarak bahsetmemeleri ilginçti. "Ama Web'den ayrıldım, yapamam-" Sözüünü kesti. Her şey yerli yerine oturmaya başlamıştı. "Hâlâ onun taşıyıcısı oluyorum. Ağ. Ben *burada olsam* bile o hâlâ... *Nasıl?* Neden?"

Gülümsemesi neredeyse gururluydu. Neredeyse. "Web'in gerçekte ne olduğunu bilmiyorsun, değil mi?" Neşeyle güldü. "O piç sana gerçekte neye dönüştüğün hakkında hiçbir şey söylemedi. Ya da zaten ne olduğunu. Oh, bu çok eğlenceli!"

"Ne demek istiyorsun?" Ava ona doğru bir adım attı. Kanı donacakmış gibi hissediyordu. "Benim bilmediğim ne biliyorsun?"

"Görünüşe göre çok şey." Valroy hüzünlü bir gülümseme yaydı. "Ama en baştan başlamamız gerekecek. Sana ne olduğuna inanıyorsun? Size ne söylendi?"

Başını sallayarak, Gözler tarafından kendisine söylenen sözleri hatırladı. *Kilit anahtarı değiştirir. Anahtar da kilidi değiştirir*. "İlk parçayı kullanmanın bu süreci başlattığını biliyorum. Ama bunu tamamlayacak olanın diğer parçalar olduğunu sanıyordum."

Valroy keskin dişlerini göstererek tekrar güldü. "Zekice, sürgün. Düşmanım olması ne yazık; birlikte böyle bir öfke ve yıkıma neden olabilirlik. Bu tamamen doğru Ava. Eğer üç parçayı da kullanırsan, Ağ'ın taşıyıcısı olursun." Sanki bu şimdiye kadar duyduğu en komik şeymiş gibi sırıtıyordu.

Sanki az önce ona bildiği her şeyin tamamen *yalan* olduğunu söylemiş olması şimdiye kadar duyduğu en iyi şeymiş gibi.

Valroy'un bir tür hıyar olduğuna karar verdi.

"Ah, o bakış." İçini çekti, hüzünle. "Bir insanın tamamen ve tek taraflı olarak ölüme mahkûm olduğunu anladığı andaki ifadesi. Bundan asla bıkmayacağım."

Evet. Tam bir *pislik*.

"Bir teknenin dibinden mantar çıkardın, küçük Ava." Gülümsedi. "Su alıyorsun. Belki şimdi daha yavaş, daha fazla delik açtığından daha yavaş. Ama batacaksın. Ve neye dönüştüğünü bile bilmediğin gerçeği? Bu... son derece görkemli."

"Ağ, dünyalar arasındaki dokuyu oluşturan bir varlıktır. Olasılıklardan oluşur. *Aynı zamanda* o şeyin üzerine inşa ettiği bir hapishane. *Aynı zamanda* garip bir tür... bilinçli kozmik korku. Bana tüm bunların yalan olduğunu mu söylüyorsun?" Ava Book'u daha sıkı tuttu, tutmazsa ellerinin titremeye başlayacağını biliyordu.

"Kesinlikle hayır. Bunun her kelimesi gerçek." Valroy kıkırdadı. "Oh, bu *harika*." Bir başka hüzünlü iç çekişle başını salladı. "Gerçeğin *tamamı* bu değil."

"Peki şimdi bana doğruyu söylediğini nereden bileceğim?" Ağlama isteğiyle savaştı. Gerçekten de bir türlü rahat edemiyordu. "Bunların herhangi biri hakkında mı?"

"Bana inanmana gerek yok. İstesen de istemesen de yavaş yavaş Web'in aracına dönüşeceksin. Değişimin gerçekleştiğini göreceksin. Şafak sökerken aynaya bak, kolunda bu sabah olduğundan daha fazla mürekkep olacak. Gerisi ne olacak? Gerçeği zamanla öğreneceksin." Omuz silkti. "Ama seni buraya tamamen yanlış vaatlerle getirmedim. Dönüşüm burada daha yavaş olacak. Kontrol etmesi ve yönlendirmesi daha kolay. Ve böylece sana yaptığım teklife geldik."

Ona attığı bakış, muhtemelen sabahın beş buçuğunda barista ona *üzgünüz, büyük boyumuz yok, venti var* dediğinde kullandığı ifadeyle aynıydı. "Ciddi misin?"

Valroy'un kahkahası bu kez gerçek gibiydi. "*Sana şimdiden tapıyorum*, Ava Cole. Saraylılarım için tam bir mayın tarlası olacaksın. Onları azarlamayı izlemekten zevk alacağım."

"Mayınların ne olduğunu nereden biliyorsun?"

"Bir gün bana İkinci Dünya Savaşı'nı sor." Elini umursamaz bir tavırla salladı. "Ne burada ne de orada. *Önemli olan şu*. Yavaş ama emin adımlarla ve kaçınılmaz olarak, şu anda kavrayamayacağın bir güce sahip bir varlığı küçük ölümlü bedeninin içinde barındıracak bir yaratığa dönüşüyorsun. Halkımı yok etmek için kolayca kullanılacak bir güç."

"Ya da benimkini."

"Kesinlikle." Valroy ona yaklaştı ve bunu mümkün olduğunca tehditkâr olmayan bir şekilde yapmaya çalışıyordu. "İkincisi aramızda çok tartışma konusu olacak olsa da, ilki kesinlikle kaçınmak istediğim bir şey ve bunu yapmak için yatırım yapmaya hazırım."

"Tercümesi - perdenin arkasındaki adamı görmezden gelin. Tüm ırkını nasıl soykırıma uğratmak istediğim konusunu rahatça atlayalım, çünkü gerçekten de tüm *ırkımı* soykırıma uğratmak istemediğinden emin olmak istiyorum." Gözlerini ona dikti. Kahretsin, adam uzundu. Kanatlar da onun irilik hissine yardımcı olmuyordu. Lanet olsun ona ve Serrik'e ve onların irileşme eğilimlerine. "Bunun neden orantısız hissettirdiğini anlayabilirsin."

"Hm. Evet. Evet. Biri ilkel varlığımın soyut çekirdeğinde kilitli, tüm maddeyi tüketmesi gereken bir galaksinin merkezindeki boşluk olarak tasarlanmış ve yazgılanmış, diğeri ise senin içinde olmadığı için doğrudan kontrol edebileceğin bir şey." Sanki bu dünyanın en bariz ifadesiymiş gibi gülümsedi. "Birdenbire bu tür konularda uzman olduğunuza göre, şu anda hangisini çözmeye çalışmamı tercih edersiniz?"

Ukala.

Valroy *hem ukala hem de* hıyarın tekiydi.

Unseelie Kralı'nın yüzüne karşı bunlardan hiçbirini söylememeyi tercih etti. Yine de.

"Pekâlâ. Nedir bu teklif? Eminim aptalca bir tür sözleşme ya da başka bir şeydir."

"Hayır. Sözleşme yok, anlaşma yok, *düzenleme yok*." Parçayı tutmayan diğer kanadının pençesi bunu önemli bir şey değilmiş gibi salladı. Gerçekten de anlamlıydılar.

"Ne?" İşte buna garip bir şekilde güvenmiyordu.

"Oldukça basit." Tekrar ondan uzaklaşmaya başladı. "İnsanlarımızın değerini anlamayı istiyorsam, bunu yapmanın yolu tuzağa düşürmek değil, öyle değil mi? Hayır, Ava Cole. Eğer istersen Din'Glai'ye katılacaksın. İstersen ziyafetlerimde halkımın arasında oturacaksın. Ve eğer seni memnun edecekse burada, Tir n'Aill'de, Unseelie'nin arasında güvende, *şahsi misafirim* olarak kalacaksın. Ve aksi takdirde seni yavaş yavaş tüketecek olan şeyi nasıl kontrol edeceğin konusunda sana rehberlik edeceğim - ama sadece bunu istersen."

"Koşulsuz şartsız mı?" Homurdandı. "Kelime oyunu yapmak istemedim."

Adam tek bir kahkaha attı. "Bağlanmak yok. Aksi takdirde, seni Web'e geri göndermekten mutluluk duyarım. Ve tüm bunları sürgünle halledebilirsin."

Bir iniltiyle Bitty'ye baktı.

O da kocaman, dehşet dolu gözlerle ona baktı ve omuz silkti.

Koluna ve sabaha daha da büyüyeceğini bildiği dövmenin belli belirsiz başlangıçlarına bakarak bir nefes verdi. Yaklaşık on iki saat içinde kolayca çürütülebilecek bir konuda yalan söylemediğini biliyordu. Serrik ona tüm gerçeği söylememişti.

Bu da skorun şu anda Valroy bir, Serrik sıfır olduğu anlamına geliyordu. Ya da... nasıl saymak istediğine bağlı olarak Serrik eksi bir sayı.

Siktir.

Siktiğimin sikikleri.

"Buraya kadar geldim." İçini çekti ve Bitty gergin bir şekilde peşinde dolanırken Valroy'un arkasından yürümeye başladı. "Pekâlâ. Görelim bakalım... Deen-Glay."

Valroy yine güldü. "Oh, evet. Bu gerçekten de *oldukça* eğlenceli olacak..." Ava onun

haklı olduğunu biliyordu.

Sadece her şeyin kendi zararına olmamasını diliyordu. Ya

da insanlığını kaybetmek pahasına.

Ya da hayatını.

İKİNCİ BÖLÜM

Ava, mimarlık eğitimi için seyahat ettiği hayatında çok etkileyici binalar görmüştü. Floransa'daki Duomo. Barselona'daki Sagrada Familia. New York'taki Metropolitan Müzesi.

Hiçbiri onu Din'Glai için hazırlamamıştı.

Çünkü... aslında bir bina değildi, ama yine de *öyleydi*.

Ay Işığı Sarayı, imkansız bir mimarinin ateşli rüyası gibi çarpık araziden yükseliyordu. Ağaç ve sarmaşık gibi görünen obsidyen ve gümüş kuleler, yerçekimine meydan okuyan yürüyüş yollarıyla birbirine bağlanarak çok büyük aya doğru uzanıyordu. Kararmış ve kemikleşmiş tırnaklar gibi kararmış gökyüzünü tırmalıyordu.

"Vay anasını." Bir an için Unseelie Kralı'nın yanında yürüdüğünü unuttu.

Valroy'un dudakları eğlenerek kıvrıldı. "Tam olarak bu kelimelerle olmasa da yaygın bir tepki." Kanatları arkasında hafifçe esnedi, zar ay ışığını yakaladı. "Din'Glai sekiz bin yıldır ayakta. Her hükümdarla birlikte büyür."

"Büyüyor." Ava gözlerini kısarak yapıya baktı. Obsidiyenden oyulmuş ya da gümüşten yontulmuş ağaçlara benzeyen kuleler... belki de tam tersiydi. Onlar obsidyen ve gümüşten *ağaçlardı*. "Gerçekten."

"Avlu canlı." Dallar tepelerinde birbirine dolanan iki devasa ağaçtan oluşan bir kemeri işaret etti. "Hükümdarın iradesine yanıt verir. Her kral ya da kraliçe onun biçimine kendi işaretini ekler."

Göstererek bir elini kaldırdı. Yukarıdaki yürüyüş yolunun bir bölümü kayarak, birkaç dakika önce var olmayan yeni bir balkona uzandı. Gümüş sarmaşıklar gümbürdedi ve obsidyen dallar inledi, ağacın kendisi hızla *büyüdü*, sanki hiçbir şey değilmiş gibi yeni bir şaheser yaratmak için birlikte büküldü.

Yolculuklarının çoğunda sessiz kalan Bitty, Ava'nın arkasından küçük bir gıcırta sesi çıkardı.

"Nesi var bunun?" Valroy bir kaşını kaldırdı. Sesi endişeli olmaktan çok sinirli geliyordu. "İyi olacak." Ava hafifçe gülümsedi. "Çok korkuyor."

"Peki sen korkmuyor musun?"

"Oh. Kesinlikle altıma sığıyorum." Gözlerini tekrar balkona dikti. "Sadece daha iyi saklıyorum." Bu ona onun rahatsız edici kahkahalarından birini daha kazandırdı. "Dürüstlük. Ne kadar ferahlatıcı."

"Sanırım burası taht odanızın olduğu yer?" Kadın burnunu kırıştırdı.

"Bir tanesi. Benimkilerden. Karımla birlikte yürütülmesi gereken bir iş varsa, ikimizin de yönettiği çok daha eski bir güç merkezi daha var." Omuz silkti.

"Deen nerede-" Durakladı ve hemen vazgeçti. "Seelie sarayı mı?"

"Ona bakıyorsun." Sırıttı, bunun ne kadar az anlam ifade ettiğinden açıkça zevk alıyordu. Ve bunun Ava'nın yüzünde yarattığı ani şaşkınlık ifadesi.

"Ne?"

"Güneş doğduğunda, Unseelie olan her şey Seelie olur." Binayı işaret etti. "Tüm bunlar kuvars ve altına dönüşecek." Yüzündeki tiksinti ifadesi neredeyse komikti, o kadar melodramatikti ki.

"Doğru..." Bu hiç mantıklı gelmiyordu ama yakında k e n d i gözleriyle göreceğini düşündü. Devasa girişe yaklaştıklarında Ava gölgelerin arasından çıkan figürleri fark etti.

Bazılarının Valroy'un ki gibi kanatları, bazılarının boynuzları ya da boynuzları vardı. Birkaçı hareket edip çok fazla eklemi ya da parmağı ortaya çıkana kadar çoğunlukla insan gibi görünüyordu. Bazıları dumandan, bazıları ise tamamen gölge ya da camdan yapılmıştı.

Her biri diğerinden farklı görünüyordu. Ama hepsi de göğsünü sızlatacak kadar güzeldi - acı verecek kadar mükemmel.

Valroy yanlarından geçerken, "Kralım," diye mırıldandılar, eğildiler, reverans yaptılar ya da Ava'nın kültüre özgü olduğunu varsaydığı başka jestler yaptılar. Meraklı gözleri ona kayıyor, kolunun altına sıkıştırdığı kitaba ya da gömleğinin kolunun altından görünen dövmeyle takılıyordu.

"Tam bir gösterisin," diye kıkırdadı Valroy. "Yüzyıllardır Din'Glai'yi görüp de yemek olmayan ilk insan. Şey. Planlanmış bir yemek." Ona biraz şakacı bir gülümseme fırlattı. "Tüm bunların nasıl gelişeceğini göreceğiz."

"Beni yemekle ilgili şaka yapmasan olmaz mı?" Kadın ırkıldı.

"Şaka yaptığımı kim söyledi?"

Kız bu hoş yoruma cevap veremeden, oturma kemerinden geçerek tek bir büyük tahta parçasından oyulmuş geniş bir giriş salonuna girdiler. Ayaklarının altındaki zemin cilalı ve pürüzsüzdü.

gümüş damarları parlıyordu.

"Saray yarın sizinle resmen tanışmak için toplanacak." Valroy'un sesi devasa alanda hafifçe yankılandı. "Bu gece dinlenecek ve yaşadığın... üzücü deneyimden sonra iyileşeceksin."

Kızın gerçekte neler yaşadığını ne kadar az düşündüğü belliydi. Ama o bunu görmezden geldi.

"Ve yarın ben... ne? Sirkini yeni cazibesi olarak mı sunulacağım?"

Valroy durdu ve yüzünü tamamen ona döndü. Hafifçe parlayan mavi gözleri, kızın geri adım atmasına neden olacak bir yoğunlukla onunkilere sabitlenmişti.

"Yarın," dedi aniden hatırlattığı kraliyet ailesinin tüm ağırlığıyla, "onur konuğum olarak tanıtılacaksın. Ve zaman içinde ırkımızın sonunu getirebilecek bir varlığa dönüşmekle lanetlenmiş bir insan. Şunu unutmayın. Unseelie Sarayı'nda, sadece diğerlerinin sizi inandırdığı kadar güçlüsünüzdür."

Bir yanıt oluşturmamadan, salonun uzak ucundaki bir hareket dikkatini çekti. Üç fae onlara doğru yaklaşıyordu.

"Ah." Valroy'un ses tonu kızgınlık ve bitkinlik tonuna dönüştü. "Karşılama komiteniz geldi."

İlki gece yarısı renginde teni olan bir kadındı, saçları hareket ettikçe açıp solan ve tekrar açan küçük beyaz çiçeklerden oluşan bir çağlayandı, yaprakları kurumuş, solmuş şeyler olarak ayaklarının dibinde yere sürükleniyordu. Gözleri saf gümüş rengindeydi, iris ya da gözbebeği görünmüyordu.

İkincisi uzun boylu ve incekti, boynuzları şakaklarından kemikten bir taç gibi dallanıyordu. Yüz hatları keskin açılardan oluşuyordu, hareketleri saat gibi kusursuzdu. Arkadaşının akıcı olduğu yerde o planlıydı, her adımı matematiksel bir kesinlik içinde atılıyordu.

Üçüncüsü diğerlerinden biraz daha kısaydı, daha sağlam yapıydı ve uzun kumral saçları rüzgârda sonbahar yaprakları gibi dalgalanıyordu. Gülümsemesi dişlerinin biraz fazla keskin olduğunu gösteriyordu ve gözleri -sıcak bir kehribar- uzaktan insan gibi görünen tek gözlerdi. Kumral ve kahverengi uzun bir kuyruğu vardı ve bir kedinin kuyruğu gibi arkasında kıvrılıp sallanıyordu. Onunla ilgili bir şey ona bir keresinde elma toplamaya giderken tanıştığı bir ahır kedisini hatırlatmıştı.

Onu izlerken gülümsemesi de bir şekilde *kediyeye* benziyordu. Sadece biraz arsız. *Raflardan bir şeyler indireceğim ve bunu yaptığımda kendimi hiç de kötü hissetmeyeceğim* havası veriyordu. Anında ondan hoşlanmaya başladı.

Valroy'un önünde durdular ve mükemmel, senkronize bir şekilde eğildiler.

"Kralım," kadının sesi bir fısıltı gibiydi, tıpkı bir dereye taşların üzerinde yuvarlanan su gibiydi. "Misafiriniz için emredildiği gibi hazırlandık."

"Mükemmel." Valroy eliyle Ava'yı işaret etti. "Size Ava Cole'u, Dokumacı'yı ve özel misafirimi takdim edebilir miyim? Ava, bu üçü seninle ilgilenen saray görevlileri olacak."

Önce gümüş gözlü kadın öne çıktı. "Ben Ashta, Hizmetçi ve Törenlerin Hanımefendisi." Bakışları Ava'nın üzerinde gezindi, değerlendirdi. "Tir n'Aill'e hoş geldin Weaver."

Boynuzlu adam başını eğdi, bu hareket gölgelerin etrafında garip bir şekilde kaymasına neden oldu. "Thornwick, Kraliyet Stratejisti ve Kanunların Koruyucusu." Sesi beklenmedik bir şekilde melodikti, her kelime tam olarak telaffuz ediliyordu. "Gelişiniz büyük bir heyecanla bekleniyordu."

Üçüncü fae'nin selamı daha özenliydi, neredeyse alaycı bir şekilde teatraldı. "Lysander, hizmetinizdeyim." Gülümsediğinde kehribar rengi gözlerinin kenarları kırıştı. "Sarayın Eğlence Ustası ve kralımız izin verirse Tir n'Aill ve Unseelie'nin harikaları konusunda rehberiniz olma onuruna sahibim."

Ava sırayla herkese başını salladı, aniden darmadağınık görüntüsünün ve saray görgü kuralları konusundaki cehaletinin acı verici bir şekilde farkına vardı. "Hepinizle tanıştığıma memnun oldum."

Ashta'nın ifadesi nötr kalsa da gümüş rengi gözlerinde eğlenceye benzer bir şey titreşti. Thornwick sadece başını salladı, boynuzları yüzüne karmaşık gölgeler düşürüyordu. Lysander'ın gülümsemesi genişledi ve fazla keskin dişleri daha fazla ortaya çıktı.

Valroy'un her şeyle işi bitmişti. "Ashta korkmuş arkadaşınıza kamarasını gösterecek. Thornwick'in benimle konuşması gereken konular var ve Lysander..." Kumral saçlı fae'ye sert bir bakış attı. "Lysander size odanızı gösterecek."

Bu da ne demek oluyordu?

Ava'nın omzunun arkasında görünmez olmak için elinden geleni yapan Bitty, far ışığına tutulmuş bir geyik gibi donup kaldığında ve dehşet dolu bir miyavlama çıkardığında bunu sormaya fırsatı olmadı.

"Bitty'nin benimle kalmasını tercih ederim," dedi Ava hızla.

Valroy başını eğip düşündü. "Pekâlâ. Bilmediğin bir sarayda mantıklı bir önlem." Ashta'ya döndü. "Misafirimizin odasına bitişik ayrı bir oda hazırlayın."

"Elbette kralım." Ashta tekrar reverans yaptı.

"Yerleşmeniz için sizi yalnız bırakayım." Valroy tırnaklarını inceledi. "Yarın akşam benim masamda yemek yiyeceksiniz ve saray resmen tanıtılacak." Daha yakına eğildi, sesi neredeyse fısıltıya dönüştü. "Ne dediğimi unutma."

Onlar için sen gücün vücut bulmuş halisin. Rolünü oynat ve buna inansınlar. *Sen inansan da inanmasan da.*"

Bununla birlikte, o ve Thornwick uzaklaştı, acil dikkat gerektiren "meseleleri" tartışırken sesleri bir mırıltıya düştü.

Lysander bir adım öne çıktı. "Bizi takip ederseniz, Leydi Ava."

"Sadece Ava yeterli." Bu otomatik bir yanıttı. Aslında kendisine *Leydi* denmesini istemiyordu. Kendini aptal gibi hissediyordu, özellikle de yataktan yeni kalkmış gibi görünürken.

Fae kadının gümüş gözleri hafifçe büyüdü. "Nasıl isterseniz... Ava." İsmi sanki tadını test ediyormuş gibi telaffuz etti. "Bu taraftan lütfen."

Ashta ve Lysander'ı kristal sarayın derinliklerine doğru takip ederlerken Ava, Bitty'nin küçük elinin gömleğinin arkasını kavradığını hissetti.

"Orada dayanabiliyor musun?" Ava gülmemeye çalıştı. Zavallı Bitty. Grimoire'un ona ne kadar büyük bir güvenlik ağı sağladığını fark etti; ölemeyeceğini biliyordu. Ne tür bir cehenneme atılabileceğini bilmiyordu ama *ölümün* ihtimal dışı olduğunu biliyordu.

Bitty'nin böyle bir anlaşması yoktu. Bitty her türlü korkunç kaderi yaşayabilirdi.

"Azıcık bile değil," diye fısıldadı Bitty, kanatları gerginlikten titriyordu. "Din'Glai'nin içindeyiz."

Unseelie gücünün *kalbi*. Ve sen... kralla *herhangi biriymiş* gibi konuştun!"

Ava gözlerini kırptırdı. "Peki, ne yapmam gerekiyordu? Reverans yapıp 'Ah, koca korkunç majesteleri, beni henüz yemediğiniz için çok minnettarım,' mı deseydim? Bu daha mı iyi olurdu?"

Birkaç adım önlerinde yürüyen Lysander şaşkın bir kahkaha attı. "Seni yakalamış, küçük böcek. Kralımız bu sarayda nadiren de olsa açık sözlülüğü takdir ediyor."

Bitty ona ters baktı ama bariz korkusu yüzünden etkisi biraz azalmıştı. "Unseelie'ler kendilerini eğlendiren her şeyi takdir ederler. Ta ki eğlendirmedikleri ana kadar."

"Yeterince doğru," diye neşeyle onayladı Lysander, yavaşlayarak yanlarına geldi. "Peki bunun Seelie'lerden ne farkı var? Biz en azından niyetimizi kollarımıza takarız. Ne burada ne de orada." Elini umursamaz bir tavırla salladı. "Çünkü misafirimiz pek de sıradan bir eğlence değil, değil mi?" Kehribar rengi gözleri Ava'nın koluna ve dövmesine sabitlendi. "Kralımızın bile saygı duyması gereken bir güç taşıyor."

Ashta omzunun üzerinden ona uyarıcı bir bakış fırlattı. "Belki de şimdilik güç ve siyasetten daha az bahsetmelisin, Lysander. Misafirlerimiz zorlu bir yolculuk geçirdiler. *Pislik* içinde debelenerek çok fazla zaman geçirdiler ve dinlenip toparlanmaları için onlara zaman tanınmalı."

Ava Web'e *pislik* denmesine neden sinirlenmişti? Muhtemelen bir parçası Ağ *olduğu* için.

Sarayın yeni bir bölümüne girmişlerdi, burada kristal yerini canlı ahşap ve taş gibi görünen şeylere bırakmıştı. Koridorlar, Ava'nın dönüş yolunu tek başına bulmaya çalışırsa umutsuzca kaybolacağından şüphelenmesine neden olacak şekilde kıvrılıp dönüyordu.

Sonunda, Ava'ya rahatsız edici bir şekilde yayılan dövmesini hatırlatan desenlerde gümüş kakmalı, devasa, tek parça koyu renkli bir ahşaptan yapılmış bir kapının önünde durdular.

"Senin odan." Ashta kapıyı iterek açtı ve Ava'nın nefesini kesen bir oda ortaya çıktı.

Geniş ve zarıftı, tavanı inanılmaz derecede yüksek görünüyordu. Bir duvar tamamen gece havasına açıktı ve ötesindeki tuhaf, ay ışığıyla aydınlanmış ormanın manzarasını sunuyordu. Sanki oda değil de, duvarları sık ağaçlarla çevrili bir bahçe gibiydi. Bir köşede dört kişinin rahatça yatabileceği bir yatak, yıldız ışığı gibi parıltıyan kumaşlarla kaplıydı.

Ashta yan duvardaki daha küçük bir kapıyı işaret ederek, "Arkadaşınız için bitişikteki oda birazdan hazır olacak," diye devam etti. "Belki de..." Bakışları Ava'nın üzerinde gezindi. "Gardıropta daha uygun bir yer var. Başka bir şeye ihtiyacınız olursa, ihtiyacınızı yüksek sesle söylemeniz yeterli. Saray duyacaktır."

"Saray... duyacak." Ava tekrarladı. Bu hiç de ürktücü değildi.

Lysander bir şifonyere yaslandığı yerden sırtıttı, kendini evindeymiş gibi hissediyordu. Giderek ona Cheshire Kedisi'ni hatırlatıyordu. "Din'Glai'nin her yerde kulakları var. Bazı durumlarda kelimenin tam anlamıyla."

Ava birden paranoyaklaşarak duvarlara baktı. Ve kulak odasını görmeyi hiç istemiyordu. "Harika. Daha fazla kabus yakıtı. Harika. Müthiş."

Lysander güldü.

Ashta başını sallayarak Lysander'a gitmesini işaret etti. Lysander isteksizce şifonyerden uzaklaştı ve kapıya doğru yöneldi. Bayan Fae tekrar Ava'ya döndü. "Şimdi dinlen." Ashta kapıya doğru yöneldi. "Yarın senin için yorucu olacak."

"Mahkemenin ilk günü her zaman yorucudur," diye ekledi Lysander, ama sesi alaycı olmaktan çok sempatikti. "Ama korkma Ava, sadece Ava. Unseelie sosyetesinin akıntılarında sana rehberlik edeceğim."

"Oh, ne şanslıyım." Hissettiği kadar alaycı görünmemeye çalıştı.

Ancak Lysander bunu kişisel olarak algılamış gibi görünmüyordu, çünkü ona bakıp göz kırptı.

Ashta resmi bir baş hareketiyle ayrıldı ama Lysander kapı aralığında oyalandı, kehribar rengi gözleri gizlemediği bir merakla onu inceliyordu.

"Bir tavsiyen var mı?" Sesi öncekinden daha alçak ve daha ciddiydi. "Mahkeme yarın seni test edecek. Zayıflıklarınızı arayarak sizi ölçmeye çalışacaklar. İleride size karşı kullanabilecekleri ya da koz olarak kullanabilecekleri her şeyi."

"Yani yine lise yıllarına dönüyoruz, öyle mi?"

Yüzünde bir gülümseme belirdi. Kadının ne demek istediği hakkında hiçbir fikri olmasa da, ana fikri anlamış görünüyordu. "Kralımıza gösterdiğiniz tavır onlara da göster, inanıyorum ki iyi iş çıkaracaksınız." Odanın arka tarafına yakın bir yerde duran Bitty'ye baktı ve başını salladı. "İyi geceler. Sürgün izin verirse iyi dinlenin." Bununla birlikte, Valroy'a olduğundan daha az resmi bir şekilde ama gerçekten saygı duyduğunu gösteren bir edayla eğildi ve kapıyı arkasından çekerek çıktı.

Lüks odaya sessizlik çöktü. Ava Kitabı dikkatle yakındaki bir masanın üzerine koydu ve aniden bitkin düşerek yatağın kenarına çöktü. Gün tam bir rollercoaster olmuştu. Ve tüm bunların yokluğunda, kendini sönmüş hissediyordu... sönmüş bir helyum balonu gibi.

"Yani." Yatağa sırt üstü uzandı ve gözlerini tavana dikti. Kıvrımlı, özenli dal dizisi güzel bir desen oluşturuyordu. "Bu az önce oldu."

Bitty'nin kanatları vızıldadı. "Din'Glai'deyiz. Gerçek Din'Glai'de." Sesi inançsızlıkla çukurlaşmıştı. "Ve yarın onlara sunulacaksınız."

"Evet. Baskı falan yok. Şimdi keşke birkaç Regency aşk romanı okusaydım diyorum; işe yarayabilirlerdi."

"Anlamıyorsun." Bitty'nin sesi hafifçe yükseldi. "Saray her hareketinizi izleyecek, her sözünüzü didik didik edecek. Herhangi bir zayıflık belirtisi, sizi sömürerek kralın gözüne girmek için herhangi bir fırsat arayacaklar ya da-"

"Bitty." Ava onun sözünü nazikçe kesti, başını kaldırıp sinirli küçük şeye baktı. "Anladım. Boku yedim. Ama şu anda çok yorgunum ve görünüşe göre bir tür kozmik korku varlığına dönüşüyorum, bu yüzden belki sabah mahkeme politikaları hakkında panik yapabilir miyiz?"

Küçük fae'nin ağzı kapandı. Bir an sonra başını salladı, kanatları yerleşti.

"Haklısın. Özür dilerim. Bir daha burada olacağımı hiç düşünmemiştim. Özellikle de bu şekilde." Ava dirseklerinin üzerinde doğruldu. "Daha önce buraya gelmiş miydin? Mahkemede?"

"Bir kere. Uzun zaman önce." Bitty'nin gözleri mesafeli bir bakışa büründü. "Onlar benim..." olduğuma karar vermeden önce. Kendini işaret etti. "Kusurlu. İşe yaramaz. Ama Din'Lae'deydim, Güneşli Saray'da. Seelie Mahkemesi."

"Hey." Ava homurdanarak tekrar doğrulup oturdu. "İşe yaramaz değilsin. Bana belki Book hariç herkesten daha çok yardım ettin."

Bitty'nin dudakları hüzünlü bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Kitap ve kusur. Ne kadar da çok danışmanınız var. Biri sana seçerek yardım ediyor, diğerinin ise hiçbir gücü yok."

"Güvenebileceğim insanları her zaman güce tercih ederim." Ava kapıya baktı. "Lafı a ç ı l m ı ş k e n , şu üçü hakkında ne düşünüyorsun? Ashta, Thornwick ve adı her neyse... Lysander?"

"Tehlikeli, daha tehlikeli ve en tehlikeli." Bitty burnunu kıristırdı. "Gerçekten mi?"

Lysander'ın neredeyse... arkadaş canlısı görüldüğünü sanıyordum."

"İşte bu yüzden en tehlikelisi o," dedi Bitty, kanatları endişeyle çırpınarak. "Asha seni nasıl kullanacağını anlamaya çalıştığını gizlemiyor. Thornwick kendisinden aşağıda gördüklerini zar zor kabul ediyor. Ama Lysander? Bıçağı kaburgalarının arasından geçirirken gülümseyecek."

"Harika." Ava bir elini saçlarında gezdirerek iç geçirdi. "Ve bunlar Valroy'un beni selamlamak için gönderdiği *güzeller* mi?"

"Onlar Unseelie." Bitty dudağını çiğnedi. "Seçecek fazla seçeneği yoktu. Ama onlar aynı zamanda seni kullanmak istemeyebilecek üç kişi - ya da en azından Valroy'un seni nasıl kullanmak isteyebileceklerini tahmin edebildiği kişiler."

"Harika, beni bir çekiç gibi nasıl kullanacaklarını anlamaya çalışan birileri daha." Ava bir an için kolundaki dövmeyle inceledi. Bunu yaparken dövme hafifçe kaymış, çizgiler dirseğine doğru biraz daha uzamıştı.

Bitty onun bakışlarını takip etti, ifadesi yumuşadı. "Dinlenmeliyiz. Yarın..." "Tamamen"

boktan bir gösteri mi?" Ava alaycı bir şekilde gülümsedi.

Bitty onu şaşırtacak şekilde güldü -küçük, gergin bir ses ama gerçektir. "Ben 'zorlu' diyecektim ama evet. Tam anlamıyla boktan bir gösteri."

Üzerini değiştirmek için birkaç gecelik bulduktan sonra hızla yıkandı. Bitty'ye bitişik oda gösterildi - ikisi de bağlantı kapısını gece boyunca açık bırakmanın en iyi fikir olduğu konusunda hemfikir.

İyi geceler diledikten sonra Ava yatağına tırmanıp yorganın altına girdi ve tekrar tavana baktı.

Yarın, zayıflıklarını değerlendiren, gücünü kullanmak için planlar yapan ve muhtemelen doğru sosla tadının nasıl olabileceğini düşünen insanlık dışı varlıklardan oluşan koca bir mahkemeye karşı karşıya kalacaktı.

Ve bir yerlerde, bu diyarın sınırlarının ötesinde, Serrik kesinlikle onun ortadan kaybolmasına öfkeleniyor, değerli aracını geri almak için kendi planlarını yapıyordu.

Tir n'Aill'e hoş geldiniz. İnsanların güzel, partilerin ölümcül olduğu yere. Giriş ücreti, bir insan ruhu. Gözlerini kapattı. Kolay bir yemek bekleyeceklerdir.

Ama bitkin bir uykuya doğru sürüklenirken, zihninin küçük, meydan okuyan bir parçası karşılık verdi-
Zor iş.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Hayır.

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır!
Bu mümkün değildi. Mümkün değildi!
Olamazdı- Web'den ayrıldı.

Gitti.

Bu olmamalıydı-olamazdı-

Serrik'in kütüphanesinde duruyordu. Burası şüphesiz onun kütüphanesiydi ama sanki... her şey biraz değişmişti. Masaların yeri değişmişti. Birkaç tanesi eksikti. Klavsen de farklıydı; bu biraz daha büyüktü ve farklı bir desende boyanmıştı.

Korku omurgasından yukarı süzüldü. Belki de sadece normal bir rüyaydı. Belki de sadece başına gelenlerin travmasını atlatmaya çalışıyordu ve-

"Tekrar hoş geldin, *küçük Weaver*."

Ses arkasından geliyordu, gece yarısı ayazı kadar soğuk ve bir o kadar da ölümcüldü. Ava dondu kaldı, arkasını dönemedi, onunla yüzleşemedi. *Başlık* -Dokumacı, kelebek değil- içinden bir ürperti geçirdi.

"Bu mümkün değil." Sesi kendi kendine bile zar zor duyuluyordu. "Tir n'Aill'deyim. Web'den ayrıldım. Ayrıldım *Sen*."

Yumuşak, mizahsız bir kahkaha. "Bu kadar basit olacağına gerçekten inandın mı? Bana çok az güveniyorsun. Ya da yapabileceklerime o kadar az saygı duyuyorsun ki."

Kendini yavaşça dönmeye zorladı, tüm kasları beklentiyle gerilmişti.

Serrik pencerenin yanında durmuş, ona bakıyordu, Web'in ötesindeki solmakta olan güneş ışığına karşı siluet halindeydi.

Farklı görünüyordu. Nasıl olduğunu anlaması bir saniyesini aldı. Normalde tertemiz olan görüntüsü belli belirsiz dağılmıştı. Omuzlarına vahşi dalgalar halinde dökülen yeşil saçları dağınıktı. Bileklerini ve boğazını süsleyen altın takılar birbirine karışmıştı.

Ama kadının nefesini kesen onun gözleriydi. Bu altın küreler daha önce hiç görmediği bir yoğunlukla yanıyordu, öfke ve başka bir şey -aç bir şey- yüzeylerinin altında kaynıyordu.

Refleks olarak bir adım geri çekildi. "Ama ama nasıl?"

O insanlık dışı zarafetiyle ona doğru ilerledi, her adımı hesaplı ve yırtıcı. "Artık seni göremiyor olabilirim, sana rehberlik edemiyor olabilirim. Ama biz hâlâ fae'lerin kendilerinden bile daha eski bir güce bağlıyız." Kolunu ve dövmesini işaret etti. "Ben senin yavaş yavaş dönüşmekte olduğun yaratığın içinde hapsedildim. Mesafenin bu bağı koparacağına mı inandın?"

"Valroy dedi ki-"

Yüz ifadesi anında sertleşti. "Benimle bu ismi konuşma."

Öfkesinin gücü ona fiziksel bir darbe gibi çarptı ve istemeden bir adım daha geri atmasına neden oldu. Bu tanıdığı soğuk, kontrollü Serrik değildi. Bu başka bir şeydi. Ham bir şeydi. "Bana söylemediğin şey ne?"

"Ona koşun," diye devam etti Serrik, sesi hâlâ yumuşaktı ama tehlike saçıyordu. Sessiz öfkesindeki bir şey onu daha da korkutuyordu. "Düşmanıma. Tüm âlemlerde seni benim bile cesaret edemeyeceğim kadar acımasızca kullanabilecek tek varlığa."

"Ben ona *kaçmadım*," diye karşılık verdi Ava, kendi öfke patlaması içinde sesini bularak. "Ben bir seçim yaptım. Sen dahil herkes bana yalan söyledikten sonra elimde kalan tek seçenek!"

"Yalan mı?" Şimdi daha yakındı, istese uzanıp ona dokunabilecek kadar yakındı. "Peki ben sana ne yalanlar söyledim, *küçük Weaver*?"

"Bunu durdurabileceğimi." Kolunu kaldırdı, Valroy'un tahmin ettiği gibi dövme gerçekten de biraz daha ileriye yayılmıştı. "Eğer daha fazla parça kullanmazsam, daha fazla canavara dönüşmeyeceğimi."

Yüzünde bir şey parladı - tanımlanamayacak kadar hızlı. Suçluluk mu? Pişmanlık mı? O daha emin olamadan kaybolmuştu. "Sana böyle bir şey söylemedim."

"Kesinlikle! Sen de bana gerçeği söylemedin! İlk anahtarı bir kez kullandığımda, süreç kaçınılmazdı! Bu -" Sesi çatladı, öfkesi pamparpar oldu ve hemen korku ve kedere geri döndü. "Yapacağım

Artık ne yaparsam yapayım kendimi kaybedeceğim. Bana anlatmadığın çok şey var."

Serrik uzun bir süre sessiz kaldı, sanki her bir özelliğini ezberliyormuş gibi yüzünü inceledi. "Peki Unseelie Kralı sana ne söz verdi? Dönüşümü durdurabileceğine mi? Değerli insanlığınızı kurtarabileceğine mi?" İnsanlığın değerini ne kadar az düşündüğü belliydi ama o bunu şimdilik es geçecekti.

Başını iki yana salladı. "Onu kontrol etmeme yardım edebileceğini söyledi. Onu yönlendirebileceğimi."

"*Kendi* amaçları doğrultusunda yönlendirmek demek istiyorsun." Serrik'in dudağı kıvrıldı. "Seni benim değil, *onun* silahı yapmak."

"Ben kimsenin silahı değilim!" Kelimeler beklenmedik bir güçle ağzından döküldü. "*Bütün mesele* de bu *zaten*, Serrik! Anlamıyor musun? Web'den bu yüzden ayrıldım. *Bu* yüzden onunla gittim. Korkunç, berbat, ölü gözlü bir kukla olmak istediğim için değil. Hayır! İstemiyorum! İstemiyorum! Ama senin silahın olmak da istemiyorum. Ya da onun. Kimseye ait olmak istemiyorum!"

Serrik'in ifadesi değişti, altın rengi gözlerinde neredeyse hayranlık gibi bir şey titreyordu. "Ama yine de buradasın. Benim rüyamdasın. Benim hapishanemde." Elini uzattı, parmakları dokunmadan yanağının hemen üzerinde geziniyordu. "Önemli olan yönleriyle hâlâ benimsin."

Aralarındaki hava çatırdıyor gibiydi. Ava geri adım atması, aralarına mesafe koyması gerektiğini biliyordu.

Bunun yerine, açıklanamaz bir çekimin etkisiyle kendini hafifçe öne doğru sallanırken buldu. "Ben. Değilim. Senin değilim." Ne kadar denerse denesin, sözleri inandırıcılıktan yoksundu.

"Değil misin?" Sesi alçaldı, samimileşti. "Ben yaklaştığımda kalp atışların hızlanıyor. Göz bebeklerin büyüyor. Nefesin hızlanıyor." Sonunda eli temas etti, parmakları çenesinin çizgisinde imkânsız bir nezaketle gezindi. "Karşı koysan bile derinlerde bir yerde gerçeği biliyorsun."

Ava'nın gözleri bir anlığına kapandı, içinden bir elektrik akımı geçtiğini hissetti. Bu kadar... *erkek* olduğu için ona lanet olsun. Ona olan çekimini bir doğa belgeseli izler gibi anlattığı için. Gözlerini tekrar açtığında, adam bir adım daha yaklaşmış, sadece birkaç santim uzaklaşmıştı.

"Senden nefret etmeliyim." Tanrım, nefret etmeliydi. Ama bunun yerine odaklanabildiği tek şey, her şeye rağmen onu ne kadar çok istediğiydi. "Benden bilgi saklıyorsun."

"Saklıyorum. Ve belki de saklamalısın." Başparmağı kızın alt dudağına dokundu ve omurgasından aşağı kıvılcımlar gönderdi. "Peki sen neden yapmıyorsun Weaver?"

Soru aralarında asılı kaldı, basitliği içinde tehlikeliydi.

"Artık ne hissettiğimi bilmiyorum." Bunu kendisine bile itiraf etmemişken ona itiraf etmek yanlış geliyordu. "Neden bana tüm hikâyeyi anlatmıyorsun Serrik? Web *nedir*? O bana ne anlatmıyor?"

"Pek çok şey. Nedenine gelince?" Serrik'in çenesi titredti. "Sen Ağ'ın içindeyken bunlar önemli değildi."

"Peki ya şimdi?"

"Şimdi, bu bilgiyi senin üzerinde kullanacak. İtaatini karşılığında pazarlık edecek. Ya da daha kötüsü, seni manipüle etmek için kullanacak. Buna kanmamalısın. Sakladığı gerçek anlamsızdır."

"Madem bu kadar anlamsız, o zaman neden bana söylemiyorsun?" Kadın ona ters ters baktı. "Madem bu kadar önemsiz, neden söylemiyorsun?"

Bir süre sessizlik oldu. "Çünkü neden önemli olmadığını anlamayacaksın."

"Oh. Oh, anlıyorum. Çünkü bununla başa çıkamayacak kadar aptalım. Anlıyorum." Ona dönmeden önce birkaç adım uzaklaştı. "Benden sakladığın sırrın neden önemli bir şey olmadığını anlayamayacak kadar *aptal* ve *ölümlüyüm*, öyle mi?"

"Ben sana hiç aptal demedim."

Ava güldü. Yapabildiği tek şey buydu. "Vay anasını, Serrik." Bir elini gözlerine götürerek uzun, bitkin bir iç çekti. "Kahretsin. Ne yapmam gerekiyor? Bana büyük bir şey söylemiyorsun çünkü kızacağımı biliyorsun."

"Önemli değil."

"O zaman söyle bana!"

"Hayır."

"O zaman *Valroy'a* söyletirim." Valroy'un adını vurgulayarak elini yanına indirdi. "Ve ona benden daha mı çok güveniyorsun?" Serrik yüzünü buruşturdu. "Belki de aptalın tekisin."

"Hayır! Ona güvenmiyorum. Sana da güvenmiyorum. Ama şu anda onunla bir anlaşma yapabilirim. Seninle herhangi bir anlaşma yapamam. Bu" -aralarında eliyle işaret etti- "tam bir felaket. Tam bir karmaşa. Her şey çok hızlı geliyor. Web, kral, saray. Biz."

Yüz ifadesindeki bir şey belli belirsiz yumuşadı. "Zayıflık gösterirsen Din'Glai seni yiyip bitirir. Onlar doğaları gereği yırtıcıdır, kazanmayı umamayacağınız kurallarla oyun oynarlar, çünkü siz bakmadığınız zaman kuralları değiştirirler."

"Senin gibi değil mi?"

Dudaklarında bir gülümseme hayaleti belirdi. "Ben, en azından, doğamı senden hiç saklamadım." Ava her şeye rağmen kendini neredeyse gülümserken buldu. "Hayır, sanırım saklamadın."

Eli yüzünden koluna kaydı, parmakları kolundaki dövmenin desenini takip etti. Kumaşın üzerinden bile, dokunuşu kızın ürpermesine neden olan sıcak ve soğuk izler bıraktı. "Ayrılarak dönüşümü durdurmaya çalıştın. Bunun tam tersi bir etkisi olacak."

Kadın ırkıldı. Hay sikeyim. "Neden? Ağ'dan ayrıldığım için mi?" Hafifçe başını salladı.

"Neden? Ama *neden?*"

"Fark etmez Ava. Gerçekler aynı."

"Bana söylemediğin başka şeyler de var." Korku yine boğazını pençeledi. "Yani yaparsam da lanetliyim, yapmazsam da lanetliyim. Ya Ağ'da kalıp senin silahın olacağım ya da Tir n'Aill'de kalıp onun silahına dönüşeceğim." Serrik'in parmakları kızın kolunda hafifçe gerildi. "Başka bir yol daha var."

"Sana inanmıyorum." İçini çekti. "Ama iyi. Ne yolu?"

Gözleri onunkilere kilitlendi, yoğun ve kırpmadan. "Bana dön."

"Böylece beni Fae'leri yok etmek için kullanabilecek misin?" Kız geri çekildi, öfkesi yeniden alevlendi. "Hayır."

"Benim silahım olarak değil, Ava." Onun adını dudaklarında duymak ürkütücüydü - bu adı çok nadir kullanırdı. "Eşitim olarak."

Önce inanamayarak güldü. Sonra ona baktı, inanmazlığı tehlikeli bir umutla savaşıyordu. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Süreç durdurulamaz ama... dengelenebilir." Sesi şimdi acildi, daha önce ondan hiç duymadığı kadar duygu yüklüydü. "Eğer isteyerek geri dönersen, tıpkı onun yapabileceğini iddia ettiği gibi, bu dönüşüme rehberlik edebilirim. Yardım edebilirim, hatta belki yükünü paylaşabilirim. Bunun daha önce de yapıldığını biliyorum."

"Gitmek istediğimi gördüğünde bu seçeneği sunmamanın bir nedeni var." Kadın gözlerini şüpheyle ona dikti. "Bana söylemediğin şey ne - bunu yaparsan sana ne olacak ve eğer sana inanırsam ve geri dönersem hangi boşluğu kullanacaksın?"

Bir an için bu soru karşısında neredeyse şaşırılmış görünüyor. Sonra o soğuk kontrol maskesi tekrar yerine oturdu.

"Pratiklik." Cevabı pürüzsüzdü. Basitti. Ve şüphesiz doğruyd. "Web tarafından tüketilen tek bir varlığı kontrol etmek ve kullanmak, gücün katlarına yayılmasından daha kolaydır."

Yarı doğruyd. Bir şeyler eksikti. Bir süre onu izledi ve sonra kafasına dank etti. "Bunun yapılıp yapılamayacağını bilmiyorsun. Aslında, *yapılamayacağından* oldukça eminsin. Bana denediğinde başarısız olacağını bildiğin bir şey öneriyorsun. Ama o zamana kadar çok geç olacak. Sen sadece beni geri istiyorsun."

Gözlerinde tehlikeli bir şey parladı - belki de yakalanmanın verdiği öfke. Ama bunun altında başka bir şey vardı, neredeyse savunmasız bir şey.

"Seni yakaladım." Haklıydı. Haklıydı ve adam bunu inkâr edemezdi. "Seni *yakaladım*." Sessizce gülerek bir adım daha geri çekildi. "Hayır, Serrik. Bu oyuna gelmeyeceğim. *Valroy*'un misafirperverliği karşılığında bana ne söz verdirdiğini biliyor musun? *Valroy*'un Tir n'Aill'deki koruması karşılığında bana hangi sözleşmeyi imzalatırdığını?"

Bunu böyle yüzüne vurmak çok acımasızcaydı. Ama *Valroy*'un adını her söylediğinde onun gözünün kenarının seğirmesini izlemekten zevk aldığı da inkâr edemezdi. Bir ipliğe - kelime oyunu yapmak istemiyordu - tutunduğu açıktı.

Serrik. Vurdumduymaz, soğukkanlı

Serrik. Kopmaya hazır.

Bu onun için korkutucu olduğu kadar heyecan vericiydi de. Ne yapacağını görmek için mecazi arı kovanına bir süpürge sopasıyla vurmak istiyordu. Ama aklının aklı başında olan kısmı devreye girdi.

"Ne?" Serrik soruyu dişlerini sıkarak cevapladı.

"Kesinlikle *hiçbir şey*." Onunla alay etmemek için kendini zor tutuyordu. "Karşılığında bana Fae'lerin neden var olmaya devam etmeye değer olduğunu gösterme şansı dışında hiçbir şey istemedi." Hayal kırıklığı içinde ellerini havaya kaldırdı. "Beni manipüle ettiğini biliyorum, Serrik. Beni kullandığını biliyorum. Ve mavi, yarasa kanatlı kıcını fırlatabildiğim kadar ona güvenmiyorum. Ama şu anda? İkiniz arasında seçim yapmak zorundayım ve şu anda beni küçük parçalara ayırmaya çalışmayan o, böylece beni kendi isteğine göre yeniden düzenleyebilir. *Şu anda*. Acaba, *belki*, o her şeyi bilen, son derece egoist kafanın bir yerinde, benim de *onu* kullanıyor olabileceğim *fikrini* düşünebilir *misin?*"

Serrik ona baktı, elleri yavaşça iki yanında yumruk haline geldi ama hiçbir şey söylemedi.

"Ben bir *şeye* dönüşüyorum, Serrik. Ve bu senin suçun. Bütün bunlar *senin suçun*." Gözleri yaşardı. Hayır. Öfkesine, onu üzüntü ve umutsuzluk denizinden uzak tutan bir cankurtaran salı gibi sarıldı. "Ve o da bir *şey*. Bunu nasıl kontrol edeceğimi öğrenebilirim, bir şekilde kendim kalabilirsem ve sizin gibi pislik heriflerin ellerinden uzak durabilirsem?" Elleri baktı. "Evet. Tirb nub'Agg'da -her neyse- kalacağım."

bir süreliğine cehennem. Bakalım ne öğreneceğim. Belki o bana senin söylemediklerini söyler. Ya bana sırtını dönerse? Lanet Titanik'i kafasına indiririm."

Monologu boyunca sessiz kaldı.

Ve bir kez olsun her şeyi olurlarına bırakmak iyi hissettirdi. Özellikle de bunu yapmanın neredeyse güvenli olduğu bir ortamda. Ava atıp tutmaya devam etti. "Yani, özet olarak? *Şunu* söyleyeyim, ben aptal değilim, o yüzden aptal olduğumu varsaymayı bırakın!"

Serrik'in ifadesi değişti. Onun kızacağından endişeleniyordu. Ya da soğuk, mantıklı bir açıklama yapacağından.

Yaptığı şey çok daha

kötüydü.

Güldü.

Buz gibi, alaycı bir sesle, yapabileceği diğer tüm seçimlerden çok daha aşağılayıcıydı.

Döndü ve ondan uzaklaştı. "Her neyse. Siktir git. Bana çıkış kapısını göster-" Bir şey boğazına dolandı ve onu geri çekti. Sözleri kesildiği için öğürdü. Elleri her neyse onu yakalamak için boynuna gitti ama bir misine kadar ince olduğunu hissetti. Sendeledi, umutsuzca dengesini korumaya çalışıyordu.

"Burada işimiz bitmedi, küçük Weaver." Sesindeki saf öfke tıslaması içgüdüseli. İpi bir kez daha

çekti ve sert bir şeye çarptı.

Ona.

Adamın sol kolu kadının etrafını sararak onu göğsüne sabitledi. İşte o zaman boğazına dolanan şeyi gördü. Avucunun etrafını saran altın bir iplik, ikisinin arasında gerilmişti. Bunu, kızın başını geriye doğru ve ona bakabileceği bir açıyla tutmak için kullandı. "Sözlerime kulak ver, bu senin mücadele edebileceğin her şeyi çabucak aşacak Ava. Bu senin *zekânla* ilgili değil, bu en küçük ve en önemsiz tasarımları senin hayatta olduğundan çok çok daha uzun süredir oyunda olan bir yaratığın iradesiyle ilgili."

Sadece ipliği kavrayabiliyor, umutsuzca kendisinden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Ama görünüşe göre işe yaramıyordu.

"Valroy'un sana yardım etmek gibi bir arzusu yok. Sana şefkat ya da nezaket gösterme arzusu yok. Seni kontrol etmeye, seni sadece Dünya'yı değil, onun ötesindeki tüm dünyaları yakmasına izin verecek bir silaha dönüştürmeye çalışacak. Sen ona, hayal bile edemeyeceği yerlerin yok edilmesinin kapısını açıyorsun."

Boğazındaki ip sanki hiç orada olmamış gibi kayboldu. Nefes nefese kaldı, başını çevirdi ve ciğerlerine dolan havayla birlikte öksürmeye başladı. Adam onu kollarının arasında döndürdü ama kendisine sabitledi.

Başını çevirip kendisine bakması için çenesinden zorla tuttuğunda donup kaldı. Dokunuşla ilgili bir şey daha önce rüyalarında olduğundan daha gerçek -daha *kati*- hissettirdi. "Artık sadece kendi ırkını değil, ırkının ötesindeki pek çok ırkı da tehlikeye attın."

"Bunu bana şimdi, beni geri döndürmeye çalışırken söylemen ne kadar da uygun." Gerginliği ve korkusu arasında öfkesini bulmaya çalıştı.

O daha cevap veremeden etraflarındaki kütüphane bulanıklaşmaya, kenarları yumuşamaya ve renkleri solmaya başladı. Hırladı. "Zamanımız giderek azalıyor. Bana dönmelisin Ava, *dönmelisin*. Valroy'a güven olmaz."

"Sana neden inanayım?" Adamın vücudunun kendininkine değişti hissine odaklanmamaya çalıştı. Rüyanın daha hızlı bitmesini istemeye çalıştı. Ama lanet olsun ki bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı.

Eli boğazına doğru kaydı ama sıkmadı. "Çünkü onun aksine benim kaybedecek bir şeyim kalmadı." Belli belirsiz parlayan gözleri onunkileri yaktı. "Sen hariç."

Sesindeki çığlık onu sersemletip sessizliğe sürükledi. Bu, ondan beklediği dikkatli manipülasyon değildi.

Bu tamamen başka bir şeydi.

"Ben..." Rüya çoktan sona ermiş, Serrik'in formu yarı saydam hale gelmişti. Her şey karanlığa doğru kayıyordu.

Son sözleri sanki çok uzaklardan gelmiş gibi ona ulaştı. "Yakında tekrar konuşacağız, küçük Weaver."

Adamın dokunuşunun hissi, rüya yok olup gittikten çok sonra bile teninde kalmaya devam etti.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Gülünç görünüyorum. Bu şekilde dışarı çıkamam."

"Çok güzel görünüyorsun!"

"Göğüslerim dışarı sarkıyor."

"Hayır, değiller."

"*Birazcık*. Eğer eğilirsem, her şey biter."

"Pek çok fae hiç kıyafet giymez, yani..."

Ava bir an için gözlerini kapadı ve kendini kaybetmemeye ya da kahkahalara boğulmamaya çalıştı. Bitty sadece elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordu. Ama bu noktada her şey o kadar saçma bir hal almıştı ki Ava tam bir sinir krizinin eşiğinde olduğundan emindi.

Bunun nasıl bir his olduğunu bilmiyordu ama bir insanın aynı anda hem ağlayıp *hem* çılgılık atıp hem de gülerken menzilineki tüm değerli eşyaları parçalama dürtüsü hissetmemesi gerektiğinden emindi. Bu biraz tatile ihtiyacı varmış gibi hissettirdi. Ya da tatildeyken bir terapiste.

Ama onun yerine buradaydı. Aynanın önünde durmuş, hayatında giydiği en saçma elbisenin içinde kendine bakıyordu. İyi yapılmış gibi görünmese Cadılar Bayramı kostümü olurdu. Ama *utanç vericiydi*. Her şey olduğundan daha şeffaftı ve sırf onu rahatsız etmek için giymesi için verildiğine kesinlikle ikna olmuştu.

Kat kat siyah dantelden yapılmıştı ve orta kısmı arkadan bağlanarak neredeyse bir korse gibi hareket ediyor, göğüslerini birbirine ve yukarı doğru itiyordu, dolayısıyla endişeliydi. Ancak elbisenin ortası göbeğine kadar şeffaftı.

Şimdi, dürüst olmak gerekirse, sergilediği çok fazla şey yoktu. Tabiri caizse, hiçbir zaman çok ağır bir kız olmamıştı, ama yine de. İşin prensibi buydu. Kolları omuzdan açıktı, ayrıca siyah dantelden yapılmıştı ve sadece narin, ince kumaştan drapelardan oluşuyordu. Eteği de üstüyle uyumlu birkaç kat şeffaf siyah dantelden yapılmıştı ve keşke dışarı atıldığında çantasına bir çift tayt koymuş olsaydı diye düşündü.

Ama doğru ışıktaki herkesin kıçının tamamını görebileceği gerçeğiyle yaşamak zorundaydı. İç geçirdi. En azından hâlâ iç çamaşırı vardı. Bu da bir avantajdı. Dantel korsajın katmanları tamamen açıkta kalmasını engelliyordu ama yine de... yanlış hissettiriyordu.

"Normal kıyafetler giyemez miyim?" Aynadaki yansımasına kaşlarını çattı.

"Ama çok güzel görünüyorsun!" Bitty onu bileğinden tutarak aynadan uzaklaştırdı. "Saçını yapmama izin ver." Ava odanın öbür ucundaki makyaj masasına götürülmesine izin verdi ama mızımızlanmadan değil.

Bitty onu küçük aynanın önüne oturmaya zorlarken kıkırdadı. "Kralın hediyelerini reddetmek hakaret sayılır."

"Doğru." Sanki umurundaydı. Ayrıca elbisenin dövmelelerini göstermek için tasarlandığını da biliyordu. Hem Valroy'un hem de Serrik'in tahmin ettiği gibi, yatağa girdiğinden beri büyümüşlerdi. *Hay sikeyim*. Buna odaklanmamak için kendini zor tutuyordu. Artık sadece sağ kolunun orta noktalarından aşağıya doğru uzanan örümcek ağının uzun, öncü düz çizgileri değildi. Şimdi birkaç tanesinin sarmal, pürüzlü şekilleri dışa doğru yaylanıyordu.

Ve orada, köprücük kemiğinin üzerinde, Kelt düğümü tarzında yapılmış yedi bacaklı bir örümcek. Neye dönüştüğünün bir hatırlatıcısıydı.

Ve bunun suçlusu olan yaratığın.

Bitty'nin minik elleri, Ava'nın kıvrık saçlarını karmaşık bir şekle sokarken şaşırtıcı derecede becerikliydi, bölümleri kaldırıyor ve asit yeşili aytaşı ile uçlanmış küçük gümüş dallar gibi görünen şeylerle tutturuyordu.

Bu Serrik'in rengiydi. Bu konuda acı çekmemeye çalıştı. Ya da Valroy'un bunu takması için ona vererek ne demek istediğini çok fazla düşünmemeye çalıştı.

"Bunu yapmayı nereden öğrendin?" Ava dikkatini kendisine bakan neredeyse çıplak yansımadan uzaklaştırmak için elinden geleni yapıyordu.

"Bir zamanlar hizmetçiydim." Bitty'nin kanatları hafifçe çırpındı. "İlk başta Seelie'ler büyümün sadece... uykuda olduğunu düşündüler. Yeteneklerimin ortaya çıkması için bana iki yüz yıl verdiler. Bu arada Kraliçe Abigail beni sarayında işe aldı. Aslında hizmetçilikte oldukça iyiydim. Yapabildiğim birkaç faydalı şeyden biriydi."

Ava kaşlarını çattı. "Yararlı olmak için büyüye ihtiyacın yok."

Bitty kıkırdadı. "Tir n'Aill'de mi? Bir fae olarak mı? İhtiyacın olan şey tam olarak bu. Burada her şey kimin kimi manipüle ettiğiyle ilgili. Kimin kim üzerinde gücü var. Hepsi bir oyun. Ve benim bu tür oyunları oynama yeteneğim yok, bu da beni sadece işe yaramaz değil, aynı zamanda oldukça rahatsız edici yapıyor. Hatta tehlikeli." Bitty saçının bir bölümünü daha tutturdu. Ses tonu hemen parlak ve iyimser bir hale dönüştü. "İşte böyle. Şimdi en azından rolüne uygun görünüyorsun. Elbiseni değiştirmeyi bırakmayacak olsan bile."

Ava yansımasını inceledi. Kuşkularına rağmen, etkinin çarpıcı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Yüzünü çerçeveleyen birkaç tutamı olan ve geri kalanı karmaşık sarmallar halinde toplanmış özenli saç modeli onu ruhani bir görünüme büründürmüştü - insandan çok fae'lere benziyordu. Açık elbisesi ve görünür dövmeleleriyle egzotik, tehlikeli bir yaratık gibi görünüyordu.

Belki de bu artık gerçeklerden o kadar da uzak değildi.

Cadılar Bayramı partisine gidiyormuşsunuz gibi düşünün. Hepsi bu. Sadece bir kostüm.

Kapının çalınması ikisinin de sıçramasına neden oldu.

"Eşlikçin bekliyor Weaver," diye seslendi melodik bir ses. Bu Lysander'dı, kendisini ona rehber olarak atamış olan kehribar gözlü, kediye benzeyen fae.

"Bir dakika," diye karşılık verdi Ava, sonra sesini alçalttı. "Hızlı bir soru - eğer bu insanların yanında ayağım takılır ve kış üstü düşersen - mecazi anlamda - ne kadar çabuk yenirim?"

Bitty'nin ifadesi son derece ciddiydi. "Mecazi anlamda...? Tökezeleme."

Nefesini bırakan Ava içini çekti. "Harika. Bayıldım." Ayağa kalkarak yeşilin koyu, neredeyse siyah bir tonu olan rujunu tazeledi ve gitmeye hazırlandı. Gerçekten de *Addams Ailesi*'nin bir ferdi gibi görünüyordu.

Ava derin bir nefes alarak kapıya yöneldi ve açtığında Lysander'ı koridorda beklerken buldu. Sonbaharın cisimleşmiş hali olarak tanımlayabileceği bir kıyafet giymişti; her hareketinde dökülen yapraklar gibi hışırdayan kıvrıl, altın ve koyu bronz tonlarında kumaşlar.

Onu görünce gözleri takdirle açıldı. "Leydim Ava." Eğilerek selam verdi. "Siz... bir hayal gibisiniz."

"Işığın ne kadar doğrudan olduğuna bağlı olarak istediğimden daha fazla görüyorum." Bu konuda çok acılı görünmemeye çalıştı ama fevkalade başarısız olduğunu biliyordu. Koridora adım atarken omuzlarını dikleştirdi ve başına gelecekler için kendini hazırladı.

Lysander güldü, sesi sıcak brendi gibiydi. "Unseelie güzelliğin her halini takdir eder, özellikle de tehlikeli olduğu zaman." Bakışları kızın köprücük kemiğindeki örümcek dövmesine takıldı. "Ve siz leydim, *çok lezzetli bir şekilde* tehlikelisiniz."

"Hiçbir fikrin yok." Serrik'in uyarısını düşünerek yüzünü buruşturdu.

Zayıflık gösterirsen Ayışığı Sarayı seni yiyip bitirir.

Bu gece zayıf olmayacaktı. Çünkü her zaman olduğu gibi kolunun altında Book vardı. Ve içinden bir ses -o gün yapmayı unutmamaya çalıştığı önemli bir iş gibi kafasının arkasında kaşınan bir düşünce- Book'un gösteriş yapmak ve bir etki yaratmak için can attığını söylüyordu.

Bu da bela demekti.

Ve potansiyel olarak düşen trenler.

Bitty, yanardöner kanatlarını tamamlayan soluk gümüş renginde daha sade ama aynı derecede resmi bir elbise giymiş, gergin bir şekilde arkasında geziniyordu.

"Gidelim mi?" Lysander kolunu uzattı.

Ava elini onun koluna koymadan önce kısa bir süre tereddüt etti. Adamın dokunulduğunda ne kadar sıcak hissettiğine şaşırdı, sanki vücut ısısı onunkinden daha yüksekti. Takım elbisesinin kumaşı inanılmaz derecede yumuşaktı.

Herkes ondan sır saklıyordu. Bir canavara dönüşüyordu. Çılgına dönmüş olmalıydı. Gördüğü her şeyi kırıp dökmeliydi. Kitabı kullanarak her yeri yakıp yıkmalıydı. Ama işte buradaydı... partiye gitmek için giyinip kuşanmasına izin veriyordu.

Oyunu oynuyordu.

Neden?

En az direnç gösteren yol mu? Bu muydu? Aklını kaçırmak ve alemlere dalmak onu ileriye taşıyacak bir şey değilmiş gibi görünüyordu. Ama daha üzgün olması gerektiğini hissediyordu. Daha çok korkmalıydı. Daha fazla *bir şey*. Oh, dehşete düşmüştü. Ama bir köşeye kıvrılıp çılgılık atmıyordu.

Belki de bunun nedeni her şeyin çok tuhaf olması, saçmalığın yeni bir seviyesini aşmış olmasıydı. Zaten bokun içinde boğuluyordu, biraz daha ne olabilirdi ki?

Ya da belki de Web'in etkisiydi.

Bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı ve önündeki şeye odaklandı.

Din'Glai'nin kıvrımlı koridorlarında yürürken, Ava sarayın akşam vakti farklı göründüğünü fark etti - daha canlı, daha bilinçli. Ormanın içine ve dışına karışıyor, bazen yapıdan çok ağaç oluyor, mekanlar herhangi bir duvardan çok mobilyalar veya patikalarla tanımlanıyordu.

Serrik'in evi, o tuhaf barok malikâne, terk edilmiş, ağaçlar ve sarmaşıklarla büyümüş bir sarayı andırıyordu. Burası ise tam tersiydi. Din'Glai bir saray tarafından büyümüş bir ormanı andırıyordu. Ona bakana kadar böyle bir şeyin mümkün olabileceğini hiç düşünmemişti. Korkunçtu ama yine de güzeldi.

Geçtikleri geçitlerden garip bir müzik yayılıyordu, güzel ama yabancı ve neredeyse uyumsuz.

"Bu gala tam olarak nerede?" Aptalca bir soruydu. Nerede olduğunu gerçekten bilmiyordu. Açıkçası, sessizlik onu rahatsız ediyordu ve dönüş yolunu tek başına bulması gerekirse diye rotalarını ezberlemeye çalışıyordu.

"Evergrove," diye yanıtladı Lysander. "Böyle gecelerde diyarlar arasındaki perdenin inceldiği özel bir yer. Kralımız en önemli toplantılarına orada ev sahipliği yapar."

"Sarayın içinde mi dışında mı?"

"Din'Glai sadece duvarların ötesine uzanır leydim." Yine o gülümseme vardı, aynı anda hem büyüleyici hem de yırtıcı. "Saray, koru, ötesindeki ormanlar, hepsi kralımızın etki alanının bir parçasıdır. Saray hem bir yer, hem bir halk, hem de... bir varoluş hali sanırım."

Tek ve devasa bir ağacın dallarından oluşan, sarmal bir merdivenden indiler, her basamak ayakları değdikçe içeriden bir şekilde aydınlatılıyordu. Ava ayağının takılmaması için konsantre olmuş, elbisesinin şeffaf panellerinin bacalarının etrafında kaydığını fark etmişti.

Merdiven, onlar geçerken dönüp onları takip eden tuhaf, ışıldayan çiçeklerle kaplı bir yola açılıyordu. *Daha ürkütücü çiçekler. Neden hep ürkütücü, dik dik bakan çiçekler?*

İleride ışık ve hareket vardı. Ava onlar yaklaştıkça müziğin ve kahkahaların daha da yükseldiğini duyabiliyordu.

"U n u t m a , " diye fısıldadı Bitty hemen arkasından, "doğrudan kral tarafından sunul m a d ı k ç a hiçbir yiyecek ya da içeceği kabul etme. Mümkünse tabaklardan ya da tepsilerden kendin al. Söz vermeyin. Kimseye teşekkür etme. Ve ne yaparsan yap, sakın-"

"Geldik," diye duyurdu Lysander, Bitty'nin son uyarısını keserek.

Çok tipik. Gözlerini devirdi.

Patika Ava'nın daha önce hiç görmediği bir açıklığa açılıyordu.

Devasa ağaçlar, çok büyük ayın ışığında yıkanan bir koruluğu çevreliyordu. Dalları eğitilmiş ya da doğal bir katedral oluşturacak şekilde büyümüştü, iç içe geçerek ay ışığının benek benek süzüldüğü bir kafes oluşturuyordu. Dallardan sarkan binlerce küçük ışık vardı - fener ya da mum değil, koyu maviden parlak altına kadar değişen renklerde titreşen ve değişen küçük ışıldayan yaratıklar. Asılı kafeslerinin içinde tünekten tüneğe uçarken ispinozlar gibi birbirleriyle konuşuyorlardı.

Bunların periler olduğunu fark etti - çizgi filmlerdekilere benzeyen periler. Pixie'ler, belki? Kanatları uçuşan minicik, güzel kadınlar. Tinker Bell gibi.

Ama kafeslerde. Birine yeterince uzun süre bakarsa, onları kafeslerinin ortasına bağlı tutan bir tasma ve tasma şeklini seçebiliyordu.

Unseelie. Kiminle uğraştığını hatırlamak zorundaydı. Bunlar nazik insanlar değildi.

Kendine çelme takmamak için adımlarına odaklanmak zorundaydı.

Açıklığın ortasında, cilalı obsidyen gibi parlayan tek parça siyah tahtadan oyulmuş, en az elli fit uzunluğunda devasa bir masa duruyordu. Masa gümüş ve kristallerle süslenmişti, her bir tabak Ava'nın müzelerde bile görmediği kadar özenle hazırlanmıştı.

Masanın etrafında düzinelerce fae çeşitli formalite hallerinde uzanıyordu. Bazıları orman zemininden çıkmış gibi görünen sandalyelerde oturuyordu. Diğerleri ise doğal oturma yerleri oluşturmak için eğilmiş dalların üzerine tünemişti. Birkaçı ise kanatlarıyla ya da büyüyle yerden tamamen yüksekte asılı duruyordu.

Ava açıklığa girdiğinde tüm konuşmalar kesildi.

Bu. En kötü duyuydu. *Hayatında hiç böyle bir şey hissetmemişti.*

Düzinelerce insanlık dışı göz onu incelemek için döndü -köz gibi parlayan, yıldız gibi parlayan ya da yırtıcı hayvanları gibi ışığı yansıtan gözler. Sessizlik mutlak ve fiziksel bir güç gibi tenine baskı yapıyordu.

Masanın başında Valroy oturuyordu, kanatları iç içe geçmiş boynuzlardan yapılmış bir tahtın arkasında dramatik bir şekilde uzanıyordu. Yanında, Ava'yı şaşırtacak şekilde, tamamen canlı kırmızı çiçekler ve sarmaşıklardan oluşan bir elbiseyle göz kamaştıran Kraliçe Abigail oturuyordu.

"Ah, onur konuşumuz geldi!" Valroy'un sesi açıklık boyunca zahmetsizce taşındı. "Gel, Ava Cole. Masamdaki yerini al."

Lysander onu ileriye doğru yönlendirdi ve Ava kendini bu yabancı topluluğa aitmiş gibi dik, çenesi yukarıda, omuzları geride yürümeye zorladı. Sanki kalbi herkesin duyabileceğinden emin olduğu kadar sert çarpmıyormuş gibi.

Hayatını kurtarmak için Book'a sarıldı. Yapmazsa elleri titreyecekti.

Masaya giden yol, mahkemenin incelemesi altında kilometrelerce uzun görünüyordu. Fısıltılar onu takip ediyordu, bazıları takdir ediyor, bazıları ise açıkça düşmanca davranıyordu.

"Demek Weaver bu...?"

"...beklediğimden daha az önemli..."

"...zar zor kontrol altına alındı, şimdiden nasıl yayıldığına

bakın..." "...ölmeden önce onunla yatabilir misin?"

"...bir hafta bile dayanamaz..."

Valroy'un masanın ucuna yakın bir yere, Kraliçe Abigail'in tam karşısına oturtuldu. Lysander sandalyesini çekti; sandalyenin diğerlerinden biraz farklı olduğunu fark etti. Bir örümcek ağına benzeyecek şekilde hazırlanmıştı, arkası karmaşık bir spiral desen oluşturuyordu.

O halde bir mesajdı. Ona, Serrik'e, saraya. O Ağ'ın taşıyıcısıydı ve Valroy bunu herkesin bilmesini istiyordu.

O yerine otururken, Bitty birkaç sıra aşağıda, Ava'dan oldukça uzakta, daha küçük bir sandalyeye yönlendirildi. *Kahretsin.* Bu ikisi için de kötüydü. Lysander onun yanına, sol tarafa oturdu.

Minik fae yerini almadan önce ona endişeli bir bakış attı.

"Hoş geldin, Ava Cole." Valroy sıvı yıldız ışığı gibi parıldayan bir kadehi kaldırdı. "Din'Glai'deki ilk gecene."

Toplanan fae'ler hoş geldin demekten çok bir meydan okuma gibi hissettiren bir hareketle kendi kadehlerini kaldırdılar.

Masanın karşısında, Kraliçe Abigail'in yeşil gözleri açık bir merakla onu inceliyordu. "Çok güzel görünüyorsun, canım." Sesi her nasılsa bahçede geçen bir yaz gününün sesi gibiydi. Ava'nın bunu nasıl başardığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Abigail hafifçe sırttı. "Gerçi senin rahatın için biraz... açıkta kalmışsın, anladığım kadarıyla."

"Evet, ama..." Ava sıkı bir gülümsemeyi başardı. "Elbise bir hediyeydi. Nankörlük etmek istemem."

Abigail'in dudakları kıvrıldı. "Diplomatik bir cevap. Şimdiden öğrenmeye başladın."

"Kesinlikle," diye onayladı Valroy, parlayan mavi gözlerinde onay gibi bir şey vardı. "O halde yeni müttefiklere ve eski düşmanlara, kadim güçlere ve yeni bakış açılarına kadeh kaldıralım." Bakışlarını doğrudan Ava'ya dikti. "Ve dünyalar arasındaki sınırlara, kırılmadan bükülsünler."

İfadelerindeki bir şey Ava'nın tüylerini diken diken etti ama kadehini -hâlâ boş olduğunu fark etti rahatlayarak-onaylarcasına kaldırdı.

Sanki bir işaretmiş gibi, ağaçların gölgelerinden hizmetkârlar belirdi; bazıları neredeyse insan görünümünde, bazılarıysa neredeyse hiç insansı olmayan çeşitli şekillerde fae'ler. Sessiz bir zarafetle hareket ediyor, kadehleri dolduruyor ve tariflere meydan okuyan yemek tabaklarını yerleştiriyorlardı.

Cılalı karaağaç ağacı gibi derisi olan uzun boylu, söğüt gibi bir fae, Ava'nın bardağını herkese servis edilen aynı parıltılı sıvıyla doldurmak için eğildi. Bitty'nin uyarısını hatırlayarak gerildi ve sunucuyu durdurmak için elini kaldırdı.

"Sadece doğrudan benim ikram ettiğim mi?" Valroy onun tereddütünü yakalayarak sırttı. Küçük bir jest yaptı ve hizmetkâr bardağını doldurmaya devam etti. "Arkadaşınız size iyi tavsiyelerde bulundu. Ama korkmayın, bu gece benim misafirim olarak, benim korumam altında yemek yiyeceksiniz. Buradaki hiçbir şey ve hiç kimse seni bağlamayacak ya da değiştirmeyecek - zaten değişmekte olduğundan daha fazla değil."

Ava sıvıya kuşkuyla baktı.

"Misafirperverliğimi reddetmek büyük bir hakaret olur, Weaver," diye ekledi, sesi daha önceki yumuşaklığını kaybetmişti.

Bir an için gözlerini kapatarak, piç kurusuna bağırma dürtüsüne direndi. Boyundan büyük işlere kalkışmıştı. Tarihi dramaları izlemekten gerçekten zevk almaması onun suçu değildi. Derin bir nefes alarak kadehi dudaklarına götürdü ve küçük bir yudum aldı.

Tadı tarif edebileceği hiçbir şeye benzemiyordu; yaz meyveleri ve kış ayazı gibi, kahkaha ve eski bir yaranın sızısı gibi. Onu içten içe ısıttı, uzuvlarına yayıldı.

"Güzel, değil mi?" Abigail yeşil gözlerinde sempati gibi bir şeyle sordu. "Buraya bir insan olarak gelmenin nasıl bir şey olduğunu neredeyse unutmuştum. Tüm bunları ilk kez görmek, ilk kez tatmak. Bu... bunaltıcı, değil mi?"

Ava, Abigail'e bu durum için "bunaltıcı" dan daha uygun sözcükleri olduğunu söyleyemeden, etraflarında müzik yükselmeye başladı - görünür bir müzisyenden değil, ağaçların kendisinden. Neredeyse müziği duyduğundan daha fazla hissedebiliyordu.

Ziyafet ciddiyetle başladı. Tabaklar, görünmeyen ellerin taşıdığı yaratıklar tarafından masanın uzunluğuna doğru süzülüyordu, göz ucuyla onları gördüğünde kollarının arkasındaki tüyler diken diken oluyordu. Hem tanıdık hem de tamamen yabancı yiyecekler taşıyorlardı. İçinden parlayan meyveler. Onlardan uzağa baktığında kendi kendine hareket ettiğine yemin ettiği etler.

Ava dikkatle yedi. Neyin ne olduğu belli değildi. Etrafındaki konuşmalar gitgide azalıyor, saray mensupları artık onu dikkatle görmezden geliyordu.

Kendisini tartışmalarına dahil etmeye çalışacak mı yoksa onaylanmayı mı bekleyecekti, görmek için.

Sanki umurundaymış gibi.

Bunun yerine gözlemleyerek sessizliği seçti. Güç dinamiklerinin ince bakışlar ve dikkatlice ifade edilmiş değiş tokuşlarla ortaya çıkışını izledi. Bu insanlardan herhangi birinin kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve dürüst olmak gerekirse çoğu da umurunda değildi.

Abigail usulca, "Seni merak ediyorlar," dedi ve Ava'nın dikkatini tekrar masaya çekti. "Ne olacağın hakkında."

"Harika. Aynen öyle," diye homurdandı Ava kendini durduramadan.

Seelie Kraliçesi'nin kahkahası bahar yağmuru gibiydi. "Ah, Valroy. Alex nerede? Çok iyi anlaşacaklar."

"Dük ve eşi yarına kadar iş gezisinde. Tasarım gereği." Valroy burnunu kııştırdı. Abigail sırtı ama hiçbir şey söylemedi.

Daha fazla oyun. Daha fazla saçmalık. Ne olduğunu anlaması bir saniyesini aldı. "Ah. Anladım. Şimdi anladım." Şarap bardağını yere bıraktı.

"Peki sen tam olarak ne *anladın*?" Valroy bir kaşını kaldırdı.

"Bu kişinin kim olduğunu bilmiyorum ama onu özellikle 'hoşlanabileceğim' için uzak tuttuysan, o zaman bu gecenin amacı benim dengemi bozmak. Elbise, ziyafet, Bitty'yi birbirimizle konuşamayacağımız bir yere koymak." Omuz silkti. "Beni geri adım attırmaya çalışıyorsun. Korkuyorum. Manipüle etmesi kolay."

Valroy'un sırtışı hiç bozulmadı. Buna karşı çıkmadı. "Peki neden böyle bir şey yapayım?"

Ava tereddüt etti, sözlerini tartıyordu. Masanın onun konuşmasını duyabilen kısmı tamamen sessizleşmiş, onu izliyordu. "Çünkü senin bir gündemin var. Herkesin bir gündemi vardır. Senin, Serrik'in, Abigail'in, hatta arkadaşım olduğunu sandığım Nos ve Ibin'in bile."

"Peki senin gündemin ne Ava Cole?" Soru masanın daha aşağısındaki boynuzlu stratejist Thornwick'ten gelmişti.

Daha önce kimsenin dikkatini çekmemişti ama şimdi çekmişti. Tüm gözler bir kez daha ona döndü. Ava daha dik oturdu, teninde görünen dövmelelerin ve açık elbisesinin farkındaydı.

"Hayatta kalmak." Bu dürüst bir cevaptı. "Tüm bunlar sona erdiğinde mümkün olduğunca kendim olarak kalmak. Ne daha fazlası ne de daha azı."

Toplanan saray mensupları arasında bir mırıltı duyuldu; onaylama mı yoksa küçümseme mi, bilemiyordu.

"Mütevazı bir hedef." Valroy sandalyesinde arkasına yaslanmış, şarap kadehini pençelerinin arasına sıkıştırmıştı. "Özellikle de parmaklarının ucunda böylesine potansiyel bir güç olan biri için."

"Hiç istemediğim bir güç," diye karşı çıktı Ava. "Ve bu güç ruhumu yiyip bitirecek."

"Gerçek güce sahip olan çok az kişi bunu istemiştir." Bunu söyleyen gümüş gözlü hizmetçi Ashta'ydı. "Koşullar ya da kader onları bu güce iter."

"Ya da manipülasyon." Ava kendini tutamadı. "Şerefe." Bardağını masaya doğru kaldırdı ve bir yudum içti.

Gergin bir sessizlik çöktü. Ava masanın aşağısından Bitty'nin paniğini hissedebiliyor, Lysander'ın yeni bir yoğunlukla onu izlediğini görebiliyordu.

Sonra Valroy kahkaha attı; gerginliği cam gibi kıran içten bir kahkaha. "Sizi orada tutuyor, sarayım. Gerçekten de en sevdiğimiz eğlence bu değil mi?" Kadehini Ava'ya doğru kaldırdı. "Adil Halk arasında konuşulan dürüstlüğe - en nadide mücevher."

Divan kadeh kaldırmaya katıldı, bazıları isteksizce, bazıları ise insanlık dışı gözlerinde hesapçı bir ilgiyle.

"Müzik!" Valroy emretti. "Misafirimize bir Unseelie cümbüşünün gerçek ihtişamını gösterelim!"

Ormanın kendisi cevap verdi, melodi vahşi ve ilkel bir şeye dönüşerek Ava'nın nabzının kendisine rağmen hızlanmasına neden oldu. Saraylılar yerlerinden kalkıp açıklığa doğru ilerlerken, büyük masa ortadan ikiye bölündü ve ay ışığıyla yıkanan bir dans pisti oluşturacak şekilde etrafta daha küçük ortamlara dönüştü.

Lysander ayağa kalktı ve ona bir el uzattı. Ona büyüleyici, aç bir gülümseme fırlattı. "Gel Weaver. Gece daha yeni başladı."

Valroy'a bakarak kaşlarını çatı. "Seninle bildiklerin hakkında konuşmak istiyorum. Bu yüzden buradayım. Parti yapmak için değil."

"Bunun için çok zamanın olacak Weaver. Bir gecede kendini kaybetmeyeceksin." Valroy umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Ayrıca buraya Fae'lerin değerini öğrenmek için geldin. Kıymetini bilecek kadar insanken onların arasında geçirdiğin zamanın tadını çıkarman en iyisi, değil mi?"

Blöfünü görmek, onu yalancı ilan etmek ve meselesinin görüldüğünden çok daha acil olduğunu söylemek istedi. Ama elinde bunu destekleyecek hiçbir kanıt yoktu. Bağışaklarındaki düğünden başka hiçbir şey

Çılgılık atıyor, bağılıyor ve bildiği her şeyi anlatması için ona yalvarıyordu.

"Gel, Ava. Bunun için zamanımız olacak." Lysander elini onun omzuna koydu. "Bir dans, sonra belki kral konuşma arzusunu yeniden düşünür?"

"Evet, dansınızdan sonra arzumu yeniden düşüneceğim." Valroy gözlerini devirdi.

Bu da bir şeydi. Lysander için puan, diye tahmin etti. Ava masada Bitty'ye baktı, o da ona küçük, teslimiyetçi bir baş hareketiyle karşılık verdi. O halde kaçış yoktu. Artık hayatı buydu - düşmanla dans etmek, onu ya kullanılacak bir silah ya da etkisiz hale getirilecek bir tehdit olarak gören yaratıklarla saray siyaseti oynamak.

Eğlence.

Elini Lysander'ın elinin içine koydu. Teni onunkine karşı çok sıcaktı. "Önden git."

Lysander onu açıklığın ortasına doğru götürürken, sarayın ilgisinin ağırlığını, insanlık dışı bakışlarındaki açlığı hissedebiliyordu.

Dans başladı ve Ava, zihninin bir kısmı daha önce gördüğü rüyaya ve onu takip edecek rüyalara sabitlenmiş olsa da, Unseelie Sarayı'nın ritmine teslim oldu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Din'Glai...*bir şeydi*. Bir parça yağlı boya tablo, bir parça rüya, bir parça da... Şey.

Ava, Shakespeare'in fae'lerle etkileşime girdiği -eğer girdiyse- ve sonra da bunu nasıl doğru yansıtacağını bulmaya çalıştığı zihinsel *imgesine* gülmemeye çalıştı. Bu, tam olarak sergilenen yaygın cinsel ilişkiyi tasvir etmeden oldu.

Çünkü, *ho boy*. Fae'ler bu tür faaliyetlerde bulunmaktan hoşlanıyor gibi görünmekle kalmıyor, aynı zamanda bunu herkesin içinde yapmaktan da çekinmiyorlardı. Bazı insanlar oyun oynamak için bir bilardo masasının etrafında toplanmıştı. Bazı insanlar bir partide sohbet etmek için bir ateş çukurunun etrafında toplanır. *Bazıları* da bir *kişinin* etrafında toplanıp ona pazar gününden itibaren altı yol gösteriyordu.

Bakmamaya çalıştı.

Ya da kızarmamaya.

Ancak Lysander onu her ikisini yaparken yakaladı. Kıkırdadı. "Evet! Elbette. İnsanlar. Sizin zamanınızda hâlâ oldukça namuslu muydunuz?"

"Eskiden olduğumuz kadar değil, ama yine de, bilirsiniz, partilerde gelişigüzel sevişmeyiz." Durakladı. "Tamam, bu tamamen doğru değil. Sadece benim gittiğim partilerde değil."

"O zaman hep yanlış partilere gidiyorsun." Adam ona şakacı bir şekilde sırtıttı. "Biraz zevk paylaşmanın nesi yanlış?"

"Hamilelik. Hastalık." Kadın burnunu kırıştırdı. "Aşırı sıvı."

Bu Lysander'ı kahkahalarla güldürdü. Yürürken onu kendine doğru çekti. "İlk ikisi burada söz konusu değil. Halkımız arasında hamilelik isteyerek yapılan bir seçimdir. Sadece türlerin sınırlarını aştığımızda kontrol etmek zorlaşır. İkincisine gelince, sanırım bu partnerlerinizle tartışmanız gereken bir konu."

"Sanırım. Sanırım hala devam eden bir sosyal damga da var. Bunun olmadığı bir toplumu kafamda canlandırmak zor." Omuz silkti. "Yine de bu benim sorunum. Sizin değil."

"Bu şekilde görmene sevindim." Lysander onun dirseğini şakacı bir şekilde dürttü. "Senin için hâlâ umut var."

Gözlerini devirdi ama yine de belli belirsiz gülümsüyordu. Çabucak soldu. "Anlamıyorum, Lysander." "Neyi anlamıyorsun? Seksi mi?"

Güldü. "Hayır, onu anlıyorum. Yani şu anda *aklımı* kaçırıyor olmalıydım. Valroy benden bilgi saklıyor. Serrik benden bilgi saklıyor. Bir canavara dönüştürülüyorum. Kafamın üzerinde dev bir saat var ve Valroy bunu önemsiz bir şeymiş gibi görüyor. Bunu kabul etmemeliyim."

"Türümüzün iyi yanlarını görmeni istiyor. Size sunabileceklerimizi. İnsanlığa sunabileceklerimizi. Güzelliği ve ihtişamı." Uzanarak, saçının bir tutamını nazikçe kulağının arkasına sıkıştırdı. "Ayrıca, şimdi sana daha fazlasını yüklemenin ne faydası var? Zaten uçurumun kenarındasın. Gerçeklerin sana söylenmemesinin ne kadar sinir bozucu olduğunu biliyorum ama... sana söz veriyorum, bu olanları değiştirmeyecek. Sadece seni üzmeye yarayacak."

"Yani *sen* de biliyorsun?" Kız ona bir bakış fırlattı.

"Ah-şey, evet?" Lysander az önce girmemesi gereken bir şeye girdiğini fark ederek irkildi. "Ama sadece bana söylemeyecek kadar karmaşık olduğu için ve-"

Şimdi onun için üzölmeye başlamıştı. Belli ki bir kaya ile zor bir yer arasında sıkışıp kalmıştı. Ona söyleyemezdi çünkü patronu söylememesini istemişti ve patronu belli ki uzuvlarını koparacak bir tipti. "Sorun yok, Lysander. Bu senin hatan değil." Yine de kaç kişinin bu işin içinde olduğunu merak ediyordu. *Herkes* olduğunu varsaymak zorundaydı.

Omuzları kulaklarına yaklaştığı yerden düştü. Rahatlama hissediliyordu. "Bunu takdir ediyorum..." Durakladı. "Ayrıca, elinden geleni ardına koymamak için söylenecek bir şey var. Hayatın kaostan başka bir şey değil. Bulabildiğin yerde huzurun tadını çıkar. Yarının ne getireceğini kim bilebilir?"

Adil olan buydu. Öyle sanıyordu. Bundan pek hoşlanmamıştı ama bu konuda *yapabileceği* pek bir şey de yoktu. Valroy'u onunla konuşmaya zorlayamazdı. "Evet. Tamam." İçini çekti.

"Güzel." Lysander onun elini dudaklarına götürdü ve parmak eklemelerinin arkasına bir öptücük kondurdu. "Şimdi. Gel. Gecemizin tadını çıkarabildiğimiz kadar çıkaralım."

Dans pisti, başının üzerinde yükselen bir ağacın etrafına yerleştirilmiş devasa bir parke ahşap zemindi. Söğüt ağacına benziyordu ama kabuğu grimsi beyazın korkunç bir tonundaydı.

Müzik *tuhaf*ti. Melodiden çok organize bir kaos gibiydi, aynı anda hem güzel hem de uyumsuzdu. Notalar Ava'nın kulaklarını tamamen es geçiyor, doğrudan kemiklerinde ve kanında titreşiyor, istese de istemese de harekete zorluyordu. Book'u yakındaki bir ağaca yasladı. Ona işaret etti. "Otur. Kal. Dans süresince. Lütfen." Dansın ortasında eline geçmesi kulağa son derece garip geliyordu.

"Bu dansı bana lütfeder misiniz leydim?" Lysander ona gülümsedi.

"Beni buraya kadar getirdikten sonra hayır demek aptalca olur." Kadın kıkırdadı.

Başını öne eğdi. "Bu saraydaki bir leydinin bu kadar kararsız olması ilk kez olmuyor."

"İşte ben buyum. Kararsız olmayan, biraz iffetli, başladığım zamanki halimden biraz daha az insan olan Ava." Devasa ağacın etrafında vals yapan fae'leri izledi. Hem antika hem de yabancı görünüyordu - bir şekilde *vahşi ve yabani* ama aynı zamanda tanıdık ve rafine.

Lysander onun elini dudaklarına götürdü ve parmak eklemlerinin arkasına bir öpücük kondurdu. "Ve sen de beni vurulmuş, insandan biraz daha az, biraz iffetli, huysuz olmayan Leydi Ava olarak düşünebilirsin."

Bu onun yanaklarını yeniden ısıttı. Lanet olsun. Aptal güzel Fae'ler. Aptal güzel fae'ler ve onların *hareketleri*. Flört edilmeye alışık değildi. Tamam, çekiciydi - bunu biliyordu. Ama insanların ona asılmasına katlanmak zorunda kalacağı durumlardan kaçınmak için her zaman çok dikkatli davranırdı.

Bu ilgiden hoşlanmadığından değil, onunla ne *yapacağını* bilmediğinden kaynaklanıyordu. Sanki kafasında aptal, garip bir Acil Dururma düğmesine basılmış ve her şey c ı r t l a k bir şekilde durmuş gibiydi.

"Ben. Um." İşte yine oradaydı. E-Stop düğmesi. Ve bundan nasıl alaycı bir şekilde kurtulacağını bilmiyordu. İşin en kötü yanı da buydu.

Neyse ki müziğin sona ermesi onu kurtardı. Dansçılar müzisyenleri alkışladılar - her neredeyse - ve bazı dansçılar üstlerini değiştirdiler. Piste çıkma sırası onlara gelmişti.

Sessiz bir sızlanmayla Lysander'ın onu piste çıkarmasına izin verdi. Ona kuşkulu bir bakış fırlattı. "Ayağım takılacak."

"Sadece beni takip edin, Leydi Weaver." Kadının ellerini uygun yerlere yerleştirdi. Müzik başladığında, şaşırtıcı bir zarafetle onu ilk dansa doğru yönlendirdi. Eğer şüphelendiği gibi yarı kediye, buna şaşırmamalıydı.

Öngörülebilir kalıpları olan insan danslarının aksine, bunun sabit adımları, net bir başlangıcı veya sonu yoktu. İlkel ve içgüdüsel. Ona fırtına rüzgarlarını hatırlatıyordu. Hareketleri vahşi, evcilleşmemiş ve uyarı vermeden geliyordu - görünüşe göre öngörülemezdi. Bunun bir anlamı vardı ama ne olduğunu bilmek ona göre değildi. Tek yapabileceği buna ayak uydurmak ve en iyisini ummaktı.

"Gördün mü? Çabuk adapte oluyorsun," diye gözlemledi Lysander, onu bir an için kendi bedeninden çıkmış gibi hissettiren bir dönüşe doğru yönlendirirken. "Ve sen de tipik bir insan gibi tökezleyeceğinden endişeleniyordun."

"Muhtemelen artık tamamen insan olmadığım içindir." Sözcükler, o onları durduramadan ağzından dökülüyordu.

Lysander'ın gözlerinde bir şey parladı; belki de memnuniyet. Ya da heyecan. "Bunu görebiliyorum. Dövmen büyümüş. Ağ seni gittikçe daha fazla değiştiriyor. Kral Valroy memnun olmalı."

"Sence beni bu yüzden mi buraya getirdi?" En azından onu bununla suçlamıştı. "Yeni evcil hayvan projesini saraya göstermek için mi?"

Vals devam ederken Lysander güldü. "Kral Valroy'un aklında tek bir amaç var, o da bizimki hariç tüm dünyaları küle çevirmek. Bu hedefe nasıl ulaşmaya çalıştığı gün geçtikçe değişiyor. Ama inanıyorum ki seni buraya, dönüşmekte olduğun şeyle tanıştırmak için getirdi; saygı duyulacak bir güç, aval aval bakılacak bir merak değil." Adamın kızın belindeki tutuşu biraz daha sıkılaştı. "Yine de itiraf etmeliyim ki bu gösteriden zevk alıyorum."

Kız onun tam olarak ne tür bir *gösteriden* hoşlandığı hakkında bir şey söyleyemeden, adam onu tekrar döndürdü. Onu kollarının arasına aldı ve o anda espri yapmak için çok geçti. O an geçmişti.

Lysander gülümsedi, açıkça kazandığını biliyordu. "Kralımız hakkında ne düşünüyorsun? Yeni gelenlerin çoğu onun ilgisini bunaltıcı bulur."

Ava kuru bir sesle, "Ezici fae'lerle başa çıkma konusunda tecrübeliyim," diye cevap verdi.

Lysander kolayca güldü, sesi zengin ve içtendi. Ava onun gülüşünden hoşlandığına karar verdi. "Evet, öyle olduğunu tahmin ediyorum." Gözleri kısa bir süreliğine dövmesine kaydı. "Yine de eski esirinizin kralımızdan daha mı yoksa daha az mı ezici olduğunu merak ediyorum. Akriba olduklarına dair söylentiler duydum."

"Onun hakkında ne kadar şey biliyorsun?"

"Sürgünün hikâyesini herkes bilir," diye omuz silkti Lysander. "Hapishanesinden intikam ağları ören örümcek. Her iki mahkemeye de meydan okumaya cüret eden üvey kardeş." Belindeki eli hafifçe aşağı kayd, sadece

fark edilebilecek kadar. "Ama bu kadar eski tarih yeter. Bu gece şimdiki zaman için ve sen, Ava Cole, uzun zamandır bu sarayın başına gelen en ilginç şeysin."

Adını söyleyiş şekli kadının omurgasında sıcak bir ürperti yaratmıştı. Lysander'da tehlikeli derecede çekici bir şey vardı, tüm içgüdüleri onu buna karşı uyarmasına rağmen ona güvenmek istemesine neden olan bir nitelik.

Müzik değişti, daha yavaş, daha hipnotik hale geldi. Etraflarında dans eden fae'ler bir rüyadaki figürler gibi hareket ediyordu, insanlık dışı zarafetleri hem güzel hem de tedirgin ediciydi. Bazıları her türlü insan formunu terk etmişti. Bazıları büyük canavarlara dönüşmüştü. Bazılarının biçimleri çarpıktı ama yine de güzeldi. Diğerleri ise Ava'nın doğrudan bakarken gözlerini acıtan şekillere dönüşüyordu.

"Senin için gösteriş yapıyorlar," diye mırıldandı Lysander, Ava'nın şaşkın bakışlarını doğru yorumlayarak. "Etkileyecekleri yeni bir izleyici kitlesi pek sık olmuyor."

"Beni tamamen etkilenmiş say." Sessizce kıkırdadı. "Ve biraz da dehşete düştüm."

Lysander'ın kahkahası ona karşı gürledi. "Güzel. Fae'lere karşı sağlıklı bir korku burada işine yarayacaktır." Eli tekrar kızın beline doğru kaydı, düzgün ama yine de ince kumaşın içinden sıcaktı. "Belki de hepimizden bu kadar korkmana gerek yoktur."

Kehribar rengi gözleri onunkilere kilitlendi ve Ava bir an için garip bir manyetik çekim hissetti -fae cazibesinin zorlaması değil, daha temel, daha insani bir şey. Lysander, Serrik'in soğuk yoğunluğu ya da Valroy'un gaddarlığıyla taban tabana zıt bir sıcaklıkla, öteki dünyaya ait doğasını aşan bir şekilde çekiciydi.

"Sanırım bu konudaki yargımı saklı tutacağım." Sesini sabit tutmak ve ergen bir çocuğunki gibi çatlamasını önlemek için tüm iradesini kullanması gerekti.

"Akıllıca," diye onayladı küçük bir gülümsemeyle. "Yine de eninde sonunda güvenini kazanmayı umuyorum." "Neden? Benden ne istiyor olabilirsin ki?"

Yüz ifadesi düşünceli bir hal aldı. "Belki de sadece meydan okumaktan hoşlanıyorumdur. Ya da belki..." Parmakları kadının belinde küçük bir daire çizdi. "Belki de sende bilmeye değer bir şey görüyorum."

Adamın parmakları kadının belinde bir daire çizirken düşünmek zorlaşmıştı. Müzik yükseldi ve Lysander onu bir anlığına nefessiz bırakan bir dönüşe yönlendirdi. Onu kendine doğru çektiğinde, eskisinden daha yakındılar, aralarındaki boşluk tamamen nahış olmayan bir gerilimle doluydu.

İşte o zaman hissetti - ensesindeki o tanıdık soğuk karıncalanma, çok uzaklardan izleniyor olma hissi. Bu hissi artık biliyordu, kime ait olduğunu da biliyordu.

Serrik'e.

Dünyalar arasındaki sınırların ötesinde bile, o bir şekilde *oradaydı*. Onun varlığı hayalet bir dokunuş gibiydi, dövmenin onu onun olarak işaretlediği yerde teninin üzerinde hayalet gibi dolaşıyordu.

Onun değil, diye hatırlattı kendine şiddetle. *Benim*.

Lysander onun ani gerginliğini fark etti. "İyi misin?"

"İyiyim," diye yalan söyledi. "Sadece... bunaldım. Muhtemelen çok fazla fae şarabı içtim."

Yüz ifadesi hafifçe yumuşadı. "Kabullenmesi çok zor, biliyorum. İlk vahiy her zaman öyledir."

Keşke bilseydi. Ama başka bir boyutta kilitli kalmış bir fae büyücüsü tarafından rahatsız edilme hissini nasıl açıklayabilirdi? Serrik'in ilgisinin, *kıskançlığının* -ki bunun ne olduğunu ani bir kesinlikle biliyordu- buzlu su gibi aralarındaki bağlantıdan akıp gittiğinin farkında olduğunu nasıl anlatabilirdi?

Serrik neler olup *bittiğini* göremiyor olabilirdi ama kesinlikle *hissede biliyordu*. O kadarını biliyordu. Çünkü şimdi gölgelerden kaynaklı bir öfke vardı, fokurdayan ve buz gibi soğuk.

Müzik tekrar değişti ve Lysander tutuşunu buna göre ayarladı. Başparmağı kızın sırtındaki çıplak deriye değdi ve bu dokunuş kızın omurgasında bir elektrik ürpertisi yarattı. Onun sıcaklığı ile Serrik'in soğuk ve mesafeli varlığı arasındaki tezat, kızın dengesini bozan bir uyumsuzluk yaratmıştı.

"Çok iyi dans ediyorsun." Lysander başını hafifçe yana eğdi. "Rahatsız olduğunu iddia eden biri için."

"Rahatsız olduğumu söylemedim." Ava gözlerini kaçırdı. Adam çok güzeldi. "Sadece bunalmıştım."

Gülümsemesi bilmişliğe dönüştü. "Arada fark var mı?"

"Büyük bir fark."

Etraflarındaki eğlence daha da çılgınlaşmıştı. Bazı fae'ler başka uğraşlar için dansı tamamen bırakmıştı. -Garip renkli dumanlar çıkaran kadehlerden içiyor, birbirlerine içlerinden parlayan meyveler yediyor ya da daha pek çok şey yapıyorlardı. Birbirleriyle akla gelebilecek her şekilde sevişerek seks bile zarif ve güzel gösteriyorlardı.

Ve akla gelebilecek her şekilde. Görünüşe göre fae'ler her şekilde sevişiyorlardı. Bakmamak *gerçekten* çok zorlaşıyordu, özellikle de içlerinden birinin bir minotor olabileceğini ve-

"Çok fazla şey çok erken," diye açıkladı onun sorgulayan bakışları karşısında. "Senin gibi uyum sağlayabilen biri için bile." Lysander onu toplantının daha şenlikli bölümlerinden uzaklaştırarak açıklığın kenarına doğru yönlendirdi

Işığın daha yumuşak, müziğin biraz kısık olduğu bir yere. Ona daha önce bulundukları yerden uzakta, yastıklardan oluşmuş bir düzeneğe oturmasını işaret etti.

Book onun yanındaki minderlerde oturuyordu.

Ava artık şaşırmıyordu bile.

Oturduğunda, yanından geçen bir garsondan beyaz şarap kadehleri getirip bir tanesini ona uzattı.

Kendisine Valroy'un partiden yiyecek ve içecek kabul etmesinin güvenli olduğunu garanti ettiğini hatırlattı.

Böylece kadehi aldı ve yudumladı. Tadı belli belirsiz normaldi. Küçük iyilikler.

Ama Lysander'ın onu götürme düşüncesi onu şaşırttı. "Ama-" Durakladı. "O adam dev bir *minotord* ve o kadın da-" Durakladı. "Büyü, anlıyorum, ama-" Şimdi *meraklanmıştı*. Meraklı ve biraz da- "Bana öyle bakma, bu bir fizik problemi."

Lysander'ın arsız sırtışı olması gerekenden çok daha çekiciydi. Tehlikeli bir şekilde. "Dediğim gibi, *çok fazla*, çok erken." Kıs kıs güldü. "Senin gibi açık fikirli biri için bile." Ona doğru eğildi, sıcak nefesi yanağında gezindi. "Ama şimdi beni *iyi ve gerçekten* vurulmuş olarak düşünün Leydi Ava... eğer böyle şeyleri büyüleyici buluyorsanız. Siz ve ben birbirimizden büyük keyif alabiliriz." Elini onun dizine koydu. İleriye doğru, ama diğer insanların birbirlerine yaptıkları düşünüldüğünde çok daha kötüsü de olabilirdi.

Yine hissetti - Serrik'in varlığını, bu kez daha güçlü bir şekilde, dövmesinin desenini takip eden soğuk bir parmak gibi. İstemsizce ürperdi.

Lysander fark etti. "Soğuk mu?"

"Hayır, sadece..." Tereddüt etti. Ne kadarını açıklamalıydı? "Ağ. Bazen bir şeylere tepki verdiğini hissedebiliyorum."

"Buna mı?" Dizindeki eli biraz daha yukarı kaydı, gözleri ilgiyle parlıyordu.

"Her şeye." Bu dürüst bir yanıttı. Bunu tanımlamaya çalışırken zorlandı. "Özellikle de..." Serrik'le olan bağlantısını açıklamak istemediği için sözlerini yarıda kesti.

Ama Lysander yine de anlamış görünüyordu. "Sürgün sana ulaştığında. Ne hissettiğini hissedebilir." Bu bir soru değildi.

Ava irkilerek ona baktı.

"Dövmen." Uzanıp köprücük kemiğine ve oradaki yedi bacaklı örümceğe dokundu. "İkinizi bu şekilde birbirine bağladı. Ve o bir hapishanenin içinde hapsolmuş durumda, aynı zamanda yavaş yavaş senin varlığına doğru ilerleyen canlı bir yaratık. Sen ve o, ayrılmaz bir şekilde birbirinize dolanmış durumdasınız Weaver."

"Bu seni rahatsız ediyor mu?"

Mırıldanarak ona yaklaştı, bunu yaparken dövmesinin çizgilerini izlemeye devam etti. "Rahatsız ediyor gibi mi görünüyor? Eğer zamanını benimle geçirmeyi seçiyorsan, bu senin kararın. Onun bu konuda hiçbir gücü yok. Röntgenciye oynamak ister mi? Şey..." Sırtışı muzipliğin mükemmel bir görüntüsüydü. "Bırak onu, diyorum. Sen ve o birbirinize bağlısınız, tıpkı Ağ'daki her şeyin birbirine karıştığı gibi."

"Bir Şenlik Ustası için Web hakkında çok şey biliyorsun."

Gülümsemesi esrarengiz bir hal aldı. "Pek çok şey hakkında çok şey biliyorum Ava Cole. Yırtıcılarla dolu bir sarayda beni hayatta tutan şey bu."

"Sen *de* bir avcı değil misin?" Ona bir kaşını kaldırdı.

"Öyleyim." Dudakları onunkilere biraz daha yaklaştı. "Ama Unseelie'nin büyük düzeni içinde tek başıma zararsızım. Hayır, hayatta kalmak için zeki olmalıyım."

"Bir ev kedisi gibi. Küçük. Ama ölümcül."

Bu onu daha da sırttırdı. "Küçük hayvanlar için ölümcül. Senin için değil." Bakışları kızın dudaklarına kaydı. "*Senin için asla.*"

Oh

hayır.

Kahret

sin.

Allah

kahretsin.

Lanet olsun.

Siktiğimin sikikleri.

Ava bunu durdurmalıydı.

Durdurmak zorundaydı.

Ama o *istemedi*.

"I..."

Müzik bir kreşendo ve alkışlarla sona erdi. Valroy ve Abigail öne çıkarken dans pisti ayrıldı. "Artık hepimiz toplandığımıza göre, Din'Glai'm, hepiniz şenliklerinize dönmeden önce size bir çift sözüm var," diye duyurdu Valroy.

"Mükemmel zamanlama." Lysander homurdanarak başını öne eğdi. Kedisinin kuyruğu arkasında sinirli bir şekilde sallanırken zarif bir hareketle ayağa kalktı ve ona elini uzattı.

Elini tutup ayağa kalkmasına yardım etmesine izin verdiğinde gülmekten kendini alamadı. Kat kat danteller olmasa kendi başına da ayağa kalkabilirdi. Elbisesine basıp birilerine görünmek istemiyordu.

Birinin üzerine atlayıp tam gaz gitse umurlarında olmazdı ama *güleceklerini* biliyordu. Ve bu çok daha kötü olurdu. İç çekerek Book'u aldı ve kolunun altına sıkıştırdı. Bir şeyler hissediyordu.

Sadece bir his.

Ona ihtiyacı olacaktı.

Lysander ona tekrar kolunu uzattı ve o da tuttu. Onu toplantının ön tarafına yakın bir yere götürdü. Valroy'un kanatları tüm etkileyiciliğiyle açılmıştı, mavi gözleri toplanmış saray halkını muhteşem bir memnuniyetle süzüyordu.

Yanındaki Abigail ise tam bir zıtlık abidesiydi; onun kıyafeti keskin, Abigail'in çiçekli elbisesi yumuşaktı, Valroy'un yüz ifadesi Serrik'inin aksine sakindi.

"Sarayım," Valroy'un derin sesi ona Serrik'inkini hatırlatıyordu. Korkutucu ve güçlüydü ama aynı zamanda çekici ve baştan çıkarıcıydı. "Bu gece yeni başlangıçları ve eski dönüşleri kutluyoruz. Onur konuğumuzla tanıştınız-" Bakışları Ava'yı buldu ve toplanan fae'ler dönüp yeniden ilgiyle ona baktı. "Gelişiyle uzun tarihimizde bir dönüm noktasına işaret eden Dokumacı."

Ava onların ortak bakışları altında aniden açıkta kaldığını hissetti, açık elbisesinin, dövmesinin, nasıl Onlara *küçük* görünmeliydi.

"Ama bu geceki tek misafirimiz o değil," diye devam etti Valroy, ağaçların en sık olduğu açıklığın kenarını işaret ederek. Dudaklarında hafif bir bükülme vardı. "Bazılarınız onu uzun zaman önce, koşullar onu bizden ayırmadan önce burada geçirdiği zamandan hatırlayabilir. Ve onun yol arkadaşı, Din'Lae'den eşimle birlikte bu gece misafirimiz olarak geliyor."

Gölgelerin arasından iki figür çıkınca kalabalıktan bir mırıltı yükseldi. Valroy'un sırtışı sadistçe bir hal aldı. "Evine hoş geldin."

Ava'nın nefesi boğazında düğümlendi. Nos ve Ibin.

ALTINCI BÖLÜM

"Ne oluyor lan?"

Ava farkına varmadan sessizliği bozmuştu. Kolunu Lysander'inkinden kurtardı ve bir adım geri çekildi. Onlara bakmaktan başka bir şey yapamıyordu.

Nos ve Ibin. Farklı ama aynıydılar. Ibin, daha önce olduğu gibi aynı beyaz ve siyah desende, güzel, yanardöner bir gossamer elbise giymişti. Kumral saçlarına beyaz tüyler örülmüştü ve makyajı yapılmıştı.

Ama en çok değişen Nos'tu. O... o tek bir adam gibi görünüyordu - birbirine dikilmemiş. Tüm parçaları birbirine uyuyordu, saçları dağınık değildi ve şık ve pahalı bir takım elbise giymişti.

İkisi *de iyi görünüyor*du. Dinlenmiş.

Ve ona bakarken utanç içindeydiler.

Onları görmenin şoku fiziksel bir darbe gibiydi.

Lysander'ın eli onunkini buldu, sabitleyici bir baskı uyguladı. "Nefes al. İyi olacaksın. Bu sadece bir oyun. Bunu unutma." Sesi sadece onun duyabileceği kadar alçaktı.

Ama Ava kulaklarındaki uğultudan onun sözlerini zar zor algılayabiliyordu. Nos ve Ibin burada, Tir n'Aill'de. Ağ'dan kurtulmuşlardı. Giyinmişler.

Parçalar mide bulandırıcı bir netlikle yerine oturdu.

Ona ihanet etmişlerdi. Her şey anlamlıydı. Valroy onu nerede bulacağını başka nasıl bilebilirdi? İkinci parçanın nerede olduğunu başka nasıl bilebilirdi? Ama bu aynı zamanda...

Gözlerini kapattı. *Bitty*. Bitty onu oraya götürmüştü. Herkes ona ihanet etmişti. *Herkes*. Sadece Valroy'a onu nerede bulacağını söylerken değil, ondan çok daha önce. Başından beri onun için çalışıyorlardı.

Valroy, Nos ve Ibin'i öne doğru çağırarak, "Dostumuz uzun süre yurtdışında kaldıktan sonra aramıza döndü," dedi. "Görevini takdire şayan bir şekilde yerine getirdi."

Saray kibarca alkışladı ama Ava birkaç fae'nin yeni gelenleri açık bir şüphe ya da küçümsemeyle izlediğini fark etti. Belli ki Nos'un dönüşü herkesi heyecanlandırmamıştı.

Sonunda Ava, Ibin'in bakışlarıyla karşılaşmaya cesaret edebildi. Bir an için güzel yüz hatlarında suçluluk duygusuna benzer bir şey parladı. Nos ona hiç bakmadı, artık aynı olan gözleri Valroy'a sabitlenmişti.

"Görevi zordu ama çok önemliydi," diye devam etti Valroy, Nos'un omzuna gerçek bir şefkat gibi görünen bir el koyarak. "Büyük acılar çektikten sonra, benim casusum olarak Ağ'a sızdı. Orada, sürgünün artan etkisini izledi, seçtiği aracı yönlendirecek ve nihayetinde doğru zaman geldiğinde onu bize getirecekti."

Her kelime yeni bir ihanetti. Elini Lysander'ın elinden çekti ve iki eliyle Book'u göğsüne bastırdı.

Ne yapacağını bilmiyordu. Ama içinde her ne kaynıyorsa onu hissetti.

Bitty bir şekilde diğer yanında belirmiş, minik eli Ava'nın kolunu bulmuştu. "Bilmiyordum," diye fısıldadı ısrarla. "Yemin ederim onun olduğunu bilmiyordum-"

"Valroy için mi çalışıyorsun?" Ava sözlerini bitirdi, sesinin içi boştu. Kolunu Bitty'nin elinden çekti. "Başından beri bunu mu planlıyordun? Saçmalık. Beni ikinci parçaya sen götürdün. Ve bizi nerede bulacaklarını biliyorlardı... çünkü sana nereye gideceğini söylemişlerdi."

Ezici ihanet duygusu onu boğmakla tehdit ediyordu. Web'deki tüm o konuşmalar, ona yardım ettiklerini, yol gösterdiklerini, arkadaş olduklarını düşündüğü tüm o anlar, hepsi hesaplanmıştı. Valroy'un kendisi tarafından yönetilen bir performans.

Ve o da buna tamamen kanmıştı.

"Bu sadakati ve hizmeti takdir etmek için," diyordu Valroy, "Nos'u sarayımdaki eski konumuna, Sırların Efendisi olarak geri getiriyorum."

Nos başını eğdi, ifadesi okunamıyordu.

"Ve onun... ortağı da Seelie'nin delegeesi olarak aynı korumaya sahip olacak. Lord Bayodan ve Cruinn'in gün ışığında hoş karşılandığı gibi, ay ışığıyla aydınlanan topraklarımızda da hoş karşılanır." Bu karar üzerine bir mırıltı duyuldu.

Valroy, özellikle *de Bayodan ve Cruinn* isimlerini duymuştu ama Ava bunların önemini anlamamıştı. Özellikle de umursamıyordu.

Lanet *olası bir anevrizma* geçirmekle meşguldü.

"Dahası," diye devam etti Valroy, kendi sesini sevdiği her halinden belliydi, "Dokumacı'ya dönüşümü boyunca rehberlik edecekler ve Web'e dair eşsiz anlayışlarını eski tutsağına aktaracaklar."

Eski mahkum. Bu sözler Ava'ya bir tokat gibi çarpmıştı. Onlar da tutsaktı, tıpkı onun gibi. Ve özgürlüklerini onun güveniyle satın almışlardı.

Zihninin gerisindeki soğuk varlık yoğunlaştı ve Serrik'in bunun ne kadarını hissedebildiğini merak etti. Onun şokunu, acısını, öfkesini hissedebiliyor muydu? Belki de sözde arkadaşları hakkında haklı olduğunun kanıtlanmasından memnuniyet duyuyordu.

"Tanıştırılmanın gereksiz olduğuna inanıyorum." Kalabalığın arasında Ava'yı bulan Valroy'un sadist gülümsemesi görülmeye değerdi. "Ama belki de yeniden bir araya gelmeliyiz? Ne dersin Weaver?"

Ava'ya topluluğun ortasında onlara katılmasını işaret etti.

Bitty şimdi Lysander'ın arkasına sinmişti. Lysander ona dokunmak için elini uzattı ama Bitty ona sert bir bakış fırlattı. Lysander elini indirdi. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

Hayır. Ama o zorundaydı. Gerçekten zorundaydı. Çünkü tüm Unseelie sarayı ona bakıyordu. Birbirlerine fısıldıyorlardı. *HBO*'daki bir dizinin yeni bölümümüştü gibi bu boku yiyorlardı. Ne yapacağını görmek için bekliyorlardı. Ağlamasını umarak. Kırılmasını dileyerek.

Zayıf olduğu gerçeği üzerine bahse

girmek. Lanet olsun. Her şeyi. Şimdi.

Şimdi.

Hepsini siktir et.

İşi bitmişti.

Ve bir tren alırsın. Ve bir trene biniyorsun. Ve sen-

Omuzlarını dikleştirerek öne doğru adım attı. Bir planı olmasa bile bu işi başı dik bir şekilde yapacaktı. Ya da aslında ne *yapmak* üzere olduğuna dair bir ipucu. Serrik ona çok gerekli olmadıkça gücünü kullanmamasını öğütlemişti. Sinek avlayan bir bazuka olmakla ilgili bir şaka yapmıştı.

Lanet olası bazuka zamanıydı.

O yaklaşırken Ibin yarım adım öne çıktı, yüz ifadesi suçluluk ve kararlılığın karmaşık bir karışımıydı. "Ava, lütfen. Açıklamamıza izin ver."

"Yapma." Kelime keskin ve öfkeli çıktı. Güzeldi. "Yapma, Ibin."

Nos sonunda ona baktı, yüz ifadesi hiçbir şeyi ele vermiyordu. "Değişiyorsun," diye gözlemledi bakışları dövmesinin üzerinde gezinirken. "Beklediğimden daha hızlı."

"Görünüşe göre sürprizlerle doluyum." Sesi öfkeli bir tıslamaydı. "Tam da beni uyardıkları kişi oldukları ortaya çıkan bazı insanların aksine."

Ibin bu söz karşısında irkildi. "Öyle bir şey değildi. Sana yardım etmeye çalışıyorduk-"

"Bana yalan söyleyerek mi? Beni manipüle ederek mi? Bana tuzak kurarak mı?" Her soru bir öncekinden daha yüksek sesle soruluyor, duygular ihtiyatın önüne geçiyordu. "Bu *gerçekten* çok ilginç bir 'yardım' tanımı, Ibin."

Diğer her şey bu dramı izlemek için sessizliğe gömülmüştü. Garip müzik bile sessizleşmişti, sanki ormanın kendisi nefesini tutmuş gibiydi. "Bana bir şey söyle." Ava, Kitap'ı kavrayışını değiştirdi. "İllüzyon hangisiydi, Nos? Önceki halin mi, yoksa şu *anki* halin mi?" Ofladı. "Açıkçası ben Frankenstein versiyonunu tercih ederdim. En azından o kadar gösterişli görünmüyordu."

Nos yüzünü buruşturdu ve başka tarafa baktı. "Benim yerimde olsan sen de aynısını yapardın."

"Yapar mıydım?" Sert, kaba ve alaycı bir şekilde güldü. "Beni çok iyi tanıdığın belli! Ben olsam asla-"

"O seni bozmadan önce kaç yıl dayanabilirdin Ava? Kaç *gün*?" Nos'un sesi alçaktı ama sesinde Ava'nın protestosunu durduran bir yoğunluk vardı. "Şimdiden onun pençesine doğru kayıyorsun. Parçayı Web olmak için kullanmasaydın bile, zayıf insan kalbin ne kadar dayanırdı? Onun kuklası olmadan *önce* kaç yılını Ağ'ın içine giren herkesi tüketmesini, onları kendilerine -kendimize- yabancı şekillere sokmasını izleyerek geçirirdin?" Birbirine uyan elleri iki yanında kenetlenmişti. "Yapmam gerekeni yaptım."

"Benim *pahama*."

"Evet," diye itiraf etti tereddüt etmeden. "Çünkü Web'de tüketmek ya da tüketilmek vardır."

Bunun çığ dürüstlüğü onu bir an için suskun bıraktı.

"Yeni yardımcılarını olarak hizmet edecekler, Weaver." Valroy sırtıttı. "Duygusal kavuşmanız sona erdiğine göre, artık şenliğimize dönelim."

"Oh, *siktir git*."

Valroy'un sözünü keserken kalabalığın soluğunun kesilmesi tam bir *dehşetti*.

Şimdi cezasını çekecekti. Lanet olası Unseelie Kralı'nın sözünü kesmişti. Ama artık yeterdi. "Bu ikisini hizmetkârım olarak almayacağım. Ve şu da" -Bitty'yi işaret etti- "bana ihanet etti, unutmayalım! *Daha işim bitmedi.*"

Valroy'un yüzü öfke ve eğlence karışımı bir alaycılığa bürünmüştü.

"BEN-" Bitty feryat etti. "Başka ne *yapacağımı* bilemedim! Eğer yapmazsam herkesin öleceğini söylediler!" "Bu doğru mu?" İbin ve Nos'a sordu.

İbin sessizce başını salladı.

Ava güldü. Sadece güldü. Komik olmadığını ama gerçekten komik *olduğunu* söyleyen bir şekilde güldü çünkü gülmezse Serrik'e dileğini vermenin ve hepsini öldürmenin bir yolunu bulacaktı.

Valroy'un kanatları bir *çatırtıyla* arkasına doğru açıldı. "Onlar senin hizmetkârların olarak görev yapacaklar. Bu benim emrimdir. Ve öyle de olacak."

Hayır.

Hayır.

Hayır.

Sıcak

hayır.

Kitap ellerinde sıcak hissetti. Gösteri zamanıydı. Kelimeler onu terk edene kadar ne yapacağını bile bilmiyordu. "Ve benim kararım? *Gözümün* önünden defolup gidebilirler."

Kitabı orada olmayan bir yüzeye yerleştirdi, demir mandallar tıkırdadı ve Kitap kendini açtı, sayfalar çılgınca boş görünen bir sayfaya uçtu.

Avucunu aniden mürekkep ve çizimlerle dolan boş bir sayfaya vurdu. Hava bir enerji çatırtısıyla yarıldı ve diğer eliyle İbin ve Nos'a işaret etti. Ve sanki görünmeyen teller tarafından çekilmişler gibi, ikisi de havada ondan uzaklaşarak ağaçlara doğru uçtular-

Ve basitçe hiçliğin içinde kayboldular.

Sanki görünmez bir duvara çarpmışlar gibi göz kırptılar ve basitçe... yok oldular.

Her şey o kadar çabuk olmuştu ki çılgılık atmaya bile fırsat bulamamışlardı.

Elini sayfadan kaldırdığında dövmesi de artık sıcaktı. Kitap kendini tekrar kapattı, mandallar tekrar yerine oturdu. Yere düşmeden önce onu yakaladı ve kolunun altına sıkıştırdı.

Her yere taşımak için tam bir baş belasıydı ama bu aptal şeyi seviyordu.

Unseelie Kralı'na bakan Ava başını kaldırdı. "Korkarım yardımcı seçiminizi *kibarca reddetmek zorundayım* Kral Valroy."

Yüz ifadesi okunamaz halde onu izledi.

Sessizlik havada asılı kaldı, yoğun ve gergindi.

Valroy'un onu öldürüp öldüremeyeceğini bilmiyordu. Özellikle de onun gibi birinin kendisine neler yapabileceğini öğrenmek istemiyordu. *Yadda, yadda, ölüm dileği ve benzeri şeyler.*

Unseelie Kralı bir kez daha onun beklentilerine meydan

okudu. Yüz ifadesi geniş, vahşi bir gülümsemeye dönmüştü.

Ve alkışladı.

Din'Glai'nin geri kalanı da öyle.

Ancak hiç kimse Lysander kadar eğlenmiş görünmüyordu.

"Güzel karıcığım, Dokumacı'nın onu tam olarak *nereye* ve belki de *ne zaman* gönderdiğini anlaması için o sinir bozucu sineğini gönderir misin?" Valroy sözlerinin arasında gülüyordu. "Sanırım bu görevi yerine getirebilecek tek şey o olabilir."

Abigail, Ava'yı eğlenen ama temkinli bir ifadeyle izliyordu. Belli ki Ava'nın yaptığından memnundu ama belki de bunu yapabildiği için herkesten daha çok endişeleniyordu. "Goodfellow'un dikkatini çekip çekemeyeceğime bakacağım. Umarım çok geç değildir."

"Weaver'ın onları öldürdüğünden şüpheliyim." Valroy hâlâ kıkırdıyordu. "Ama şimdi gerçekten kutlanacak bir şeyimiz var, benim Unseelie'm. Çünkü saflarımıza ne tür bir gücün katıldığını görüyorsun. Gece daha yeni başlıyor!"

Bir el hareketiyle müzik yeniden başladı, öncekinden daha yüksek sesle ve daha vahşi bir şekilde. Saraylılar ipucunu aldılar ve dans etmeye, içmeye ve eğlenmenin diğer çeşitli zevklerine geri döndüler. Birçoğu ona gülümsüyordu ve birkaçı da katılması için onu yanına çağırmaya çalışıyordu.

Hayır.

Pas.

Havamda değilim, üzgünüm.

Tam bir ihanet onun için kıvılcım olmadı.

Ava donup kalmış, çılglık atma dürtüsü ile seyircilerin önünde saygınlığını korumak için duyduğu çaresiz ihtiyaç arasında kalmıştı.

Birdenbire Valroy'la Web'in gerçeği hakkında bildikleri hakkında konuşmak bile istemedi. Bunun tamamen bir tasarımı olduğunu biliyordu.

Başını sallayarak odasına doğru geri döndü. Gidip bir şişe sert alkol bulmak ve son derece büyük ve zarif küvette içmek istiyordu.

Yalnız başına.

Lysander'ın başka planları var gibiydi. Ona yaklaştı, eli dirseğindeydi. "Gitmek zorunda mısın? Onların beklediği de tam olarak bu."

Adam haklıydı, biliyordu. Ama başka ne yapabileceğini bilmiyordu. "Ya *burada* sarhoş bir sinir krizi geçireceğim ya da odamın mahremiyetinde sarhoş bir sinir krizi geçireceğim. Bunu özel bir yerde, üstümde abartılı bir Goth BDSM kıyafeti yokken yapmayı tercih ederim."

Gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Boş ver." İçini çekti. Ona kızmasına gerek yoktu. Anlayabildiği kadarıyla bu onun hatası değildi. "Lysander, bunu hemen şimdi burada söyleyeceğim. Seni bu gece becermeyeceğim. Ya da yarın gece. Ya da belki hiç. Bilmiyorum. Eğer peşinde olduğun tek şey buysa, üzgünüm, artık kaybetmeyi bırakabilirsin. Şu anda işler çok karışık ve ben-" Boğazına bir taş takılmış gibi sesi kilitlendi.

Elini bir kez daha dudaklarına götürerek parmak eklemlerine bir öpücük kondurdu. "Hayatta kalıyorsun. Ve bu pek çok kişinin iddia edebileceğinden çok daha fazlası. Sadece güç değil, *kuvvet de sergiledin*. Ve bunlar birbirinden çok farklı iki şey."

Onun sözlerinin kendisini biraz olsun iyi hissettirmesinden nefret ediyordu.

"Peki ya benimle yatmayı seçip seçmemen?" Omuz silktili. "Seni arzulamadığımı söylemeyeceğim. Kim istemez ki? Ancak, bu şaşırtıcı gelebilir," -işte o orantısız, arsız gülümseme- "ama arkadaşlığınızdan da hoşlanıyor gibiyim."

"Şimdi benimle kafa bulduğunu anlıyorum." Gözlerini devirdi.

"Mm." Sivri tırnaklarından biriyle burnunun ucunu dürttü. "Bunu şaka olsun diye söylüyorsun ama sanırım bana doğru olduğuna inandığın bir şeyi söylüyorsun."

"Her neyse." İşte bu yüzden insanlarla flört etmekten nefret ediyordu. Onları içeri alıyordu. Ve insanların *içeri girmesinden* nefret ederdi.

"Bir şişe alkol bulacağım ve odamda sarhoş olacağım." Heyecanlı görünüyordu.

"Tek başıma," diye tekrarladı.

Adamın yüzündeki ifade o kadar komikti ki, bu onu gerçekten güldürdü.

Çok değil. Ve uzun sürmedi. Ama güldürdü. "Siktir git." Odasının bulunduğu yöne doğru yürümeye başladı. Din'Glai'nin -binanın, insanların değil- her seferinde aynı şekilde düzenlendiğini ve Web'deki gibi olmadığını umuyordu.

"Ne var? Neden? Ben ne yaptım?" Uzun bacaklarıyla ona yetişmesi zor olmadı. "Seni bir anlığına da olsa neşelendirdiğim için üzgün müsün?"

"Evet."

"Siz insanlar bazen çok kafa karıştırıcı olabiliyorsunuz." Bir nefes verdi. "Mutluluğu arıyorsunuz ama domuzlar gibi sefalet içinde yuvarlanıyorsunuz."

"Biliyor musun, tadımızın domuz gibi olduğunu duymuştum. Ama aynı zamanda korkunç bir tada sahip olduğumuzu da. Köpekbalıklarının bizi yemeyeceği hakkında bir şeyler." Burnunu kırıştırdı. "Sanırım siz gerçekten *bilyorsunuz*, ha?"

"Bilmiyorum ama merak ediyorsanız bilen birine sorabilirim. İnsanın tadına hiç bakmadım. Şey. En azından insan *eti yemedim*." Yine o flörtöz gülümseme vardı. "Metaforu saymazsak-"

"Augh!" Onu itti. "Dur."

"İffetli biri olmadığını söylediğini sanıyordum." Takım elbisesinin ceketini düzeltmek için çekiştirdi. "İşte görüyorum ki beni yanıltmışsın."

"Hayır, ben sadece arkadaşım olduğunu düşündüğüm üç kişinin bana ihanet ettiği gerçeğinin içinde debelenmeye çalışıyorum, *Teşekkür ederim*. Senin bir adamla yattığını düşünerek dikkatimin dağılmasına gerek yok." "Bu seni rahatsız ediyor mu?" Lysander ellerini paltosunun ceplerine soktu.

"Zihnindeki görüntü mü yoksa ihanet mi?" Sırıttı. "Tüm fae'lerin her yöne salınım y a p t ı ğ ı n ı az çok anladım, yani. X, Y ve Z eksenleri."

"Her..." Gözlerini kısarak ona baktı. "Oh! Oh. Ne demek istediğini anlıyorum. Evet." Kıkırdadı. "Öyle yapıyoruz. Genellikle aynı anda birkaç tane."

"Partiden öyle görünüyordu. Ve sanırım var olduğunu yeni fark ettiğimiz bazı yönler."

Aralarında sessizlik uzadı.

Ve tam olarak neden onu konuşmaya ve şakalaşmaya devam ettiğini anladı. Dikkati dağılmıştı. Onu neşelendirmeye çalışma işinde iyi olduğu için ona lanet olsun.

Çünkü orada, sessizliğin içinde gizlenmiş onu bekliyordu.

Her şeyin kederiydi.

"Bana ihanet ettiler." Hepsi. Bitty bile, bir dereceye kadar.

"Evet." Lysander gerçeği yumuşatmaya çalışmadı. "Ve tıpkı diğerlerinin seni kullanmak için yapacağı gibi. Sizi kontrol etmek için size ihanet edecekler. Bu bizim türümüzün doğasında var."

"Sen de dahil." Bu bir soru değil, bir ifadeydi. Ama kulağa düşündüğünden daha savunmasız geliyordu. Kehribar rengi gözleri onunkilerle buluştu, her zamanki şakacılığına rağmen ciddiye. "Sana ilgi duymak için kendimce sebeplerim var,

Ava Cole. Başka türlü davranarak seni aşağılamayacağım."

Özellikle rahatlatıcı olmasa da dürüstlük ferahlatıcıydı.

Odasına ulaştılar. "Yalnız kalmak istediğine emin misin?" Lysander tereddüt etti. "Bunu mümkün olan en zararsız şekilde söylüyorum, sana söz veriyorum."

"Doğru." Sessiz bir iç geçirmeden önce kıkırdadı. "Evet. Yalnız kalmak istiyorum."

"Nasıl istersen." Lysander onun elinin tersini tekrar öptü. "İyi geceler Leydi Ava. Umarım, tüm bu olanları göz önüne alırsak... rahat uyuyabilirsiniz."

Bu sözler gerçeklerle doluydu. Çünkü Serrik hâlâ onu bekliyordu.

"İyi geceler, Lysander. Kelimeleri söyleyemem ama arkadaşlığınız çok takdir edildi. Ve bundan keyif aldım."

Bu sözler yüzüne samimi ve sıcak bir gülümseme yerleştirdi. Eğildi. "Bu büyük bir karşılık Leydi Ava. Yarın görüşürüz."

Kapıyı kapattı ve kilitledi. Kendi odasıyla Bitty'nin odası arasındaki kapıyı da kilitledi. Yalnız kalmak istiyordu - tadını çıkarabileceği kadar kısa bir süre için. Banyodan çok bir jakuzi büyüklüğünde olan şeyde sıcak bir banyo yaptı, duvarın yanındaki bara benzeyen şeyden kendine bir şişe belki-mead-umarım-sert-olmayan-alkol aldı ve sıcak suyun içinde uzun uzun ağlamak için yerleşti.

İhanet göğsünde taze ve keskin bir yara açmıştı ama bunun altında daha derin, daha karmaşık bir şey vardı - kadim güçlerin ve ölümsüz oyunların olduğu bu dünyada belki de gerçek müttefiklerin olmadığını farkına varmak. Dost da yoktu. Sadece farklı derecelerde düşmanlar vardı, hepsinin de kendi gündemleri ve onun artan gücüne yönelik planları vardı.

Ve bu ona hayatında hiç bu kadar yalnız hissettirmemişti.

Daha önce de *yalnız* olduğunu düşünüyordu.

Eğer Ağ onun insanlığını tüketmediyse, belki de Tir n'Aill tüketecekti.

YEDİNCİ BÖLÜM

Serrik, Ava'nın paylaştıkları rüya âlemine geçtiğini hissettiğinde ne bekleyeceğini bilmiyordu. Gün boyunca onun duygularını hissetmişti. Onlara ilham veren eylemlere karşı dilsiz ve sağır olmasına rağmen, gözlerinin önünde oynadıklarını görmüştü.

Kaynağını kestiremediği eylemlerin sadece sonucunu *hissetmek* son derece sinir bozucuydu. Yüzyıllardır kafesinin duvarlarının üzerine geldiğini hissetmemişti; çok ama çok uzun zamandır kendini kafesin parmaklıklarına atıp duvarları tırmalamak istememişti.

Bunun için bir nedeni yoktu.

Ama şimdi? *Şimdi mi?*

Kimseye dişlerini göstermiyor, boş havaya hırılıyor ve tüm umutsuz ve anlamsız gizleme çabalarının altında yatan vahşi canavar gibi kütüphanesinde volta atıyordu.

Gün boyunca sadece onun duygularını hissetmiş, kendi duygularının bıraktığı boşluğu doldurmuştu. Göğsünde oyduğu odada yüksek sesle yankılanan bu duygular, daha da yüksek sesle yankılanıyordu.

Önce *cazibe*. Sonra utancı, korkusu, tedirginliği geldi; ardından acısı, öfkesi ve *ihanel*.

Hangisinin daha kötü olduğundan emin değildi. Onun sevgisini kaçınılmaz olarak kaybedeceği düşüncesi mi -ki bu sevgiye zaten sahip *olmadığını* kendine hatırlattı- yoksa kısa bir süre sonra aldığı darbe mi?

Ama bunu onun için dayanılmaz kılan, daha da dayanılmaz kılan şey, *bilmemektir*.

Kör. Sağırdı. Ona rehberlik edecek dokunsal hisleri bile yoktu. Etrafındaki ruhların ruh hallerini çağıran bir medyumdan biraz daha fazlası.

Bu yüzden, Dokumacı rüyasında zar zor görülebilen haliyle ortaya çıktığında, neredeyse kendini ona atıp cevaplar talep etmemek için tüm iradesini kullanması gerekti.

Yine de bu görevi onun için yapmış gibi görünüyordu.

Kadının şiddetle değişen ruh hali karşısında ne bekleyeceğini bilememişti.

Ama ona saldırmak, küfürler ve yumruklar savurmak ona göre değildi.

"*Canın cehenneme, seni kibirli bok parçası!*" Bu kadar ufak tefek birine göre gerçekten de büyük bir öküzün öfkesini taşıyordu. "Biliyordun, başından beri *biliyordun*, onlar- sen-!"

Kadının yüzüne indirdiği yumrukları savuşturdu. Ama göğsüne vurduklarına ya da bacaklarına inen tekmelere izin verdi. Ona zarar veremezdi. Amacının gerçekten bu olduğunu da sanmıyordu.

Bu zarar vermekle ilgili

değildi.

Bu acıyla ilgiliydi.

Onun acısıyla.

Her bir darbeyi kabul etti.

Ve sadece kendi kendine onun ne kadar güzel olduğunu söyleyebildi. Gri-yeşil gözleri öfkeyle parlıyor, dolgun dudakları mükemmel bir *öfke* ifadesiyle bükülüyordu. Küçük bedeni onunkine mükemmel bir şekilde uyuyordu. Düşüncelerinin her gün üzerinde durduğu o çerçeve ve onun etrafında sıkıldığında nasıl hissedebileceği-

Diline değen kendi zehrinin tadı, düşüncelerinin uygunsuz doğasını uygun bir şekilde hatırlattı. Vücudunun onun yakınlığına nasıl ihtiyaç duyduğunu, öfkesinin sadece tutkusunu ateşlediğini ve kontrolünün sınırlarını nasıl test ettiğini.

Zehrenden bir damla damlatması yeterliydi ve kadın onun kollarında eriyecekti. İki, ve onu altın iplikleriyle bağlaması için yalvaracaktı. Üç, ve onun kölesi olacaktı, onun gerçek formunu bile istekli bedenine kabul etmeye hazır olacaktı.

Yeterince acı çekti.

Yeterince acı çekti.

"*Biliyordun!*" Onu itti ve o da itişin kendisini bir adım geriye itmesine izin verdi. Çoğunlukla bu çabayla onu devirmemek için.

"Tam olarak neyi biliyordum?" Sesinin bu kadar sakın ve umursamaz çıkması kendisini bile şaşırtmıştı.

"Nos ve Ibin. Ve Bitty. Başından beri Valroy'la birlikte çalışıyorlardı, ona-" Sesi çatallaştı. Onun öfke ve keder arasındaki tehlikeli sınırdan salındığını gördü. Terazinin kefelere

Tehlikeli bir şekilde acı çekmeye doğru gidiyordu ama bir hırıltıyla geri çekildi. "Ve sen *hiçbir şey* söylemedin!"

"Bu büyük bir yanlış tanımlama." Öfkesini boşaltacak bir yere ihtiyacı varsa, bunu kolayca sağlayabilirdi. "Onlara güvenmemen konusunda seni kaç kez uyardım?"

"Oh-oh, *bir torba sık yiyebilirsin*, Serrik." Ondan uzaklaştı.

"Bedensiz mi yoksa bağlı mı? Bir çantada taşındıkları için bedensiz olduklarını varsayıyorum." Mırıldanarak altın tırnaklarını inceledi. Kısım en kendi eğlencesi için, kısmen de onun iyiliği için bilerek sinir bozucu davranıyordu. "Renkli ama etkileyici değil. Birçok kültürde böyle bir şey-"

"Kapa *şu lanet çeneni!*" Ona doğru döndü. "Bana *nedenini* hiç söylemedin. Sadece yapmamamı söyledin. 'Bu arada, onlar Valroy için çalışan casuslar, o yüzden belki de sana söyledikleri hiçbir şeyi yapmamalısın!' demedin."

"Ne fark ederdi ki?" Sessizce güldü, soğuk ve kesici. "Beni dinler miydin? Hayır. Dinlemezdin. Seni Valroy hakkında uyarmıştım, onun tüm *entrikalarını* anlatmıştım ama sen yine de *ona koştu*n. Web'in güvenliğini terk ettin-"

"Güvenlik!" Gülme sırası ondaydı, bu kez inanamayarak. "*Güvenlik*. Bunu beni Cadılar Bayramı'nda balkabağına dönüştüren adam söylüyor! Bunların hepsi *senin suçun*, sık kafalı."

"Evet. Öyle." Boş boş omuz silkti. "Bunu hiç inkâr ettim mi?"

Kadın gözlerini kırıştırdı, adamın bunu bu kadar kolay kabul etmesine neredeyse şaşırmıştı. "Sen benim hayatımı mahvettin."

"*İşte bu* yalana izin vermeyeceğim. Seni insan âleminde buraya ben çektim. Seni Dokumacı'ya dönüştürecek yola ben soktum." Ona doğru yavaş bir adım attı. "Ama sana soruyorum, seni nereden aldım? Alternatifin neydi Ava?"

Ava'nın hakkını yememek lazım, yine de gözlerindeki belirsizliği görebiliyordu, bakışları onun gözleri arasında gidip geliyor, bir şeyler arıyordu. "Bir hayatım vardı. Özgürdüm. *İnsandım*."

"Bir insanın Ağ'a geldiği sadece üç durum vardır. Fae'ler tarafından tehlikeli oldukları için buraya gönderilenler - ki sen öyle değildin. Buraya isteyerek güç arayışıyla gelenler - ki sen öyle değildin." Bir elini uzattı ve parmaklarının çenesinin altında *gezinmesinin* izin verdi, sadece bir dokunuşun en ufak hayaleti, başını kendisine doğru kaldırdı. "Ve zaten ölü sayılabilecek insanlar... örümcek karnını doyurmadan önce varoluşunun son, küçük anlarını yaşayan bir böcekten başka bir şey değiller."

"Ben bir böcek değilim-" Kasları gerilmişti. Patlamaya hazırды.

"Hayır, değilsin. Artık değilsin. Ama seni aldığım da ne gördüğümü biliyor musun?" Sırıttı. "Bir vadinin dibinde buruşmuş bir ceset. Sen, ölüme atlıyordun. Sen zaten ölmüştün Ava. Bu yüzden seni buraya çekmeme izin verildi. Benim gücüm kalbinde umut olanları etkileyemez."

"Yanılıyorsun." Bir fısıltıydı.

"Yolunu değiştirmeden bıraksaydım, seni aldıktan birkaç saat sonra kendini öldürecektin." Konuşurken onun dudaklarını izlemekten kendini alamadı. Onları tekrar tatmak istiyordu. Boşlukta, ona *ihtiyacı vardı*.

"Siktir. Seni." Sesi bir kez daha kederin sınırlarında geziniyordu.

Hayır. Onu öfkeye geri çekmeliydi. "Söyle bana, sence baban cesedinin başında yas tutar mıydı? Yoksa geçmişinin o utanç verici ve çirkin kısmından kurtulmak için annene yaptığı gibi seni de ortadan kaldırırmıydı? Bence bir parçası senin kaybolmuş olmandan dolayı rahatlamış olmalı. Cenaze masraflarını ödemesine bile gerek yok. Bunu onun için ne kadar uygun hale getirdin-"

Kadının ona attığı tokadın etkisiyle başı yana kaydı. Yanağı acıdı. Kısa sürdü ama tamamen önemsiz değildi. Ona bu kadar sert vurmak canını daha çok yakmış olmalıydı.

Uzun zamandır bu kadar harika bir şey hissetmemişti. Bir an için gözlerini kapatarak, ona dönmeden önce bu hissin tadını çıkardı. İçinde zerre kadar korku yoktu. Bir parça üzüntü bile yoktu.

Sadece *öfke*.

Üzerinde bir "tişört" ve "kot pantolon" olan öfkeli bir tanrıça karşısında duruyordu. İntikamını alıp alamayacağını merak ederek yalnızlık içinde geçirdiği yüzyıllar boyunca hayal edebileceği hiçbir şeye benzemiyordu. Bir Dokumacı yaratmak için yaptığı çılgınca planın gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini merak ediyordu.

En çılgın hayallerinde bile, onun gibi biri olacağını hiç düşünmemişti.

Ona tekrar vurmaya gitti.

O yapmadan bileğini yakaladı.

Eğilerek, kendine engel olamadı. Bu çok fazlaydı. İçindeki canavar tasmaşının ucunu koparıyor, ağzından köpükler saçıyordu. Dişlerini elinin topuğunda gezdirdi, kalbinin her atışında dişlerini bileğine geçirip bu işi bitirmek istiyordu.

Onun yerine avucunun ortasını öptü. Yavaşça. Gözlerini onunkilerden hiç ayırmadan.

Onun dokunuşuyla kendi gözlerinin nasıl hafifçe açıldığını kaçırmadı. Kızın nabzının, onu kavradığı anda nasıl hızlandığı gözünden kaçmadı. Ya da yanaklarının nasıl hızla pembeleştiğini.

Diğer eli, ilkinin yapamadığı görevi tamamlamak için yukarı kalktığında, onu yakaladı ve her ikisini de arkasından çekti. Sırtının alt kısmındaki çok daha büyük ellerinden biriyle kavrayarak onu göğsüne doğru çekti.

Ve onu orada hissettiğinde neredeyse inliyordu - sıcaklık, basınç - vücudunun mükemmel hissi. Bir başkasının dokunuşunu hissetmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki. Bunu uyanıkken deneyimleyeli bin sekiz yüz yıl olmuştu ve bir daha asla deneyimleyemeyecekti.

"Serrik-" Adını yarı kızgın, yarı onun anladığı bir arzuyla kalınlaşmış bir şekilde soludu.

Gözlerinde savaşılan çatışmayı, bir lanetle bambaşka bir şey arasında sıkışmış nefesinin nasıl kesildiğini gördü. Öfke hâlâ oradaydı, için için yanan ama henüz sönmemiş bir orman yangınıydı. Daha da önemlisi, bu öfke şimdi tenini kızartan sıcaklıkla ve göğsüne çarpan kalbinin hızlı atışıyla karışıyordu.

Belki de bu öfkeyi başka bir şeye dönüştürebilirdi...

"Evet?" Sesi alçak bir mırıltıydı, tehlikeli derecede yumuşaktı. Başını eğerek yüzünü onunkine yaklaştırdı, burunları neredeyse birbirine değiyordu. Kadının kokusu -rüyanın içinde bile olsa- zengin, sarhoş edici, neredeyse ezici bir kokuydu. Ona yaz sonunu, meyvelerle dolu ağaçları, çilek tarlalarını ve sonbahardan önce soğumaya başlayan havayı hatırlatıyordu. *Ava*'ya özgü bir şeyle karışmıştı. Bunların birleşimi duyularını doldurdu ve içindeki canavarı kısıtlamalarına karşı daha da zorladı. "Adımı söyledin Weaver. Arzuladığın şey nedir?"

Gözleri kısıldı, gri-yeşil derinlikleri fırtına bulutları gibi parlıyordu. "İzin ver. Beni. *Bırak*." Her bir kelime kırılmış, kesin ve sıkılmış dişlerin arasından söylenmişti. Onun tutuşuna karşı gerildi, bileklerini bükte, omuzlarıyla, kalçalarıyla, herhangi bir şeyle onu itmeye çalıştı. Ama adam hareketsizdi.

Ve kadının kıvrınması onun için işleri daha da sorunlu hale getiriyordu.

"Peki bunu neden yapayım?" Dudaklarını onun kulağının kabuğuna değdirdi ve titrediğini hissetti. "Buraya bir kavgaya aramaya geldin. Bir tane buldun. Şimdiden bitirdin mi?" Kulak memesini ısırdı, şefkatten çok tehdit içeren keskin, yırtıcı bir hareketti bu. "Hayal kırıklığı."

"Senden nefret ediyorum *amına* koyayım," diye tükürdü, kelimeler duygusallıkla çiğdi. Başını geriye atarak boşluk yaratmaya çalıştı ama adam sadece onu takip etti, kalabalıklaştırdı ve vücudunun boyun eğmeyen duvarına daha sıkı bastırdı.

"Öyle mi?" diye mırıldandı onun çene çizgisine karşı, kendi kontrolü iplik iplik yıpranıyordu. Kızın öfkesi, mücadelesi, ondan yayılan saf *yaşam*, bin yıldır tatmadığı sarhoş edici bir uyuşturucuydu. "Nabız farklı bir hikâye anlatıyor. Teniniz farklı bir hikâye anlatıyor." Boştaki eliyle kadının yan tarafını, kaburgalarından kalçasının çıkıntısına kadar izledi ve içinden geçen titremeleri hissetti. "Şu anda bile arzuladığın şeyle savaştığını düşünüyorum. Sanırım benim için yanıyorsun."

"Sen kim olduğunu sanıyorsun, kimin için *yanıyorsun*, kes şunu!" diye bağırды ve onu şaşırtan bir şiddetle mücadelesini yeniledi. Bir elini kısmen serbest bırakmayı başardı, göğsüne sertçe bastırmaya yetecek kadar. Bu onu çok az harekete geçirdi, ama meydan okuma, boyun eğmeyi reddetme, kısıtlamasının son kalıntılarını da kırdı. "Sana kızgınlım, ben-"

"Öfke, arzu... bunlar birbirini dışlamıyor, değil mi küçük Weaver?" diye hırladı, sesi gırtlaktan geliyordu, insanlık dışıydı.

Kız cevap veremedi, ona tekrar vurmadan, çılgılık atmadan ya da küfredmeden, adamın ağzı kızın ağzına yapıştı. Nazik değildi. Şefkatli de değildi. Yüzyıllardır süren yalnızlığın, haftalarca süren çıldırtıcı yakınlığın ve şu anda aralarında kıvılcımlanan ham, şiddetli enerjinin körüklediği bir çarpışma, bir iddiaydı.

Kız onun Weaver'ıydı.

Onun keleşbeğiydi.

Ve bunu bilmesini sağlamanın zamanı gelmişti. Öyle ya da böyle.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Serrik'in dudakları kaçak bir tren **g i b i** bir güçle onunkilere çarparken Ava olanları zar zor algılayabiliyordu. Dudakları sertti, talepkardı, onunkileri zedeliyordu.

İçeri girmek istemedi. Aldı, dili kadının ağzına girdi. Öfkesini durdurulamaz bir güçle karşıladı. Donup kalmıştı, sersemlemişti, adam boştaki elini saçlarına doladığında hiçbir şey yapamadı. Başını geriye çekerek öpücüğü derinleştirdi.

Bunun onun üzerindeki etkisi ezici ve inkâr edilemezdi. Kız inledi -öfke ve saf teslimiyet eşit parçalardı. Adam dudaklarını kendi dudaklarıyla yutarken bir mutluluk, arzu ve hayal kırıklığı dalgasının üzerine aktığını hissetti.

Onun kollarında gevşemek istedi. Sadece onun *almasına* izin vermek. Bu kaçınılmaz sondu. İsteddiği şey buydu, adamın peşinde olduğu şey de açıkça buydu. Aptal değildi; bu dansın nereye gittiğini biliyordu.

Ve vücudundaki her lif, ikisinin de açıkça ihtiyaç duyduğu her şeye sahip olmasına izin vermek için çılgık atıyordu. Ama bunu onun için kolaylaştıracaksa *lanet olsun*.

Sahip olduğu her şeyle onunla savaşıyordu. Bunu mu istiyordu?

Bunun için onu *uğraştıracaktı*.

Ava onun dilini ısırdı. Kanın bakırımsı tadını aldı ve bunun onu ne kadar az rahatsız ettiğine şaşırırdı. Rüya kanının ona ne yapabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Çok daha kötüsünü deneyimlemek üzere olduğunu düşündü.

Serrik insani *olmadığı* belli olan bir hırıltıyla başını geriye çekti. İlkeldi, hayvani bir hırıltıydı ve ona baktığında altın rengi gözleri neredeyse simsiyahtı, göz bebekleri o kadar büyümüştü ki.

Gülümsediğinde -daha önce onu hiç görmediği vahşi bir ifadeyle- dişlerini ortaya çıkaran sadist, çarpık bir ifade takınıyordu. Dişlerinden zehirli görünümlü, neon yeşili, tanımadığı bir madde sızıyordu.

İşte tam da o anda bir kez daha boyundan büyük işlere kalkıştığını fark etti.

"Bunu yapmamış olmayı dileyebilirsin, küçük kelebek..." Serrik dilini dudaklarında gezdirerek kendi kanını yaladı, açıkça tadından zevk alıyordu.

Ava'nın nefesi boğazında düğümlendi. Onun görüntüsü -altın rengi, parlayan gözleri şimdi arzuyla kararmıştı, uzun dişlerinden damlayan kaygan, doğal olmayan yeşil, güzel yüz hatlarını korkunç derecede hayvani bir şeye dönüştüren çiğ, sınırsız açlık- onu sadece korkutmuyordu.

Eğer onu sadece korkutmuş olsaydı, bu bir sorun olmazdı.

Ama Tanrım. Bu korkuyla iç içe geçmiş, baş döndürücü, inkar edilemez bir *çekim* vardı ve bu, iliklerine kadar işliyordu.

Onun temsil ettiği tehlikeye doğru karanlık, manyetik bir çekim. Yüzeyin altında kaynadığını hissettiği güç buydu, kontrol etmek için savaştığı canavar şimdi serbest bırakılmıştı. Ve o, bir aptal olarak, bunu kasten kıskırtmıştı.

Kalbi göğsünde çılgınca bir ritimle çarpıyordu, dehşet ve artan ihtiyaçtan oluşan kafa karıştırıcı bir vuruş. Adamın kanının bakırımsı tadı dilinin ucuna kadar geliyor, meydan okumasının keskin bir hatırlatıcısı oluyordu ama şimdi adamdan yayılan katıksız yoğunluk bu meydan okumayı bütünüyle yutmakla tehdit ediyordu.

Kendini kaçınılmaz hissediyordu.

Yine de savaşıma, kontrolün bir kısmını geri alma, *bunu hak etmesini* sağlama içgüdüğü kabardı. Çenesini zorla yukarı kaldırdı, o her şeyi tüketen siyah gözlerle buluştu, derinlerde hissettiği titremeden nefret etti, korkuyla hiçbir ilgisi olmayan ve her şey onun ezici varlığıyla ilgiliydi.

"Ah, öyle mi? Nedenmiş o?" Meydan okuyuşunun sesi soluk soluğaydı, niyetlendiğinden daha inceydi, adamın hissedebildiğini bildiği çılgınca nabızıyla zayıflamıştı. "Beni zehirleyecek misin? Bitir şu işi, örümcek ucube." Bu umutsuz bir kumardı, sadece ona karşı değil, sonuçları ne olursa olsun ona teslim olmak için çılgık atan parçasına karşı da bir kalkandı.

Alçak, yırtıcı bir gümbürtü göğsünde titreşerek ona doğru bastırdı ve vahşi gülümsemesi derinleşti. Bu görüntü kadının içine bir başka çelişkili sıcaklık ve korku dalgası gönderdi.

"Zehir mi?" Başını eğdi, bakışları sinir bozucu bir samimiyetle onun üzerinde gezindi, sanki onun dayanıksız savunmasının altından kaosu görebiliyordu. "Ah, küçük kelebek... benim zehrim çok daha fazla

sadece zehirden daha ilginç."

Daha yakına eğildi, sıcaklığı onu sarıyordu. Narenciye ve otlarla keskinleşen nefesi ve ham gücün o tuhaf, elektrikli tınısı yanaklarında gezindi. Zehirli dişlerinden birinin ucu kasıtlı olarak kulağının kabuğunda gezindi ve kadın şiddetli bir şekilde ürperdi, bunun tuhaflığı saf elektriğin sarsıntısıyla çılginca savaşıyordu.

"Bir damla," diye mırıldandı, sesi kemiklerinin derinliklerinde yankılanan sert, hipnotik bir okşayıştı, "ve tutunduğun bu mücadele? Yok olur gider." Yer değiştirdi, onu bir şekilde daha yakına bastırdı, sırtının arkasındaki bileklerini tutuşu sıkılaştı, omurgasını kavislendirdi, vücudunu onunkıyla inkâr edilemez bir temasa zorladı. Eli saçlarını daha sıkı kavradı, başını geriye yatırarak boğazını ona gösterdi. "Sadece boyun eğmezsin Ava. *Yalvarırdın*. Kollarımda çözülür ve daha fazlası için yalvarırdın. Öfkenin her zerresi, her kalkan... çözülürdü. Geriye sadece zaten içinde boğulduğun ihtiyaç kalırdı. Sadece *beni* tanıyacaksın."

Boğazı düğümlendi. Basit bir korkunun ötesine geçen dehşet verici bir kesinlikle adamın yalan söylemediğini biliyordu. Bir yanı, şimdi bile onun tehlikeli yakınlığından heyecan duyan yanı, o unutuşu, o tam teslimiyeti *arzuluyordu*. Adamın dişlerinden damlayan yeşil zehir, hafif bir cızırtıyla kadının omzunu örten kumaşın üzerine düştü. Fiziksel olarak yakmadı ama ima ettiği şey onu aynı şekilde kavurdu: İradesinin elinden alınması tehdidi, geriye sadece karşı koymak için çok mücadele ettiği ham, inkâr edilemez bir istek bırakıyordu.

"Buna *cüret* edemezsin," diye fısıldadı, kelimeler içinden yırtılmıştı, bir ifadeden çok, ona olduğu kadar kendisine de yöneltilmiş bir yalvarış gibiydi.

Teslim olmanın karanlık cazibesine karşı bir savunma. *İkisinin* de istediği şeye teslim olmak.

Serrik'in gülümsemesi keskin, bilgili ve merhametten tamamen yoksundu. Siyah gözleri onunkileri esir almış, içindeki umutsuz çatışmayı yansıtıyordu. Korkusunu görmesi gerektiğini biliyordu, evet, ama aynı zamanda onun altında parıldayan arzuyu da görmeliydi, onu kollarında titreten şeyi.

Bu çok açıktı.

Berbat bir

yalancıydı.

İnsanlar onunla flört ettiğinde saklanmasının nedeni buydu.

"Yapmaz mıydım?" diye yumuşak bir sesle karşılık verdi, görünüşe göre ondan -onun çektiği eziyetten-büyülenmişti. "Beni ısırdın Weaver. Yırtıcının tadına baktın." Başını yavaşça, kasıtlı olarak eğdi, dişlerinin uçları boynunun derisinin hemen altında atan çılginca nabzın bir nefes uzağında geziniyordu. "Şimdi, yırtıcı hayvanın *da seni* tatması adil değil mi?"

"Ciddi olamazsın, yapmazsın-" Kimi ikna etmeye çalışıyordu? Onu mu, yoksa onu mu? Cevap çok açıktı. Kendini ikna etmeye çalışıyordu.

Onu terk eden kahkaha, daha önce duyduklarına hiç benzemiyordu. "Oh, inan bana... Yapardım."

Hava gerginlikle çatırdıyordu, söylenmemiş dürtüler ve ilkel korkuyla kalın ve ağırdı. Serrik'in dişleri teninden bir nefes ötede havada asılı duruyordu; parlayan yeşil zehrin içinde unutulma, kendinden geçme vaadi vardı. Bu yakınlık, Serrik'in saldırmaya hazır, ezici *varlığı* sonunda Ava'nın içinde bir şeyleri kırdı.

Bu mantık değildi. Saf bir içgüdüydü. Vücudunu bir adrenalin dalgası kapladı, arzuyla karışık korku kaçmak için son bir çabaya dönüştü. Çünkü *kaçmak*, onu yüzleşmeye zorladığı şeyle -onu istediği şeyle- uğraşmak zorunda kalmamak anlamına geliyordu.

Bunu istediğini.

Ona teslim olmak istiyordu.

Ve ona hissettirdiği şey, eğer buna izin verirse dünyasını çok daha karmaşık hale getirecekti.

Ve umutsuzca bunun olmasına izin vermesi gerekiyordu.

Yarı öfke, yarı panikle boğuk bir çığlık atarak vücudunu şiddetle büktü ve dizini sertçe yukarı kaldırarak adamın kasıklarını hedef aldı. Aynı anda tüm gücüyle adamın göğsünü itti.

Bu acınası bir girişimdi. Onun boyunda, yaşında ve gücünde bir yaratığa denk değildi.

Serrik doğal olmayan bir hızla tepki verdi, dizini kalçasıyla savuşturup itişini neredeyse hiç irkilmeden emerken boğazından alçak bir hırıltı koptu. Ama kızın direnişi ne kadar nafil olsa da garip durağanlığı kırmış gibiydi. Gözleri, o altın ve siyah çukurları tüketen gözleri parladı. Akıcı, korkunç derecede güçlü bir hareketle, onu geriye doğru itme sırası kendisindeydi.

Kıçı, parşömenler, kutsal emanetler ve antik görünümlü kitaplarla dolu ağır, koyu renkli ahşap kütüphane masasının kenarına çarptı. Serrik onu aşağı itip sırtını soğuk ve sert yüzeye çarptırınca kitaplar dağılıp yere yuvarlandı.

Nefes bile alamadan, kıvrınarak kaçmaya çalışmadan, ellerinin etrafında parıldayan altın ışık alevlendi. Parmak uçlarından inanılmaz incelikte ama inkar edilemez bir güç yayan iplikler sıvı altın gibi fişkırdı. Bileklerine dolanarak onları bağlayıcı bir güçle masanın kenarlarına bağladılar.

Kız içgüdüsel olarak mücadele etti, onları kendine doğru çekti ama parmaklar sıkı sıkıya tutundu, hafifçe derisine battı ve içerdikleri sihirle uğuldu. Bileğinin bir başka hareketiyle benzer ipler ayak bileklerine dolandı ve onları masanın ayaklarının yanına sıkıca sabitledi.

"Kahretsin!" Sıkıştırılmıştı. Açığa çıkmıştı. Çaresizdi. Nefesi kesik kesik geliyor, kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu. İçinde bulunduğu durumun gerçekliği -yabani niyetler yayan kadim bir güce sahip bir yaratığın altında bağlı olduğu gerçeği- üzerine çöktü.

Korku, sapkın bir heyecanla savaştı. Öfke, hala ona karşı hissettiği inkar edilemez çekimle çalkalandı, hatta Şimdi.

Özellikle de şimdi.

Serrik ona doğru yaklaştı, iri gövdesi rüya kütüphanesinin loş ışığını engelliyordu. Azı dişleri hâlâ Yeşil zehir hâlâ yavaşça damlıyordu ve şimdi tehlikeli bir şekilde yüzüne yakındı. Siyah gözleri onu taradı, giyinik vücudunun uzunluğunu, göğsünün hızla inip kalkışını inceledi.

Vahşi enerji azalmamıştı ama başka bir şeyin titreşimi yüzeye çıkmıştı; daha keskin, sinir bozucu bir yoğunluk, basit bir açlığın ötesine geçen bir odaklanma.

Başını eğdi, yüzü onunkine yaklaştı, sesi altındaki ahşapta titreşen alçak, yankılı bir mırıltıya dönüştü. "Bu iş daha ileri gitmeden önce," diye nefes aldı, narenciye, bitki ve ozon kokusu kadının duyularını dolduruyordu, "şunu bil Weaver." Bakışları onunkilere kilitlenmiş, dikkatini çekmek istiyordu.

"Zehre rağmen mi? Bu ipliklere rağmen mi? Tasma hâlâ sende." Durakladı, kelimelerin içine işlemesine izin verdi, onun fiziksel çaresizliği ile ifadesi arasındaki zıtlık sarsıcıydı. "Senden tek bir kelime, küçük kelebek, *durman* için gerçek bir emir?" Kelimenin altını çizdi, sesi daha da alçaldı, o anda garip bir şekilde alay ya da manipülasyondan yoksundu. "Bunu söyle ve seni anında serbest bırakayım. Sen istediğin anda bu sona erecek."

Bakışlarını kıza dikti, yırtıcı hayvan bir an için durdu, dişleri kızın tenine birkaç santim uzaktaydı, altın iplikler kızın bileklerini ısıırıyordu, hava söylenmemiş olasılıklarla doluydu. Korkutucu ve heyecan verici seçim aniden, açıkça onun olmuştu.

Yine de zehir, onu sona erdirmeye arzusunu ortadan kaldıracaktı.

Damarlarında bir kez yandıktan sonra geri dönüşü olmayacaktı. Onun ellerinde, daha iyi bir kelime bulamazsa onun *ağında* olacaktı. Ona güvenmek zorunda kalacaktı. Tamamen.

Kulak memesini tekrar ısırdı, göğsünden sabırsız bir hırıltı yükseldi. Canavarı zapt etmişti ama kontrolü ancak bu kadar sürebilirdi. "Ne diyorsun Weaver?"

Sonra dokunuşu geldi. Ellerinden biri sahiplenici bir şekilde kadının karnında gezindi. Kasları avucunun altında istemsizce sıkıştı. Yavaşça, kasıtlı olarak, delici gözleriyle onun tepkisini izleyerek, parmakları aşağıya doğru kayd, kalçasının kıvrımını izledi, parmak uçları kot pantolonunun bel bandını okşadı.

Bu kasıtlı bir keşifti. Onun blöfünü görüyordu. Onun kararlılığına meydan okuyor ve kendi sabırsızlığını besliyordu.

Ve eğer istemeden de olsa refleks olarak onun dokunuşuna doğru eğilmezse lanet olsun ona. Gözlerini kapattı, hiçbirisiyle başa çıkamadı. Her şeyden bunalmıştı. Ne *söylemesi* gerekiyordu? Bunu öylece k a b u l edemezdi.

Ama onun durmasını da istemiyordu.

Adamın eli gömleğinin altından beline kayd ve yukarı doğru kaydırarak tenini ortaya çıkardı. Nefes nefese kaldı. Adam ona daha önce hiç bu kadar yakından dokunmamıştı. Adamın tenine değen sıcaklığın şokuyla gözleri fal taşı gibi açıldı. Dokunuşu sert değildi - daha önce ona verdiği öpücük gibi değildi. Kasıtlıydı. Metodikti. Kalça kemiğinde, oradaki sinir demetinde yavaş daireler çiziyor, onu sarsıp titretiyor, masanın üzerinde gerilmiş halde tutan bağların içinde kıvrınmasına neden oluyordu.

"Bu seni korkutuyor mu, küçük kelebek?" Başını hafifçe yana eğdi, bakışları kızın yüzünde sabitlenmiş, tepkisini izliyordu. "Arzuya teslim olma düşüncesi...?"

Evet. Onu dehşete düşürmüştü.

Ama bunu ona itiraf etmek istemiyordu.

Yer değiştirdi, masanın üstüne tırmanarak onun üzerine çıktı.

Yüzü tekrar alçaldı, dişleri hâlâ belirgin, gücünün tuhaf, keskin kokusu aralarındaki boşluğu dolduruyordu. Şu anda zehriyle açıkça tehdit etmiyordu ama varlığı sürekli, korkutucu ve çekici bir alt ton oluşturuordu.

Dudaklarını kızın ağzının köşesine değdirdi, tüy kadar hafif bir temas daha önceki morartıcı öpücükten bir şekilde daha güçlüydü. "Bana durmamı söylemedin," diye fısıldadı, canavarın hırıltısı yumuşayarak ipeksi, tehlikeli bir mırıltıya dönüştü. "Söyle bana Ava. Bana *gerçekten* ne istediğini söyle."

Sorusu havada asılı kaldı, ağır ve talepkârdı, kulaklarında çılgınca atan nabızı yankıladı. *Bana gerçekten ne istediğini söyle.*

Nefesi kesildi, bir hıçkırıkla bir soluk arasında bir yerde yakalandı. Kalçasının çıplak tenine değen sıcak parmakları, kadının içinde sarsıcı titremeler yaratarak direncinin son kalıntılarına da kısa devre yaptırdı. İçinde öfkelenen çatışma -arzuya karşı korku, ihtiyaca karşı meydan okuma, onun ezici varlığına karşı ihanetin hatırası- kırılma noktasına ulaştı. Artık çok fazlaydı. Sürekli gerilim, dehşet, her bakışıyla, her dokunuşuyla, her sözüyle körüklediği inkar edilemez, tüketen istek.

Gerçekten ne istiyordu?

Oydu.

Şimdi.

Bunun gibi.

Ve onun *almasını* istiyordu.

"Siktir git." Yapabileceğinin en iyisi buydu. "Seni *lanet* olası piç." Ve

bu her şeyi özetliyordu.

Serrik güldü. Sessiz ve alçak bir zafer hırıltısıyla karışık, yırtıcı bir memnuniyetle kalın. Kadının satır aralarında ne söylediğini biliyordu.

İzin verildi. Ama bunu sana itiraf etmek zorunda bırakma beni. Lütfen. Çünkü kırılma noktamı çoktan geçtim.

Gülümsemesindeki şeytani kenar keskinleşti ve karanlık bir şekilde kendinden geçmiş bir şeye dönüştü. "Mükemmel," diye mırıldandı, sesi neredeyse saygılıydı, tenine karşı tehlikeli derecede yumuşaktı. Eli şimdi kendinden emin bir şekilde daha ileriye kaydı, parmakları belinin kıvrımını, kalça kemiğinin hemen üzerindeki girintiyi haritaladı, sonunda bıraktığı bölgeyi talep etti.

Başını eğdi, yüzünü boynunun ve omzunun kıvrımlarına gömdü, yakaladığı avının tadını çıkaran bir yırtıcı hayvan gibi derin derin, sahiplenerek içine çekti. Nefesinin sıcaklığı kulağının hemen altındaki çılgın nabız noktasının üzerinde gezindi. Hâlâ tehlikeli bir şekilde yakın olan dişleri, kasıtlı ve dehşet verici bir vaatle tenini sıyırdı.

"Şimdi hissediyorsun, değil mi?" diye fısıldadı, sesi boğazında boğuklaştı ve kadının omurgasından aşağıya doğru ürperti gönderdi. "Rahatlama... sonunda gitmesine izin vermenin. *Av* olduğunu kabul etmenin rahatlığı."

Cevap beklemeden, cevap gerekmediğini bile bile, dudakları tekrar onun dudaklarına yapıştı. Bu öpücük ne önceki gibi acımasız bir saldırıydı ne de nazikti. Derin, tüketen, *talepkâr* bir öpücüktü; zaferinin tadını çıkaran bir fatihnin öpücüğü. Ondan saklanmak yoktu. Onu yüzleştirdiği şeyden geri çekilmek yoktu.

Seçtiği şeyden kaçış yoktu.

Dudaklarından gelen yumuşak nefesi içti, dili bir kez daha onunkine karıştı, ısırığından çoktan iyileşmişti. Her şey duyumlardan ibaretti, sadece duyumlar -öpücüğü derinleşti, nefesini çaldı. Dili, kızın ağzının her kıvrımının haritasını çıkarıyor ve vücudunda ısı sarmalları oluşturuyordu.

Her şeyin ilk şoku baş döndürücü bir telaşa dönüştü. Artık onunla savaşmamanın verdiği dehşet verici özgürlük, yerini yavaş yavaş durumun keskin gerçekliğine bırakıyordu. Sırtındaki soğuk tahta. El ve ayak bileklerindeki altın iplerin inatçı ısırığı. Gömleğinin altındaki çıplak tenini keşfeden elinin kavurucu sıcaklığı.

Herhangi bir mantıklı düşünceye sahip olma yeteneğini

sildi. Onun dışında her şeyi.

Eli vücudunda acı verici bir yavaşlıkla geziniyor, onu keşfediyor, kaburgalarının hassas derisi üzerinde geziniyor, az önce aralarında meydana gelen değişim hakkında çok şey söylüyordu.

İçgüdüsel olarak daha da yaklaşırken nefesi tekrar kesildi. Sessizce daha fazlasına ihtiyaç duyuyor, daha fazlası için yalvarıyordu. Hâlâ dehşete kapılmıştı -kesinlikle ondan dehşete kapılmıştı- ama bu soğuk korku, adamın içinde tutuşturduğu ateşle keskin bir tezat oluşturuyordu.

Öpüşmeyi kesip başını ikisinin de nefes alabileceği kadar kaldırdığında, üstü örtülü bir açlıkla onu inceledi. "Ne kadar güzel..."

Sonunda eli göğsüne gitti, başparmağı sutyeninin kumaşının arasından yumuşak alt tarafı sıyırdı. Bu bir alaydı. Başını geriye atarak sırtını dikleştirdi, umutsuzca onun dokunuşundan daha fazlasını istiyordu.

Kıkırdama saf bir zalimlikti. Bunu bilerek yapıyordu. "Şu kıvranışına bak, küçük kelebek." Eğildi, boynunun omzuyla birleştiği yere sokuldu, dişleri hafifçe tenine sürtündü.

Kızın derisinin altında çılgınca atan nabız noktasını hafifçe ısırdı ve başını kızın bakışlarıyla tekrar buluşacak kadar kaldırdı. İçindeki canavar tamamen mevcuttu ama şimdi tekil, tüketen bir amaca kanallanmıştı.

"Hazır mısın," diye nefes aldı, kelimeler bir sorudan ziyade nihai eşiği geçmeden önce son bir beyan gibiydi, "*benim* olmaya?"

Onun için artık çok geçti.

Onu gördüğü andan beri onun için çok geç olmuştu.

Titreyerek verdiği bir nefesle başını yana eğdi. Ve onu içeri davet etti.

DOKUZUNCU BÖLÜM

O ne yapmıştı?

Boşluk beni tüketebilir.

Ama artık çok geçti.

Lanetli ve lanet olası ruhu için çok geçti.

Çünkü ona teslim olmuştu. Masasına bir ziyafet gibi uzanmış, onunla oynamış, onu baştan çıkarmış, ona *eziyet* etmişti. Peki ya şimdi? *Şimdi mi?* Ona en derin, en ahlaksız arzusunu sunmuyordu belki, çünkü bu gerçekten düşünülemezdi.

Ama bu...

Buna karşı koyamadı. Kadın bağlı olabilirdi ama tasmalı olan oydu ve kadının ayaklarına kapanmış, kadının kendisine vermeye razı olduğu kırıntılar için yalvarıyordu. Mahkûmdu, köleydi, fakirdi. Kadın ne isterse yapacaktı, yeter ki kadın ona *itaat* etsin.

Nasıl geri çevirebilirdi?

Kendini keleşinden nasıl mahrum edebilirdi? *Weaver'ı mı?*

"Oh, Ava..."

Kız başını çevirdiğinde başka bir işarete gerek duymadı. Boğazına yaklaşp dilini tendon boyunca gezdirerek güzel teninin tadına bakarken göğsünden hırıltı ile mırıltı arasında bir şey çıktı.

Kendi kendine bir kez daha lanet okuyarak, dişlerini derisinin derinliklerine batırdı ve zehrinin damarlarına sızmasına izin verdi.

Ruhum sonunda unutuluşla buluşsun.

Çünkü ben daha azını hak etmiyorum.

O NE YAPMIŞTI?

Artık çok geçti.

Fikrini değiştirmek için çok

geçti. "Oh, Ava..."

Nefes nefese, saygılı bir nefes vermişti. Dua etmek için sunakta diz çökmüş bir adam gibi söyledi. Adam kadının boğazını yaladı ve sonra olan oldu.

Dişlerini batırdı.

Ne zaman bir vampir filmi izlese, ısırtığın nasıl bir his olduğunu hep merak etmişti. Keskin acı ona çarptığında, bu düşünce zihninde kısa ama elle tutulur bir şekilde dolaştı. O kadar yoğundu ki, altın ipliklerin kısıtlayıcılığına karşı sarsılarak haykırdı.

Ama onu bir yaprak gibi titreten şey, hemen ardından gelen şok edici histi. Sıvı ateş gibi bir histi bu; inanılmaz derecede sıcak ve elektrikliydi, temas ettiği noktadan damarlarına akıyordu. Bu his karşısında gözleri fal taşı gibi açıldı. Görünüşte doğal olmayan bir hızla yayıldı, güçlü bir dalga onu yıkadı ve görünüşe göre ardındaki *her şeyi* eritti.

Tüm korkuları.

Tüm ihanet düşünceleri.

Tüm acılar.

Tüm keder.

Saf olmayan her şey... *duyum*.

Zihni mutluluk içinde ve tamamen boştu, her şeyin yoğunluğundan bunalmıştı. Etrafındaki her şey sadece *daha fazlaydı*. Daha fazla her şey. Zehir vücudunda hızla ilerlerken, dünya yavaşça odaklanmaya başladı ama değişmişti; altındaki masanın serin ahşabı, aşırı ısınmış teninde daha fazlasını hissetmek için kıvrınmasına neden oldu.

İplerin ısırması bileklerini onlara doğru çekmesine neden oldu, daha fazla acımasını istiyordu, çünkü *acı* aniden *iyi* hissettirdi.

Dişlerinin gömülü kaldığı yerdeki hafif sızı? Onun *daha sert* ısırmasını istiyordu. Hepsı birer markaydı, tenini işaretliyordu, hepsi ona sahip çıkıyordu, girdiler kafasındaki tek bir amfiyi besliyordu ve bu amfi en mükemmel, şaşırtıcı ve harika şekilde kısa devre yapıyordu.

Zehri siktir et.

Bu bir uyuşturucuydu.

Ve *inanılmazdı*.

Uzuvlarındaki gerginlik eriyip gitmişti. Sürtünme arayışıyla vücudunu onunkine doğru kaldırdı. Adamın ne istediğini biliyordu. -Bunun neyle ilgili olduğunu biliyordu. Neden hâlâ onu deli gibi becermiyordu? Onu bu masanın üzerine yatırmasını ve çiğ çiğ sikmesini istiyordu, belki gerçek benliği olarak bile, bu olağanüstü olurdu...

Bunu düşününce istemsizce inledi. Devasa bir örümcek canavarının ona Serrik'in az önce sergilediği şehvet ve hayvani sahiplenme duygusuyla yaklaşması fikri karşısında. Bu onu bu kadar tahrik etmemeliydi.

Ama yine de buradaydı. Zihnindeki tüm çatışma gitmişti. Geriye kalan tek şey gerçektir.

Onun dokunuşunun gerçekliği ve *daha fazlası* için çaresiz, yakıcı bir acı. Bu, diğer her şeyi gölgede bırakan acil bir ihtiyaçtı. Daha önce hiç deneyimlemediği, akılsızca bir arayıştı bu.

Adamın dişlerini çektiğini hissedebiliyordu, bu his garip bir şekilde samimiydi ve içinde yayılan ateşi sabitleyen donuk bir zonklama sıcaklığı bırakıyordu. Başı masanın üzerinde hafifçe sallanıyor, gözleri dalgalanıyor, üzerinde beliren karanlık şekle odaklanmakta zorlanıyordu.

Serrik.

Zihni onun ismine, görüntüsüne, bu yıkıcı zevkin kaynağına, girdap gibi dönen his karmaşasında gerçek gibi görünen tek şeye yapıştı. Vücudu akışkan, ağır ama paradoksal bir şekilde hafif hissediyor, teninin her santimi beklentiyle karıncalanıyordu. Omurgasındaki kavis, zehrin ona doğru ısrarlı çekimi tarafından yönlendirilen bilinçaltı bir teklif olarak arttı.

Onun içinde boğulmak istiyordu.

Onun gücünde.

Onun kontrolünde.

"Serrik..." Onun adını inledi. Ve onun üzerinde titrediğini hissetti.

Adının dudaklarından ihtiyaç içinde çıkan sesi.

Kalan suçluluk duygusunu yok etti ve onun yerine kendi çaresiz açlığını koydu.

Serrik onun dönüşümünü büyük bir dikkatle izledi, her ayrıntıyı içine çekti. Bakışlarını bulandıran bulanıklığı, uzuvlarının gevşekliğindeki tam teslimiyeti, yanaklarını boyayan kızarıklığı, nefes alış veriş sığlaırken dudaklarının hafifçe aralanışını gördü.

İçindeki canavar, kızın aptalca kışkırttığı canavar, tatmin olmuş bir şekilde mırıldandı. Bu kontroldü, mutlak ve sarhoş edici. Uzandı, keskin, altın bir pençeyle ısırganın izini sürdü, dokunuşunu kızın sıcak tenine karşı nazik tuttu.

"Ava," diye mırıldandı, sesini alçak tuttu. Zehrin etkisine derinlemesine gömüleceğini biliyordu. Çok fazlası onu sersemletebilirdi. Ama onun sesini tekrar duymak, zehrin ne kadar etkili olduğunu test etmek istiyordu. "Bana bak."

İtaat etmesi büyük çaba gerektirdi. Göz kapakları muhtemelen ağırlaşmıştı. Odaklanmaya çalışarak gözlerini kırıştırdı. Yavaşça bakışlarını yukarı doğru sürükledi ve sonunda onunkilere kilitlendi. Onu görmek farkındalığını keskinleştiriyor, onu topraklıyor gibiydi. O bir güneşti, kendisi ise onun yörüngesine çaresizce takılmış, amansızca onun sıcaklığına doğru çekilen bir gezegendi.

"Güzel. İşte bu, küçük kelebek." Şiddetli bir ihtiyaçla elbiselerini bedeninden ayırmamak için kendini zor tutuyordu. Gerçek formuna bürünmek ve onunla düzgün bir şekilde çiftleşmek, onu gerçekten *kendisinin* olarak işaretlemek istiyordu. Ama günahları bu gece yeterince büyüktü.

"Serrik," diye nefes aldı, onun adı dudaklarında bir iç çekişti, önceki öfkesinden ya da korkusundan yoksundu. Bu sadece bir ifadeydi, onun varlığının, gücünün, artık evreninin merkezi olduğunun bir kabulüydü.

Yüzüne yavaş, sinsi bir gülümseme yayıldı. Elinden geldiğince ileri gitmeyecek olsa da, yine de alınacak büyük bir zevk vardı. Başını tekrar eğdi, ısırma için değil ama çene çizgisinin hemen altındaki hassas deriyi koklayarak kokusunu içine çekmek için. Hâlâ gömleğinin altında duran eli tekrar hareket etmeye başladı, parmakları karnında genişçe yayıldı, sonra yukarı doğru süpürdü, başparmağı ince kumaş katmanları arasından göğsünün tepesini daire içine aldı.

Küstahlığı yüzünden onu cezalandıracaktı.

Ava'nın nefesi kesildi, sırtı masadan keskin bir şekilde kalktı, bağlara karşı zorlandı. "Lütfen," diye inledi.

"Lütfen *ne*, küçük kelebek?" Serrik onun ne istediğini çok iyi bildiği halde oyundan zevk alarak sordu. Onun bunu açıkça ifade etmesini istiyordu. Şimdi sertleşmiş olan meme ucunu çimdiklemeden önce başparmağını aşağı doğru bastırdı ve kız usulca haykırdı, kalçaları masadan kalktı.

Yüzünü kaplayan saf his dalgasını, gözlerinin kapanışını, uzuvlarından geçen hafif titremeyi izledi. Onu ilk gördüğünden beri ihtiyacı olan şey buydu. Ona her yaklaştığında hayalini kurduğu şey buydu.

Onun keleşeği.

Onun Weaver'ı.

Onun.

Onu bağlayan altın ipleri düşündü. Artık pek de gerekli değillerdi; zehir onu herhangi bir fiziksel kısıtlamanın tutabileceğinden daha güvenli bir şekilde tutuyordu. Yine de onları bıraktı. Onlar tablonun bir parçasıydı, onun teslimiyetinin, onun sahipliğinin görünür bir sembolüydü.

Başını eğerek onun kızarmış, nefes nefese kalmış halini inceledi. "Şimdi hissediyorsun, değil mi?" diye sordu, sesi alçalarak hipnotik bir hal aldı. "Ağ sıklaşıyor. Benim iplerim değil Ava, bizi bağlayan ipler. Beni çevreleyen bu yaratık. Seni buraya kendi arzunla çekiyor -artık kaçınılmaz olduğunu bildiğin bir arzu. Yakında, başka hiçbir şeye yer olmadığını kabul edeceksin."

Sadece başını hafifçe sallayabildi, kelimeleri oluşturamıyordu, zehrin neden olduğu his denizinde sürükleniyordu.

Adam onun sessiz yakarışını anlamıştı. Tüm dünyası makul, mantıklı hiçbir şeye dönüşmemişti. Eli tekrar hareket etti, şimdi daha cesurdu, sutyeninin altından tamamen kaydı, çıplak avucu göğsünü kavradı, keskin pençesi, dokunuşuyla zaten sertleşmiş olan meme ucunun etrafındaki desenleri izledi.

Ava'nın nefesi kesildi, vücudu sarsıldı, dudaklarından kırık bir hıçkırık kaçtı. Her dokunuş ona net şok dalgaları gönderdi. "Mmmh... işte bu, küçük kelebek. Çok duyarlı," diye övdü, sesi memnuniyetle kalınlaşmıştı. Eğildi Aşağı indi, dudaklarını başka bir yakıcı öpücükle yakaladı, bu sefer daha derin, daha talepkâr. Onun inlemelerini içti, nefes alışlarını yuttu, dili onunkine karıştı. Onu öperken diğer eliyle kot pantolonunun düğmesini çözdü.

Öpüşmeyi keserek alnını onunkine yasladı ve ona -eğer isterse- itiraz edebilecek kadar alan bıraktı. Parmakları kasıtlı olarak, yavaşça fermuarı indirdi, sesi kızın hırıltılı nefes alış verişinin fonunda hışırdıyordu. Hava alt karnının yeni açığa çıkan derisine çarptı, titremesine neden oldu, tekrar onun dokunuşuna doğru eğildi, sürtünme aradı, *onu* aradı.

Elini fermuardan eşige götürdü, parmakları iç çamaşırının dantel kenarının üzerinde gezindi, beklentinin artmasına izin verdi, çaresiz isteğin yüz ifadesini doldurmasını izledi.

"Söyle bana," diye yumuşakça emretti. "Bana bunu istediğini söyle Ava. *Beni* istediğini söyle." Kelimeleri duymaya ihtiyacı vardı.

Buna *ihtiyacı vardı*.

"Lütfen Ava," diye fısıldadı.

"Evet," diye boğuk bir ses çıkardı, sözcükler kırık döküktü, zar zor duyulabiliyordu ama mutlaktı. "Evet-Serrik-Tanrım, ben-"

Söz, yalvarış, kilidi açan son anahtardı. Son bariyer de parçalandı. Serrik'in gözlerinde karanlık, muzaffer bir memnuniyet parladı. Başını eğdi, dudakları tekrar Ava'nın boğazındaki nabız noktasını buldu, bu sefer ısırmadı ama teninin tadına baktı, teslimiyetinin kokusunu içine çekti, parmakları sonunda dantelin altından kaydı, onun sıcaklığını, ıslaklığını buldu, varlığının özünü kendisininmiş gibi sahiplendi.

Ava haykırdı, uzun, iniltili bir zevk sesi.

Benim.

AVA DÜŞÜNEMİYORDU.

Sadece o vardı.

Ve etrafındaki hisler.

Ellerinin vücudundaki hissi. Zahmetsizce onu kendinden geçiren parmakları, tekrar ve tekrar, kırık, nefessiz bir hıçkırık olana kadar onun adını haykırıyordu. Ama yine de acısı geçmiyordu. Vücudunun derinliklerindeki o derin, çaresiz *ihtiyaç* hiç dinmiyordu.

Birdenbire onun kollarındaydı. Onu masaya bağlayan altın ipler gitmişti ve adam onu taşıyordu. İlk başta nerede olduğunu bilmiyordu; zihnini bulandıran zehir her şeyi bulanıklaştırmıştı.

"Sen benimsin, küçük kelebek," diye mırıldandı kulağına. "Hepsi benim... Başka kimsenin değil, anlıyor musun?"

"Evet..." Yine nefes nefese kalmıştı. Onu ayaklarının üzerine yatırdığında, güçlü elleri onu dik tutmasaydı neredeyse devrilecekti. Önce gömleğini, sutyenini, sonra kot pantolonunu ve iç çamaşırını çıkardı.

Kız da yardım edebilirdi ama her şey birbirine karışmıştı.

Adamın onu şömineye getirdiğini ve yanan odunların önündeki kalın halının üzerine yatırdığını sıcaklıktan anladı.

Ona sırtını döndü. Kendini çok küçük, çok çaresiz, çok güçsüz hissediyordu.

Ve bundan zevk alıyordu.

Onu göğsüne doğru çekti, elleriyle göğüslerini kavradı ve kabaca yoğurdu. İnleyerek kavis çizdi ve vücudunu adamın kavrayışına bastırdı. "Daha sert-"

"Sabır," diye hırladı, her iki meme ucunu da parmaklarının arasında acıyla sıkıştırıp dileğini yerine getirmeden önce.

Mükemmeldi. Ama yine de ihtiyacı olan şey bu değildi. Ayak bileğini kırdığı ve kemiklerinin örüldüğü zamanki gibiydi - kaşıyamadığı bir kaşıntısı vardı ve bu onu neredeyse çıldırtmıştı.

Ona ihtiyacı vardı.

Ve eğer şimdi anlamazsa bu onu öldürecekti. "Serrik, lütfen..."

"Diz çök, kelebek..."

Hiç tereddüt etmeden itaat etti ve sırtı ona dönük bir şekilde halının üzerine diz çöktü. Dans eden alevleri izledi, sıcaklığın vücudunu sardığını hissetti ve tüm bunlardan hipnotize oldu.

O sırada arkasındaydı, bir eli sırtındaydı ve onu öne doğru eğdi. Yanağı haliyle buluştu ve alt dudağını çiğneyerek gözlerini kapattı.

Evet, evet. Yüce Tanrım, *evet*. "Serrik..."

"Benim olduğunu söyle." Elleri bir kez daha onu keşfederek kalçalarının üzerinde gezindi. "Sadece bana ait olduğunu söyle. Başkası sana dokunamaz."

"Evet, seninim, lütfen, Serrik."

"Başkasının sana dokunamayacağını söyle."

"Kimse dokunmayacak, lütfen-"

Girişine doğru bastırdı. Nihayet. Evet, evet, lütfen-

Arkasındaki hırıltı vahşiydi. Çığ. İnsanlık dışı. İçindeki canavar sonunda onun üzerinde serbest kalacaktı. Ve onun içinde sıkışan şey bir insana ait değildi.

Adam yavaş ama kararlı bir şekilde kendini kadının derinliklerine doğru bastırdıkça, kızın içindeki çıkıntılar kayıyordu. Her biri, beklenmedik ve ani bir elektrik patlaması gibi omurgasında bir zevk çatlağı yarattı. Her biriyle sarsıldı ve irkilerek bir nefes verdi.

Serrik bir eliyle onun kalçalarını tutarken diğer eliyle başının yanındaki haliye bastırıyordu. Zevk homurtuları arasında cesaretlendirici sözler fısıldadı. "İşte bu, Ava... işte bu. Harika gidiyorsun..."

Zehrin sisi sayesinde nedenini anladı. Adam onu neden ısırmıştı.

Sadece garip bir şekli yoktu, aynı zamanda çok büyüktü - sadece uzunluğu değil, çevresi de onu diğer erkeklerden daha fazla geriye itiyordu. Ama acıtmıyordu. Onun altında ürperdi, her garip hissin, onun her bir zerresinin içinden nasıl coşku dalgaları gönderdiğini gördü.

Hayatında yaşadığı başka hiçbir şeye benzemiyordu. Ve tek istediği daha fazlasıydı.

Adamın içinde öyle bir kabarma vardı ki, kızın orada olduğunu bile bilmediği bir noktaya bastırarak şekilde kıvrılıyordu. Vücudundaki her sinir harekete geçti ve haliye yapıştı, feryat etti, ani ve aniden gelen dorukta onun adını haykırdı.

Serrik onun üzerinde yüksek sesle homurdandı. Dişlerini sıkarak inledi. "Evet, *evet* Ava-evet, tüm yıldızlar adına, harika hissediyorsun..."

Yine de, bir şekilde, ondan geriye daha fazlası kalmıştı. Kadının kasları gevşer gevşemez kalçalarını öne doğru yuvarladı. İçinde ne olduğunu *hissetmek* için çok istekliydi. Elini aralarına sokmaya çalıştı ama adam bileklerinden tutup başının üzerine doğru çekti. O iplerden daha fazlası, sıkı ve ince bir şekilde etraflarına dolandı ve onları yerinde tuttu.

"Lanet olsun sana Ava. Lanet olsun sana, benim güzel küçük Weaver'ım." Kalçalarını sert bir hareketle kırarak sonunda kabzasına kadar battı.

Bu hareket Ava'nın noktalar görmesini sağladı. Adamın her zerresini içinde hissetti. Her çıkıntısını. İçine doğru bastırma şeklini. Zonklama şeklini. Ve onun içinde normalden çok daha fazla *sıcaktı*. Sadece orada olması ve içine doğru bastırması bile onu tekrar sıkıca sarmasını sağlamıştı. Kalçalarını kaldırdı ve geri bastırdı, onun daha derine inmesini istiyordu - harika acının, olağanüstü gerginliğin daha fazlasını istiyordu.

Mutluluktan bu.

Daha fazlası olmalıydı.

"*Lütfen, Serrik-*" Şimdi gerçekten sızlanıyordu. "Sana ihtiyacım var-" Adam cevap verince kadının yakarışı bir solukta kesildi.

Ve sonra biraz daha.

Ava bir Unseelie fae'nin kendisiyle sevişmesinin nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu. Ya da... yaptıkları şeye her ne diyorlarsa. Ama adam onu yumruklamaya başladığında, bir motordaki pistonun tüm gücüyle geri sokmadan önce neredeyse sonuna kadar çekip çıkardığında, dünya ondan başka bir şeye dönüşmedi.

Tek düşünebildiği oydu. Üstündeki güzel canavar.

Nefes alabildiğinde, kelimeleri oluşturabildiğinde, *evet, ve Serrik, ve daha fazlası, ve daha sertti.*

Adam temposunu artırdığında, kendi zevki açıkça onu yenmek üzereyken, artık kelimeler bile oluşturamıyordu. Adam acımasızca pompaladıkça miyavlayan çığlıklara dönüştü ve onun ihtiyaçlarını karşılamak için içi boşaltılıyormuş gibi hissetmesine neden oldu.

Evet. Beni yeniden şekillendir. Beni kendinin yap. Ben seninim. Adam vücudunun derinliklerine doğru ilerlerken bu düşünceler zihninde dönüp duruyordu.

Onun üzerine eğildi, onu kabaca sıkıştırdı ve serbest bırakıldığını kükreyerek haykırdı.

Neredeyse lav kadar sıcak bir şeyin içine dolduğunu hissetmek onu tekrar o zirveye çarptırmaya yetti, adını haykırdı.

Mutluluktu. Ve ıstıraptı. Ve *mükemmeldi.*

Her türlü hissi yeniden algılayabildiğinde, halının üzerinde sırtüstü yatıyordu ve Serrik onu öpüyordu. Şefkatle yanağını okşuyor ve öpücüklerinin arasında ona tam olarak tutamadığı kelimeler fısıldıyordu.

Adrenalin ve şehvetin boşalttığı alanı şimdi yorgunluk dolduruyordu. Ve gerçek uyku onun için hızla yaklaşıyordu.

SERRIK, kadın kollarında bitkin bir halde yatarken kelebeğini öptü. Uykunun içinde kaybolur kaybolmaz yok olacaktı.

Çok güzeldi, o kadar kusursuzdu ki. Teni ince bir ter tabakasıyla parlıyordu. Boynu, adamın dişlerinin açtığı ufak deliklerle morarmıştı. Yüzündeki ısıltılı ifade, çok sevilen bir kadının yüz ifadesiydi.

Ne yazık ki bunların hiçbiri uyanık dünyada devam etmeyecekti.

Bir elini onun vücudunda gezdirdi. Sahiplendiği bir beden -çünkü o vermişti.

Şimdilik.

Kız baskı altındayken ortaya attığı bir iddia geçersizdi. Bir çocuğun tepeyi yakalama oyunundan başka bir şey değildi. Akli melekeleri yerine geldiğinde buna karşı çıkmakta haklı olacaktı.

Mantığa karşı çıkmayacaktı, eğer kız bunu dile getirmek isterse. Zehrinin etkisi altında verilen bir hâkimiyet sözü tutulmaya değer bir söz değildi; kendisi bile bunun farkındaydı.

Ama elinde değildi. Yalan bile olsa onun bu sözleri söylediğini duymak istemişti. Onlar için çaresiz kalmıştı. Yarın bunları söylediğini hatırlayacağından bile şüpheliydi.

Aynı şekilde, gerçek uyku onu kucağından alıp götürürken, şimdi ona fısıldadığı sözleri hatırlamayacağından da emindi.

"Ava Cole, benim Weaver'ım, benim küçük kelebeğim..."

"Mmmh..."

Kadının sesinin ne kadar sinirli çıktığını görünce hafifçe gülümsedi. Elini uzatıp kulağının arkasındaki bir tutam saçını nazikçe okşadı.

"Seni sevdiğime inanıyorum."

ONUNCU BÖLÜM

Ava Din'Glai'deki odasında yatağına uzandı ve tavanını oluşturan örme ağaç dallarına baktı.

Ve kendini çok önemli ve varoluşsal bir kavramı tartışırken buldu. Kafasındaki insanlığın en büyük soruları listesine bu da eklenmişti.

Ölümünden sonra bir yaşam ya da bir ruh var mıydı?

Hayatın herhangi bir amacı var mıydı?

Gerçekten iyi ya da kötü diye bir şey var mıydı?

Tanrı, tek Tanrı ya da herhangi biri gerçek

miydi? *Rüya seksi gerçek seks miydi?*

Bu düşünce o ana kadar hiç aklına gelmemişti. Ve birdenbire, çizginin bir tarafına ya da diğer tarafına yerleşmesi çok ama *çok* önemli hale gelmişti. Çünkü hayatı çok daha karmaşık hale gelmişti ve bu da bir numaraydı. Bir gün önce bunun mümkün olduğunu düşünmüyordu. Ama işte buradaydı.

Tavana bakıyordu.

Serrik'le *gerçekten* seks yapıp yapmadığını tartışıyordu.

Dün geceki rüya... en hafif tabirle... farklıydı. Galada Nos ve Ibin'i görmenin ve ihanetlerinin ortaya çıkmasının duygusal yıkımından sonra, yatağa yığılmıştı ve yattığında onu neyin beklediğini çok iyi biliyordu.

Ve Serrik onu hayal kırıklığına

uğratmamıştı. İşte lanet olası sorun da

buydu.

Bir kavga bekliyordu. Beklemediği şey ise kavganın nasıl bittiği idi.

Hatırladıkça yanakları yanıyordu. Neredeyse *gerçek* gibiydi - her dokunuş, her his, her hırıltılı kelime. Şimdi bile

onun dudaklarının hayaletini ve dişlerinin boğazına battığı yerin sızısını hissedebiliyordu.

Adamın, kanını zehriyle doldurmak için izin isterken altın gözlerinin nasıl karardığını mükemmel bir netlikle hatırlayabiliyordu. Ama ondan sonra her şey bulanıklaştı. Titreyen ateşi hatırlıyordu. Onun içinde hareket ettiği hissi. Adının dudaklarında çıkardığı sesi-

"Siktir," diye mırıldandı, ellerini gözlerinin üzerine bastırarak.

İnanılmazdı. İnanılmazdan da öteydi. Ona neden kızgın olması gerektiğini hatırlamasını zorlaştıran türden akıllara durgunluk veren bir deneyimdi. Neden ona karşı temkinli olması gerektiğini.

İşte lanet olası sorun da buydu!

Yatağın kenarına oturarak başını eğdi ve içini çekti. Saçlarını yüzünden geriye doğru süpürerek, ağır adımlarla banyoya doğru ilerledi. Görmesi gerekiyordu. O gün herkese ne kadar açıklama yapmak zorunda kalacağını ya da aniden baktan bir vampir filminde oynuyormuş gibi bir eşarp takmak zorunda kalıp kalmayacağını bilmek zorundaydı.

Başını yana çevirerek zarif, antika gümüş aynadaki yansımasına baktı. Yakına eğilerek mırıldandı. Hiçbir iz yoktu. Küçük iyilikler. Tenindeki lekeyi ovuşturduğunda herhangi bir çürük ya da başka bir şey hissetmedi. Onu ısırdığına dair hiçbir kanıt yoktu.

Çünkü *fiziksel* bedenini ısırmamıştı. Sadece

zihinsel bedenini mi?

Ama üzerindeki bir şey değişmişti. Dövmesi. Kolundan aşağıya doğru yayılmış, zarif, örümcek ağı çizgileriyle pazusunun etrafında kıvrılmıştı. Rüya ya da değil, gerçek ya da değil, bu hala büyüyordu, her uyuduğunda biraz daha doluyordu.

Ve bununla birlikte, buraya gelerek umutsuzca kaçınmaya çalıştığı Serrik'le olan bağlantısı da büyümeye devam edecekti, öyle değil mi?

Dün gece her şeyi daha da kötüleştirdim.

Onu becerdim. Seks yaptık. İstedğim kadar gerçek olmadığını iddia edebilirim, seks yaptık. İtiraf etmek istesem de istemesem de bu önemli. Ama merak ediyordu, bu başından beri onun planının bir parçası mıydı? Aralarındaki bağı güçlendirmek için onu baştan çıkarmak mı? Onları birbirine bağlamak için fiziksel yakınlığı kullanmak sadece bir numara mıydı?

Yoksa... gerçek miydi? Beklenmedik bir bağlantı anı mıydı?

İkincisine inanmak istedi.

Ama aynı zamanda aptalın tekiydi.

Ve bir şeyi istemek onu gerçek yapmazdı.

"Kahveye ihtiyacım var," diye mırıldandı boş odaya. Book'un bir insan sayılıp sayılmayacağına hâlâ karar verememişti. Şifonyerin üzerinde bulunduğu kıyafetleri giydi -ki bunlar temizlenmiş ve kurutulmuş kendi kıyafetleriydi- bir çift botunu giydi ve odadan çıktı.

Bir yanı Bitty'ye kızdığı için kendini kötü hissediyordu. Ama bir yanı da etrafındaki herkes tarafından kendisine yarı doğruların söylenmesinden gerçekten ama gerçekten *bıkmıştı*.

Dövmeyi nasıl frenleyeceğini bilmesi gerekiyordu. Vücudunu ele geçirmeye çalışan varlığı. Henüz zihnini işgal etmiyordu ama etmediğini de kim söyleyebilirdi? Serrik'le *bu* yüzden mi seks yapmıştı? Onunla bu kadar ileri gitmesi için ona ilham vermiş miydi?

Isırdıktan sonraki her şey bulanıktı. Sadece bir hisler denizi. Zevkli olanlar, zevkin de ötesinde olanlar. Onun kendisini zehirlemesine izin vermeyi seçmişti, tüm seçenekleri elinden almasına izin vermeyi seçmişti. Şimdi hatırlamadığı şeyleri ona yapmasına izin vermeyi seçmişti. Bu kararı veren *kendisi miydi*?

Yoksa şu anda içinde sürünen varlık mı? İnsanların ona korkunç gerçeği söylemediği bir varlık mı?

Cevaplara ihtiyacı vardı ve bu cevaplara sahip olabilecek tek bir kişi vardı. Ve ona söylemeye istekli olabilecek biri.

Valroy.

Ava dağınık saçlarını hızla atkuyruğu yaptıktan ve yüzüne su çarptıktan sonra Din'Glai'nin kıvrımlı koridorlarına yöneldi. Dalların arasından süzülen gün ışığında saray farklı görünüyordu

-Daha az tehditkâr, daha şaşırtıcı derecede güzel.

Ona rehberlik edecek Bitty olmadan Valroy'u nasıl bulacağından tam olarak emin değildi. Kralların ofisleri var mıydı? Taht odaları? Randevu alması mı gerekiyordu?

Mimariye dönüşmüş ağaçların tuhaf karışımında gezinmek için birkaç sonuçsuz girişimden sonra Ava kendini bir tür bahçe gibi görünen bir yerde buldu. Bu da ironikti, çünkü her şey aslında iç mekandaymış gibi davranmak için elinden geleni yapan bir dış mekandan ibaretti. Devasa ağaçlar doğrudan kayrak taşından yapılmış bir zeminden yükseliyordu. Ağaç dalları iç içe geçerek, tıpkı yatak odası ve diğer daha "resmi" görünümlü odalar gibi, tepede doğal bir katedral oluştuyordu.

Dünyadaki hiçbir bitkinin üretemeyeceği renklerdeki çiçekler özenle düzenlenmiş yataklarda açıyordu. Alanın içinden küçük bir dere geçiyordu, suyu o kadar berraktı ki, ara sıra yüzeyin altındaki gümüşü balıkların parıltısı dışında neredeyse görünmüyordu.

Dereye doğru yürürken onları izlemekten kendini alamadı. Hayatında gördüğü en güzel şeylerden biriydi bu. İçinden aniden yüzmek geldi ama dere bunun için çok küçüktü. "Kayıp mı oldun?"

Ava döndüğünde, Lysander'ı ağaçlardan birinden çıkmış gibi görünen bir banktan onu izlerken buldu. Sessiz gün ışığında farklı görünüyordu - hâlâ son derece yakışıklı, hâlâ uhrevi, ama daha az... korkutucu, her nasılsa. Kumral saçları filtrelenmiş güneş ışığını yakalayıp bakır ve altın rengi telleri ortaya çıkarıyordu.

"Aslında Valroy'u arıyordum." Sırıttı. "Ve evet. Nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yok."

"Kralımız bu sabah konseyde. Boyutsal uzayda savrulan fae'lerin yerini tespit etmekle ilgili bir şey mi?" Kıkırdadı ve bankta yanındaki boşluğu okşadı. "Muhtemelen bu akşama kadar müsait olmayacak."

Ava tereddüt etti. Bir yandan, Lysander gala sırasında beklenmedik derecede nazik davranmış, ona Nos ve Ibin'le yaşadığı duygu yüklü yüzleşmeden bir kaçış yolu sunmuştu. Öte yandan, o hâlâ Unseelie'ydi, hâlâ Valroy'un yakın çevresindeki bir saray mensubuydu ve hâlâ onunla ilgili kendi gündemi olan biriydi.

Ama müttefiklere ihtiyacı vardı ve dilenciler seçilemezdi.

Aralarında saygı duyulacak bir mesafe bırakmaya dikkat ederek onun yanına oturdu.

"Onu ne hakkında görmek istediniz? Belki yardımcı olabilirim." Lysander sırtını ağaca yasladı ve bir kedi gibi gerindi.

"Ona bazı sorularım vardı. Bununla ilgili." Kolundaki genişleyen dövmeyi işaret etti. Lysander'ın

kehribar rengi gözleri tasarımın üzerinde gezindi, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Hızla büyüyor."

"O kadar da şaşırmış görünmüyorsun." Onun yüzünü dikkatle izledi. "Ve izin verdiğinden daha fazlasını biliyorsun."

"

Sözlerini dikkatle değerlendirdi. "Saraydaki herkesin bildiğini ben de biliyorum.

İçindeki ağ. Seni değiştiriyor. Hem Valroy hem de sürgün dönüşmekte olduğun şeyi kontrol etmeye çalışıyor." "Yani, paylaşacağın bir şey yok." En azından ona söylemek istediği bir şey yoktu.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Ben öyle bir şey demedim." Ayağa kalktı ve ona elini uzattı. "Benimle yürü. Saray... pataatsız olabilir. Duvarlarda çok fazla kulak var."

Ava onun uzattığı ele ihtiyatla baktı. "Nereye gidiyoruz?"

"Ormana. Saray politikasından uzak, en azından bir süreliğine." Yüz ifadesi hafifçe yumuşadı. "Molaya ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun. Ve seni bazı arkadaşlarımızla tanıştırmak istiyorum."

Bizimkiler mi? İlginç.

Ama doğruydu, biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Partinin yarattığı duygusal kırbaçlanma, Serrik'le rüyasında karşılaşması ve dövmesinin işaret ettiği hızlanan dönüşüm arasında Ava başını suyun üstünde zor tutuyormuş gibi hissediyordu.

"Peki," dedi, adamın elini tuttu ve kendisini ayağa kaldırmasına izin verdi. "Ama bu bir tür tuzaksa-" "Üzerime bir tren mi atacaksın?" diye sordu adam, gözleri eğlenceyle kırışarak.

Ava ona bakakaldı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Bizim türümüz arasında laf çabuk yayılır." Onu daha önce fark etmediği, iki büyük çiçekli çalının arasına gizlenmiş bir patıkaya doğru yönlendirdi. "Özellikle de Ağ'da böyle bir şeyi başaran bir insanın haberi."

Patika onları giderek daha yabani hale gelen bir dizi bahçeye götürdü, ekili yataklar yerini daha doğal, daha ilkel bir şeye bıraktı. Hava ısındı, büyüyen şeylerin ve zengin toprağın kokusuyla ağırlaştı. Ama yürüdükleri yol hâlâ karanlıkla örtülüydü, tepelerindeki ağaçlar şemsiye görevi görüyordu. Güneşin doğduğunu biliyordu. Sadece yürüdükleri yerde parlamasına izin verilmiyormuş gibi görünüyordu.

"Güneş ışığına çıkmamıza izin yok mu?"

"Hayır, orası Seelie'nin bölgesi." Lysander omuz silkti. "Güneşin parladığı yere gitmemize izin yok. Ve karanlığın olduğu yere de onlar ayak basamaz. Oralar bizim krallıklarımız."

"Peki... güneş paylaştığımız şeylere vurduğunda nasıl oluyor? Sarayın kendisi gibi mi?" Kolunun altında Kitap olduğunu fark etti. O aptal şey için nasıl bir taşıma kayışı bulacağını gerçekten bulması gerekiyordu. Onu her yere taşımak zorunda kalmak gerçekten can sıkıcı olmaya başlamıştı.

"Dışarıdan bakan ya da yaklaşan biri için dönüşüyor. Ama bunu aynı anda iki alanı birden işgal etmek olarak da düşünebilirsiniz." Lysander ensesini kaşdı, bunu ifade edecek kelimeleri bulmakta zorlandığı belliydi. "Hem Din'Glai hem de Din'Lae birlikte ve ayrı olarak var olurlar."

"Kulağa iğrenç geliyor."

"Öyle." Lysander güldü. "Ve eskiden böyle değildi." "Gerçekten mi?"

"Uzun zaman önce, Dagda ve Bres kardeşler hüküm sürerken, yarılar barış içindeydi ve biz bir bütün olarak var olduk. Her şey dengedeydi. Ama Seelie Kralı Dagda, Unseelie kardeşi Kral Bres'i onuruna verilen bir ziyafette öldürdüğünde... her şey sonsuza dek değişti." Ellerini ceplerine soktu ve tepesindeki ağaçların dallarına baktı. "Ve savaş o zamandan beri bitmedi."

"Valroy bitmesini istemiyor gibi görünüyor."

"Hayır, istemiyor." Gülümsemesi hüzne dönüştü. "Yine de bazen onun Morrigan'ın çocuklarına duyduğu acı dolu kızgınlığın şekillenmesi olup olmadığını merak ediyorum."

Merakla ona bakarak kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

"Valroy Seelie'yi yok etmek istiyor. Dünyayı küle çevirmek istiyor. Eğer başarılı olsaydı, Tır n'Aill'i ve çocuklarını yok ederdi. Acaba hepimizi yok edebilecek bir canavar yaratacağını umarak iblisle sırf inadına çiftleşmedi mi?" Omuz silkti. "Ama ben çay yapraklarını okuyorum, tanrıçanın kendi iradesini tahmin etmeye çalışıyorum. Bu aptalların eğlencesi."

"Ya da boş zamanı çok olan insanların." Dirseğiyle onu dürttü.

Arsız bir gülümsemeyle, o da kendi dirseğiyle onu dürttü. "Ve bu biz ölümsüzlerin fazlasıyla sahip olduğu bir şey, değil mi?"

"Görünüşe göre. Gerçi hayatımda hiç bu kadar paniklememiştim." Bir nefes çekerek başını salladı. "Tüm bunlardan uzaklaşabilir miyim? Bir aylığına falan? Herkese sakın olmalarını ve beni otuz günlüğüne yalnız bırakmalarını söyle. Bu harika olur, değil mi?"

Lysander sivri dişlerini göstererek güldü. Serrik'inkiler kadar tehlikeli değillerdi ama yine de insanlık dışı olduğunu hatırlatıyorlardı. Gerçek kedi kuyruğu da bu konuda harikalar yaratmıyor değildi. "Mahkemeye dilekçe vereceğim ve ne yapabileceğime bakacağım."

"Mükemmel."

Konuşmalarında bir an için uzun bir duraklama oldu. "Anlamadığım şey, kendimi farklı hissetmemem." "Ne demek istiyorsun?"

"Bende bu var-" Dövmenin olduğu kolunu kaldırdı. "Ama farklı hissetmiyorum. Sanırım genel sakinliğimi ve diğer birkaç şeyi buna bağlayabilirim, ama sesler duyuyor gibi değilim. Ya da başka bir şey."

"Bu iyi bir şey değil mi?" Lysander kaşlarını çatı. "Daha şiddetli değişimler mi yaşamak istiyorsun?"

"Hayır. Kesinlikle hayır. Ama öyle olmasını bekliyordum." Durakladı. "Olmalı mıyım? Hissettiğim en endişe verici değişiklikler-" Sözünü kesti. *Serrik'e karşı duyduğu çekim.*

"Ne?"

Omuz silkti. "Kişisel."

Lysander onun kolunu dürttü. "Benimle böyle alay edemezsin Ava. Bu hiç adil değil."

Yanakları ısındı. Kahretsin, yüzü kızarıyordu. Gözlerini kaçırarak uzun bir iç geçirdi. "Serrik'e karşı fiziksel bir çekim."

"Aah, pekala. Bu içindeki varlığın işi *olabilir*. Ya da sadece onun çekici olmasından ve senin erkek zevkinin son derece kötü olmasından kaynaklanıyor olabilir." Güldü. "Özellikle de burada çok daha iyi bir seçeneğin olduğunu düşününce."

"Evet, evet." Gülümsememeye çalıştı. "Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi? Bir çeşit kara gözlü canavar olmayı ya da kâbuslar görmeyi ya da..."

"Değişiklikler var Ava. Gücün artıyor. Belki de bunu görmek senin için çok zor." Lysander'ın sesi ciddileşti. "Ama orada. Acaba varlık senin duyarlılığına saygılı mı davranıyor?"

Bu iyi olurdu. Ama Lysander'ın değişimi göremediğine dair yorumu onu endişelendirmişti. Hem de çok. "Neyi göremiyorum?"

"Ah. Buradayız." Lysander ormanda bir mola yerini işaret etti.

"Lysander-"

"Affet beni, Ava." Başını iki yana salladı. "Bu benim sırrım değil."

Sık yeşilliklerin arasından, tam olarak açıklık sayılamayacak, ama ormanın aşırı çalılıklardan arınmış, ama yine de hafif ve yumuşak güneş ışıısıyla yıkanan bir bölümüne çıktılar. Sarayın yakınlarındaki özenle korunan alanların aksine, burası vahşi ve antik bir havaya sahipti. Çiçekler gelişigüzel bir şekilde büyümüş, yüksek eğrelti otları ve yosun kaplı taşlarla yer kapma yarışına girmişlerdi.

Açıklığın ortasında, derin bir sohbete dalmış iki fae duruyordu.

İçlerinden biri daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Tamamen camdan yapılmışlardı. Birbirleriyle uyum içinde hareket eden milyarlarca kırık cam parçası, yarattığın etrafındaki ışığı bir elmas gibi yansıtıyor, her türden titreyen renk parçalarını yakalıyordu. Çok güzel, hipnotik ve doğaüstü bir görüntüyüdü.

Diğeri ise uzun boylu, yüksek bir figürdü ve onu hemen durdurdu. Uzun, siyah saçları ensesinde kırmızı bir kurdeleyle bağlanmıştı ve siyah keçi sakalı geniş ama yakışıklı yüz hatlarını süslüyordu. Uyluklarına kadar inen siyah, Viktoryen tarzı, yağlı deri bir palto giyiyordu. Ama kısa kesmesinin nedeni bu değildi.

Belden aşağısı siyah keçi bacakları ve arkasında sallanan kuyruğuydu onu duraklatan. Bu ve onun *gerçekten* Rig'e benzediği gerçeği.

Ağ'da üzerine tren düşürdüğü fae'ye.

Sadece daha uzun boylu ve şakaklarında grinin dokunduğu siyah saçları vardı.

Ama dünyada iki keçi bacaklı Unseelie fae'den daha fazlası olmalıydı, değil mi? Olmak zorundaydı. O eski yağlı boya tablolar onlarla doluydu. Kesinlikle onlarla doluydu. Bu bir tesadüftü. Tamamen tesadüf.

Lysander ona güven verici bir şekilde gülümsedi ve nazikçe ilerlemesini işaret etti. Artık çok geçti, çünkü uzun boylu, keçiye benzeyen fae onu çoktan görmüştü.

Gülümsedi ve başını ona doğru eğdi. Başından yukarı doğru kıvrılan iki kara boynuzu vardı. Kafasında, karanlık sisin içinde belirip bir cadıya deftere adını yazdığını bir görüntü canlandı. Eğer dünyada şeytanla ya da Kara Bart'la karıştırılacak biri varsa, o da bu adam olacaktı.

"Ah, Lysander." Keçi-fae'nin derin, gürleyen bir sesi vardı. "Hakkında o kadar çok şey duyduğumuz Weaver bu olmalı."

"Öyle." Lysander'ın eli Ava'nın sırtının alt kısmına yerleşti, biraz fazla kişisel olsa da garip bir şekilde koruyucu hissettiren bir jestti bu. "Ava, Lord Bayodan'ı takdim edebilir miyim? Bu da Cruinn, onun eşi."

Unvan yok. Bu da ilginç.

"İkinizle de tanışmak bir zevk. Bana Ava diyebilirsiniz."

"O zevk ve onur bize ait," diye cevap verdi Cruinn. Sesleri ipek gibi pürüzsüzdü. Gülümsediler ama yansımalar yüzünden ne kadar parıldadıklarını anlamak biraz zordu. "Tir n'Aill'e hoş geldiniz - gerçi korkarım buraya türünüzün pek çoğu gibi istemeyerek geldiniz."

"Evet. Şey." Omuz silkti. "Dökülen süt sanırım."

"Ağ'ı hep merak etmişimdir." Cruinn mırıldandı. "Neredeyse oraya gönderiliyordum." Bayodan'a yaklaşarak keçi fae'nin koluna sarıldı. "Valroy merhametliydi ve beni sadece bir milyon parçaya bölmeyi seçti. Bu beni uzunca bir süre delirtti. Korkarım hâlâ tam olarak iyileşmiş değilim."

"Bu *daha iyi bir* seçenek miydi?" Kelimeleri ağzından kaçırmaktan kendini alamadı.

"Ah, evet." Cruinn kaşlarını çattı. "Ağ'dan kimse çıkamaz, sevgili Ava. Orada kapana kısılan ve geri dönen ilk kişi sensin..."

"Ben tek değilim." Oh, adamım. Bugün kendini *acı* hissediyordu. "Nos ve Ibin. Bitty."

"Evet. Şey. İlkini ben söyledim." Cruinn kıkırdadı, sesi çınlayan çanlara benziyordu. "Sonuncusu değil."

Adil olan buydu. "Kusura bakma. Huysuzum, kahve içmedim ve az uykuyla çalışıyorum. Şu anda her şey biraz fazla."

"Kralımız Valroy'dan Ağ'daki başarılarınız hakkında çok şey duydum." Bayodan'ın derin, kanlı bir kızıl olan gözleri ona sabitlenmişti. "Ve şimdi sizi ele geçirmeye çalışan gücü de. Ama devam etmeden önce sana bir soru sormalıyım."

Uh oh.

Oh

hayır.

"Öyle mi?" Book'u daha sıkı kavradı.

Bir tren geliyor.

"Rig adında genç bir Unseelie fae ile ters düştüğünüzü duydum." Bayodan çenesini hafifçe kaldırdı. "Aranızda neler geçtiğini anlatmanız için size yalvarıyorum."

Ahh, bok çuvalları. "Yani ben başlatmadım-"

Lysander'ın eli Ava'nın sırtına daha sıkı bastırdı. "Lord Bayodan, tüm saygımla söylüyorum, bunun ne yeri ne de zamanı-"

"Aynı fikirde değilim dostum." Bayodan yavaşça ona doğru yürüdü ve ancak ondan iki adım uzaklaştığında ne kadar *uzun boylu* olduğunu fark etti. Ve sadece bir kolu vardı. Ceketinin kollarından biri yukarı doğru kıvrılmıştı. Adamın geri kalanına o kadar dalmıştı ki, ilk başta bunu fark etmemişti.

Adam nemli toprak gibi kokuyordu. Ve orada ilk başta tanımlayamadığı başka bir şeyin zenginliği de vardı.

Kan.

Taze kan kokusu.

Konuştığında o kıpkırmızı gözler duygusuzdu, okunmuyordu.

"Lütfen söyle Weaver... Oğluma ne oldu?"

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Rig onun oğluydu.

Doğru ya. Rig'in bundan bahsettiğini sanıyordu. O zamanlar bunun hiçbir önemi yoktu. Çünkü *Web* ve *zihin kontrolü* ve *kutsal bok neler oluyordu*.

Şimdi mi? Şimdi gerçekten önemliydi.

Ava içinde bir şeylerin değiştiğini hissetti - bu sefer Web'in değil, tamamen kendisine ait bir şeyin. Korku ve belirsizliği sıcak bir bıçağın tereyağını delip geçmesi gibi kesip geçen bir kararlılık dalgası.

Sinmekten yorulmuştu. Özür dilemekten yorulmuştu. İçine itildiği bu kâbusta hayatta kalmaya çalıştığı için herkesin sürtüğü olmaktan bıkmıştı.

"Oğlunuz zihnimi kontrol etmeye çalışıyordu, beni *kölesi* yapacak bir sözleşmeye zorluyordu." Bayodan'ın bakışlarını irkilmeden karşıladı. "Kafasına bir tren düşürmek istemedim. Güven bana. Daha önce hiç kimseyi öldürmedim ve bunu yapmaktan hoşlanmadım. Ama kendimi savunmaktan başka çarem yoktu."

Açıklık sessizliğe gömüldü. Yaprakların hışırtısı bile durmuş gibiydi, sanki ormanın kendisi nefesini tutmuş gibiydi.

"Web'e girdiğim andan itibaren manipüle edildim, tehdit edildim ve anlamadığım oyunlarda bir piyon olarak kullanıldım," diye devam etti Ava, gerçekleri yüksek sesle dile getirmekten güç bularak. "Bunların hiçbirini ben istemedim - ne Web'in beni ele geçirmesini, ne de iki üvey kardeş arasındaki hastalıklı bir çekişmenin ortasında kalmayı, hiçbirini. Ama bir sonraki ana kadar hayatta kalmak için yapmam gerekeni yaptığım için özür dilemekten bıktım. Bu yüzden. Öldüğü için üzgünüm. İkimizi de kendimi savunmak zorunda bırakan durum için de üzgünüm. Ama yaptığım eylemi yapmak zorunda kaldığım için üzgün değilim. Gerekirse yine yaparım."

Bir kalp atışı boyunca Bayodan'ın ifadesi okunamaz halde kaldı, kan kırmızısı gözleri onunkileri delip geçti. Sonra, beklenmedik bir şekilde, sert yüz hatları yumuşayarak bir gülümsemeye dönüştü. "İyi dedin Weaver," diye gürlledi, derin sesi öncekinden daha sıcaktı. "Gerçekten de çok iyi söyledin."

Ava ani değişim karşısında gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Oğlumun Ağ'da başkalarına ne yapmaya eğilimli olduğunu çok iyi biliyorum," diye itiraf etti Bayodan, kuyruğu arkasından keyifle sallanıyor gibiydi. "Tıpkı onun oraya iyi nedenlerle gönderildiğini bildiğim gibi."

"Gönderildi mi?" Ava'nın şaşkınlığı daha da derinleşti. "Kim tarafından?"

"Benim tarafımdan." Fae lordunun kıpkırmızı gözleri, oğluyla değil de onunla gurur duyuyor olabilecek bir şeyle parlıyordu. "Rig'in iştahı sorunlu hale gelmişti. Sana karşı giriştiği şey, uzun süredir devam eden günahlarının sadece sonuncusuydu."

Cruinn kristal rüzgâr çanları gibi tıngırdayan bir ses çıkardı. Bu bir iç çekiş de olabilirdi. "Sevgilimin demek istediği, oğlunun tüm sabrını çoktan tüketmiş olduğu ve ona vermeyi uygun gördüğünüz cezayı çoktan hak etmiş olduğudur."

Bayodan boynuzlu başını cam gibi ortağına doğru eğdi. "Kendi oğlumu ölüme mahkûm edemezdim. Sonsuza dek ulaşamayacağım bir yerde, hayatta olduğunu bilmek bile onun canını almaktan daha iyi bir kaderdi."

Ava ona Web'in ne kadar *boktan* olduğunu söylemesi gerekip gerekmediğini bilmiyordu. O biliyordu. Hepsini biliyordu. "Şey... planın senin için işe yaramadığına üzüldüm."

"Önemli değil. Dediğiniz gibi, bu konuda başka seçeneğiniz yoktu. Oğlum kendi seçimlerini yaptı ve kendi sonuçlarına katlandı. Gerçekten de, görünüşe göre ona hızlı bir ölüm sundunuz - çoğu kişinin onun için yapabileceğinden daha fazlasını." Bayodan'ın gülümsemesi genişledi. Şeytan ile bir metal grubunun solistinın aşk çocuğu olması durumunda ortaya çıkacak şeye benzeyen bir yaratık için şaşırtıcı derecede ve gerçekten sıcak görünüyordu. "Savunmasız olduğuna inandığı bir insan tarafından. Etrafındaki herkesten üstün olduğuna inanan bir yaratık için uygun bir son."

Lysander'ın eli Ava'nın küçük sırtında kaldı. "Onu bu kadar sert bir şekilde sınamanıza gerek yoktu Lord Bayodan."

Bayodan boş boş omuz silkti. "Kendi ayakları üzerinde durabilecek ve *yaptıklarının* sonuçlarıyla gözünü kırpmadan yüzleşebilecek cesarete sahip olup olmadığını görmek istedim." Bakışları Ava'ya döndü. "Pek çok kişi siner ya da af dilerdi. Sen ikisini de yapmadın. Bunun için mutluyum." Açıklığın bir tarafındaki yosunlu taş kümesini işaret etti. "Gel. Otur. Konuşacak çok şeyimiz var."

Ava Lysander'a baktı, o da küçük bir baş hareketiyle onayladı ama yüzündeki ifade değişmedi. Temkinli bir şekilde taş koltuklara yaklaştı ve Bayodan'ın karşısındaki koltuğa oturdu. Cruinn kristal formunu bir diğerinin üzerine yerleştirdi, ışık cam gövdesinden kırılarak açıklık boyunca prizmatik desenler oluşturdu. Lysander ayakta kaldı, Ava'nın biraz arkasında bir nöbetçi gibi duruyordu.

"Oldukça dikkat çekici bir şeye dönüşüyorsun," dedi Bayodan söze girmeden, bakışları kolundaki dövmenin üzerinde gezinirken. "Gerçi bunu isteyerek yapmadığını duydum."

"Kesinlikle kendi seçimim değil." Ava genişleyen deseni eliyle kapatma dürtüsüne direndi.

"Ağ varlığı senin içinde güçleniyor. Nedenini anlamıyorsun. Ya da ne şekil aldığını." Cruinn düşünceli bir şekilde mırıldandı.

Gözlerini onlara dikerek, diğer insanların onun hakkında kendisinden daha fazla şey bilmesinden gerçekten bıktığına karar verdi. "Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Fae standartlarına göre bile yaşlıyız," diye yanıtladı Bayodan. "Sürgünün Ağ'ı - hapishaneyi - ne zaman şekillendirdiğini hatırlayacak kadar yaşlıyız ama Ağ'ın üzerine inşa edildiği, zalimce içerdiği varlığı ve bir zamanlar hizmet ettiği amacı biliyoruz."

"Denge," diye devam etti Cruinn. "Ağ, dünyalar arasındaki sınırları korumak için örülmüştü."

"Ta ki sürgün onu bozana kadar," diye ekledi Bayodan, gürleyen sesinde kadim bir öfke vardı. "Onu kendi iradesine göre bükte, amacını daha karanlık bir şeye dönüştürdü."

"Biliyorum. Onu Morrigan'ı esir tutmak için inşa etti. Ama onu Morrigan'ın üzerinde kullanmaya çalıştığında, Morrigan onu içeri itti ve onu oraya kilitledi." Yüzünü buruşturdu. Ona göre bunu hak etmişti. Ama aynı zamanda Morrigan'ın hapsedilmeyi ne kadar hak ettiğini de bilmiyordu.

Eğer Serrik'i dinlerse, cevap *dünyadaki tüm cezaları hak ettiği* olurdu.

Peki ya diğer fae'leri dinlerse? Görünüşe göre cevap çok daha bulanıktı.

"Her zaman hatırlaman gereken şey şu Weaver" -Bayodan öne doğru eğildi- "Serrik senin Ağ olarak bildiğin yapıyı inşa etti. Onun tutsağı olabilir ama aynı zamanda *mimarıdır* da. Duvarlarının içinden birçok ipi kolaylıkla çekebilir. Ve şimdi varlık senin içinde aktığı için sen de onun manipülasyonlarına maruz kalıyorsun."

"Ve Ağ'ın üzerinizdeki etkisi güçlendikçe, Serrik'in sizin üzerinizdeki kontrolü de artacak." Cruinn sözlerini bitirdi. "Eğer onu Ağ'ın merkezinden koparmanın bir yolunu bulamazsan."

Bu ona fiziksel bir darbe gibi çarptı. Book'un gösterdiği, çıplak elleriyle Serrik'in kalbini göğsünden söktüğü görüntü aklına geldi. Serrik'i öldürmesi gerekiyordu. Ama asıl soru *nasil yapacağıydı*.

Çözümleri duymasının zamanı gelmişti. Sorunun daha fazla hatırlatmanın değil. "Peki *bunu* nasıl *düzelteceğim*?"

Bayodan daha da yaklaşırken toynakları ormanın zemininde kıpırdadı. Sesini alçalttı, sanki birinin onu duyabileceğinden endişeleniyordu. "Söyle bana Ava Cole. Serrik'i yok etme şansın olsaydı -onu öldürebilseydin- yapar mıydın?"

Yapmak zorundaydı. Yapmak *zorundaydı*. Ama daha derin ve daha rahatsız edici olan, az önce rüyalarında paylaştıkları şeydi. Dün gece yaptıkları şeyin yoğunluğu. *Bunu o istediği için yapmıştı*.

Ama sonunda gerçekten o mu olmuştu?

Yoksa Web'in etkisi miydi? Onun etkisi miydi, zihnini bozan? Bunu istemesini sağlayan?

İplere bağlı bir kuklaydı. Onun ipleri. Herkesin ipleri. Ve tek yapmak istediği onları kesmekti. "Evet. Sanırım öyle." Yüzünü buruşturdu. "Denemek zorundayım. Başka seçeneğim yok. Bunu yapmazsam onun silahı olurum. Ya da Valroy'un."

Bayodan ve Cruinn önce birbirlerine, sonra da ona baktılar. Bayodan tekrar konuşmadan önce durakladı. "Gerçekte neye dönüştüğünün farkında mısın Ava Cole?"

"Bilmiyorum. Kimse bana söylemeyecek." Lysander'a yarım bir bakış fırlattı. Lysander irkildi ve ondan bir adım uzaklaştı. "Tek bildiğim, dünyalar arasında tutkal görevi gören kozmik bir dehşetin taşıyıcı bedeni olacağım. *Olasılıklarla* ilgili bir şey ama ondan sonrasını bilmiyorum. Ve burada olmama rağmen neden yayılmaya devam ettiğini de bilmiyorum."

"Çünkü onun gücünden faydalaniyorsun. Tir n'Aill'de bulunduğu her saniye onun etkisini kullanıyorsun." Cruinn hüzünle gülümsedi. "Bunu yaptığının farkında bile değilsin."

"*Cruinn*," diye tısladı Lysander. "Kendine dikkat et, yoksa ikinci kez paramparça mı olmak istiyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?" Ava kaşlarını çatı. "Ona nasıl dokunacaksın? Kitabı kullandığımı biliyorum ama bu sadece büyü, değil mi? Serrik'in gücünü kullandım, Ağ'ın değil-" Lysander'a baktı. "Neler oluyor?"

"Eşim olması gerekenden fazlasını söyledi. Karşılıklı güvenliğimiz için bu sorgulama burada sona ermeli." Bayodan homurdandı. "Bizi affedin."

Çılgık atmak istedi. Saçını başını y o l m a k istedi. Web'i mi kullanıyordu? *Nasil kullanıyordu?* Nerede kullanıyordu? Ne zaman? Neler oluyordu? "Yemin ederim-"

"Lütfen, Ava..." Lysander haklı olarak korkmuş görünüyordu. "Lütfen, bırak gitsin." Başını ellerinin arasına alıp gözlerini kapattı. Ne yapması gerekiyordu?

"Özgürlüğüne giden yolda sana yardım etmek istiyoruz Ava," dedi Bayodan sessizce. "Seni buraya getirmesini istedik ki sürgünün etkisinden kurtulmana nasıl yardımcı olabileceğimizi konuşabilelim. Kalıcı olarak. Denklemden çıkarılabilir. Hatta yok edilebilir."

Yok edilebilir. "Serrik'i nasıl... nasıl öldüreceğini biliyorsun." Bayodan'a baktı, bu konuda nasıl hissedeceğini bile bilmiyordu. Bunun bir olasılık olduğunu biliyordu. Hatta bunu yapılacaklar listesine bile koymuştu. Ama bu o kadar imkânsızdı ki, bunu *yapmanın* gerçekte ne anlama geldiğini kafasında canlandırmaya bile başlamamıştı.

Lysander onun yanında durmak için hareket etti. "Burası tehlikeli bir bölge Lord Bayodan. Şu anda o bizim düşmanımız ama kralın izni olmadan sürgüne saldırmak ihanettir. Bunun onun dönüşümüne ne yapacağını bilmiyoruz."

Bayodan kıkırdadı. "Gerçekler tehlikeli olsa bile, sadece konuşmak ihanet sayılmaz. Misafirimizin bunları rahat yalanlara ya da şu ana kadar kendisine söylenen üstü kapalı yarı gerçeklere tercih edeceğinden şüpheleniyorum."

"Bu konuda çok haklısın." Ava Kitabı diğer koluna kaydırды. "Pekâlâ. Peki, Ağ'ın merkezinde kapana kısıldıysa onu nasıl öldüreceğiz?" Ayağa kalktı, oturamayacak kadar huzursuz hissediyordu.

"Onu yok etmek için gerekli büyü malzemelerini tam olarak toplamam zaman alacak. Ama 'biz' konusuna gelince, 'biz' diye bir şey yok. Onu öldürebilecek tek bir kişi var Ava. O da sensin." Bayodan da ayağa kalktı, kuyruğu arkasında sallanıyordu. "Ve korkarım ki büyüü yapabilmen için dönüşümün neredeyse tamamlanmış olması gerekecek. Hoşuna gitmeyecek bir şey daha var."

Gözlerini kapadı, kendini diğer ayakkabıya hazırladı. "Bundan kurtuluş olmadığını biliyorum. Başka ne yapabilirim?" "Bu işi yapmadan önce, hem senin hem de onun gerçek doğasını anlamam gerekecek."

"Kimsenin bana açıklamayacağı bir 'doğa'!" Boştaki elini öfkeyle havaya kaldırdı. "Peki nasıl yapacağım, bana bir kemik atsana."

Cruinn kıkırdadı. "Onu sevdim. Kızgın."

"Kızmak için bir nedenim var." İç çekti. "Bak. Eğer benim ya da onun 'gerçek doğasının' ne olduğunu söyleyemiyorsan, en azından bana bir ipucu verebilir misin? Bana doğru yönü gösterebilir misin? Eğer bunu kendi başıma çözmem gerekiyorsa?"

Bayodan düşünceli düşünceli baktı. "Korkarım cevapları rüyalarında bulacaksın."

"Bilmecelerden *nefret ederim*."

"O zaman korkarım ki Fae'lerden nefret edeceksin." Bayodan gülümsedi.

"Senden çok öndeyim." Ona sırtarak karşılık verdi. "Pekala. Peki, ikinci soru. Bana neden yardım ediyorsun?"

"Kral Valroy'un isteklerine karşı çıkmak gibi bir alışkanlığım var." Bayodan'ın ses tonu çok şey anlatıyordu.

Farkında olmadığı pek çok geçmiş vardı. "Ama bu yüzden hayatımı kaybetmek istemiyorum. Bu yüzden temkinli olmamız gerekecek."

"Ve sen bu adama güveniyor musun?" Başparmağını Lysander'a doğru salladı. "Alınma kedicik." Lysander şaşkın bir kahkaha attı. "Alınmadım."

Bayodan ve Cruinn de eğlenmiş görünüyordu. İlk konuşan Cruinn oldu ve Bayodan'ın tek koluna sarılarak partnerine yaslandı. "O bir müttefik, evet. Size ihanet edeceğinden korkmuyorum."

"Bu da şu an itibarıyla hâlâ kimseye güvenemeyeceğim anlamına geliyor." Bir nefes verdi. "Ama size güvenmemem için açıktan bir şey yapmayan tek kişi sizsiniz. Üçüncüsü. Karşılığında ne alacaksınız? Bana yardım ederek ne elde edeceksin?"

Bayodan'ın gülümsemesi onaylayarak geri döndü. "Sana yardım etmek bize iki temel fayda sağlıyor. Birincisi, her ne olursa olsun sürgünün planlarını bozmanın verdiği tatmin. Çok uzun zamandır sarayın başına bela oldu. Ve tahmin edebileceğiniz gibi, türümüzün varoluştan silindiğini görmek gibi bir arzumuz yok."

Buna itiraz edemezdim. "Geçerli. Peki ya ikincisi?"

"Web'in gemisiyle bir ittifak, eğer öyle kalmayı seçerseniz ya da sizi ondan ayırma çabaları başarısız olursa." Kıpırmızı gözleri parlıyordu. "Kendi başına bir güç haline geliyorsun Ava Cole. Bu gücün şekillenmesine yardımcı olanlar bir gün ona başvurabilir."

En azından art niyetleri konusunda dürüsttü. Bu bir bakıma ferahlatıcıydı. "Bunu düşünmem gerek ve hâlâ Valroy'la konuşmam lazım. Sana inanmadığımdan değil, sadece bahsimi korumaya çalışıyorum."

"Elbette." Bayodan eğildi, keçiye benzeyen alt yarısına rağmen hareketi şaşırtıcı derecede zarifti. "Ama çok fazla beklemeyin. Ağ her geçen gün daha da güçleniyor ve sürgünün etkisi de onunla birlikte artıyor."

"Evet. Güven bana. Fark ettim."

Cruinn başını Bayodan'ın koluna yasladı. "Tartışmamıza devam etmek isterseniz, bu akşamki konsey toplantısında olacağız."

"Konsey toplantısı mı?" Ava Lysander'a baktı.

"Sarayın en yüksek rütbeli üyelerinin bir araya geldiği bir toplantı," diye açıkladı. "Valroy devlet meselelerini tartışmak için düzenli olarak toplar."

"Peki ben buna davetli miyim?"

"Kralın onur konuğu olarak, evet." Lysander'ın kehribar rengi gözlerinde bir uyarı vardı. "Yine de Unseelie Sarayı'nda siyaset... değişken olabilir."

"Daha fazla insanı uzaydaki deliklerden atmak zorunda mı kalacağım?" Yüzünü buruşturdu. Lysander sırtıtmaktan kendini alamadı. "*Umarım* öyledir."

"Hiç komik değildi." Onu göğsünden dürttü. "Bir dahaki sefere sen olabilirsin." "Ben olmayacağım. Benden hoşlanıyorsun." Lysander hâlâ aptal gibi sırtıyordu.

"Şimdilik. Belki. Ve sakın şansını deneme." Başını sallayarak Bayodan ve Cruinn'e doğru baktı.

İkisi birlikte yüzlerinde tuhaf, neredeyse *ebeveyn* gülümsemesiyle ona bakıyorlardı.

Sanki ilk buluşmalarında baloya giden gençleri izliyorlardı.

"İğrenç. Hayır. Yapma. *Hayır.*" Birkaç adım uzaklaştı. "Biz gidiyoruz. İkinizle de tanışmak güzeldi. Teklifinizi değerlendireceğim."

Bayodan boynuzlu başını eğdi. "O halde bu geceye kadar, Weaver. Ve şunu da düşün: Kralımız seni potansiyel bir silah olarak görürken, ben seni potansiyel bir denge olarak görüyorum. Aradaki fark önemli."

Bu şifreli ifadeyle birlikte, Cruinn'le birlikte açıklığın kenarındaki sık ormanın içinde kayboldular.

Ava, Lysander'a dönmeden önce onların gittiğinden emin olana kadar bekledi. "Kim bunlar gerçekten? Bariz 'gerçek Şeytan'a benzeyen kadim güçlü fae lordu' kısmının ötesinde."

Lysander'ın dudakları onun tanımla kavrıldı. "Bayodan dediğim gibi eski bir güç. Mahkemelerin bölünmesinden önceki orijinal Unseelie'lerden biri. Siyasi güçteki sayısız değişimden sağ çıktı, sayısız kral ve kraliçeyi geride bıraktı."

"İki tarafı da oynayarak mı?"

"*Tüm* taraflara oynayarak," diye düzeltti Lysander. "Bayodan'ın öncelikli bağlılığı her zaman 'krallıklar arasındaki denge' dediği şeye olmuştur, herhangi bir saraya ya da hükümdara değil. Aslında Abigail ile yakın arkadaşır." "Huh."

Bu, fae lordunun onu bir hükümdardan ziyade potansiyel bir denge olarak görmekle ilgili söyledikleriyle uyumluydu. Silah.

Lysander'ın ifadesi alaycı bir hal aldı. "Bu gece Serrik'i göreceğin için endişeli misin? Yoksa heyecanlı mısın?"

Yüzünü buruşturdu. "*Az önce* onu öldürmekten bahsediyorduk ve sen bana onunla yatıp yatmayacağımı mı soruyorsun?"

"Utanmana gerek yok, biliyorsun." Onunla birlikte Din'Glai yönüne doğru yürümeye başladı. "Bu tamamen insani bir kibir."

"Biliyorum, siz fae'ler dalga geçmeyi seviyorsunuz. Bu sadece-" İçini çekti. "Onun motivasyonlarının ne olduğunu bilmiyorum, *benim* motivasyonlarımın ne olduğunu da bilmiyorum ve..."

"Peki, o zaman sana sorayım." Ellerini arkasında kavuşturdu. "Bunu kabul ettin mi?" "Evet. Ama

bunda Web'in suçu var mı yok mu bilmiyorum."

"Bunu söylemek zor. Ama en azından seni buna zorlamadı. Bildiğimiz kadarıyla." Lysander düşünceli bir şekilde mırıldandı. "Ne kadar centilmen biri. O kadar uzun süre tek başıma kilitli kalsaydım, böyle bir kısıtlamaya sahip olmayabilirdim."

Sessizce güldü. "Eminim benden başka insanları da rüyasında sıkıştır." Boştaki elini gözlerinin üzerine vurarak inledi. "Seninle bu konuşmayı yaptığıma inanamıyorum."

"Sanırım bütün gün bu konuşmayı yapmaya ihtiyacın vardı, sevgili Weaver. Bunca zamandır çılgık atmanın eşliğindeymişsin gibi görünüyorsun."

Bu doğrudu. "Haklısın."

"Peki, sıradaki soru. Hoşuna gitti mi?" Lysander ona arsızca sırtıttı. "*İyi miydi?*"

Bu onun yanaklarının ısınmasına neden oldu. "Kardeşim.

Ne oluyor lan?" Güldü. "Bunun evet anlamına geldiğini

varsayıyorum o zaman."

"Birine öylece *soramazsın* -özellikle de pantolonumun içine girmeye çalıştığını bildiğim zaman-"

"Seninle yatmak ister miydim? Tabii ki isterdim, evet. Durumunuzun karmaşıklığı göz önüne alındığında bunun pek olası olmadığını anlıyor muyum? O da evet. Özellikle de Serrik'in son zamanlarda olayları tırmandırması göz önüne alındığında." Yüz ifadesi düştü. "Hayal kırıklığına uğramadım dersem yalan söylemiş olurum. Ondan önce sana ulaşabileceğimi umuyordum."

"Bak, çekici olmadığın için ya da iyi olmadığın için ya da..." Şimdi kendini pislik gibi hissediyordu. "Söylediğin gibi işte. Karmaşık. Daha on dakika önce onu öldürmeyi tartışıyorduk."

"Biliyorum." Durakladı. "Yine de fikrini değiştirirsen bana haber ver." Bu onu

güldürdü. "Evet. Söylerim."

Birkaç dakika boyunca sessizlik içinde yürüdüler. "Ee, iyi miydi?"

Onu gafil avlayacak kadar sert bir şekilde itti ve bir ağaca çarpmasına neden oldu. Adam ağaca yaslandı ve bu durum karşısında gerçek bir neşe ve sevinçle gülmeye başladı. Ve kadın gülümsediğini fark etti.

Gerçekten gülümsüyordu. Uzun zamandır ilk kez.

Kamarasına dönüş yolu sessizdi. Birinin ya da bir şeylerin dinleme ihtimaline karşı hiçbir şey konuşmaya cesaret edemediler.

Adam kızın parmak eklemlerinin arkasını öptü. "Akşam yemeğinden ve konsey toplantısından önce seni almaya geleceğim."
"Dört gözle bekleyeceğime söz veriyorum." Kapıyı kapatıp odasına döndüğünde yüzünde hâlâ bir gülümseme vardı.

Karmaşık.

Son zamanlarda hayatında her şeyin ne hale geldiğini anlatmak için iyi bir kelimeydi bu.

Karmaşık.

Akşam olmadan önce öğleden sonra öldürecek biraz zamanı vardı. Yatağına uzanırken ölümcül bir hata yaptı.

Gözlerini kapattı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Garip bir duyguydu.

Rüya gördüğünü bilmek ama hiçbir şey görmemek.

Büyük *bir uyku* boşluğu içinde olmak ama bunun farkına varmak.

İstmeden uykuya dalmış olmalıydı.

Ava o duygusal yoksunluk odalarının böyle bir şey olup olmadığını merak etti. Soğuk değildi. Sıcak da değildi.

Rahat ya da rahatsız değildi. Aynı anda hem öyleydi hem de *değildi*.

Ama bu basit varoluş durumunda onun varlığını hissetti. Serrik.

Konuşulan hiçbir kelime yoktu. Sadece duyguların izlenimi vardı. Sanki bir kapının diğer tarafında duruyormuş gibiydi. Uzanıp soruyordu. Ama tereddütlüydü.

Bunu o yapmamıştı. Oradaki engel her ne ise, o koyduğu için *değildi*. Bu tamamen onun işiydi, ama

Neden?

Uzatılmış bir el. Ona katılma teklifi. Bir soru.

Ama orada bir hüznün vardı. Bu duyguya pişmanlık demek çok fazlaydı.

Yalnızlık mı?

Rüyalarında ona katıldığı diğer her seferinde, bu sadece olmuştu. Ya onun ya da kendisinin farkına varmadan.

Şimdi bu soru neden? Neden durakladı?

Bağlantıyı koparabileceğini biliyordu. Tekrar uykuya dalabilirdi. Ondan uzaklaşabilir ve bu sessiz çağrışıya cevapsız bırakabilirdi.

Ama lanet olsun ki bunu yapmak *istemiyordu*.

Bir yanı onun neden kederli olduğunu bilmek istiyordu. Neden aniden izin istediğini. Ve bir yanı da bir tür kapanışa, ayrıldıktan sonra bir tür etkileşime ihtiyaçları olduğunu biliyordu.

Onu görmezden gelmek sadece kaçınılmaz olanı uzatacaktı. Bu korkakça bir çıkış yoluydu. Eninde sonunda onunla yüzleşmek zorunda kalacaktı. Şimdi ya da sonra, fark etmezdi. Ve Ava pek çok şey olabilirdi - işe yaramaz, saygısız, iş hayatıyla ilgili seçimler yapmaya geldiğinde bir tür aptal - ama bir tavuk değildi.

Kendini olacıklara hazırlayarak cevap verdi. Kapıyı açtı. Ve bir anda, kütüphanesi onun etrafında odaklandı. Sanki bir tablo gibi gerçekliğe yayıldı, önce şekiller, sonra ışık, hepsi siyahlar ve beyazlar ve bulanık gölgeler ve sonra renkler - soluk ve sonra yavaş yavaş daha canlı.

Daha önce hiç böyle canlandığını görmemişti. Daha önce bunun hep farkında olmamıştı. Şimdi bunu görünce, rüya manzarasının uyanık dünyadan ne kadar *farklı* olduğunu daha iyi *anladı*. Gerçekliğin somut alanından çok bir suluboya ya da yağlıboya tabloya benziyordu.

Adamım, eğer Serrik ile seks rüyada bu kadar yoğunsa... nasıl olacağını hayal et-

Bu düşüncelerin üzerine kapıyı çarparak kapattı. Sonra kapıyı açtı, bu düşüncelerin kafasını kapının pervazına soktu ve iyi bir önlem için kapıyı birkaç kez daha çarparak kapattı. *Şimdi değil. Şimdi.*

Serrik odanın ondan uzak tarafında, uzun masalarından birinin karşı tarafında duruyor, önündeki kâğıtları ve eşyaları düzenliyordu. Sakin ifadesi her zaman olduğu gibi taş gibi ve soğukkanlıydı.

Aralarında sessizlik uzanıyordu. Mekânı dolduran tek şey şöminedeki odunların çıtırtısı ve mekâna hâkim olan, zeminden fırlayıp tavanı kaplayan devasa ağacın yapraklarının hissettirdiği.

Sonunda daha fazla dayanamadı. "Ee... kim başlıyor?"

"Merhaba Ava."

İki kelime. Bu kadar mıydı? Hepsini bu mu? İki kelime. Yavaşça, onun nasıl bir ruh hali içinde olduğundan emin olmadan -eğer herhangi bir ruh hali içindeyse- masaya doğru yürüdü, onun karşı tarafında durdu. Masanın üzerine düz bir şekilde yerleştirilmiş, altın ve her tondan zümrüt taşlarla işlenmiş bir bilezik ya da benzeri bir mücevher üzerinde çalışıyordu. Ancak bant tuhaf ve asimetrikti, neredeyse etraflarındaki mimariden akantus yapraklarının bir araya getirilmiş bölümleri gibi görünüyordu. Bu kadar karmaşık olmasına rağmen şaşırtıcı derecede narin ve inceydi.

"Size bir soru sorabilir miyim?" Ellerini masanın kenarına koydu. "Ve dürüst bir cevap istiyorum. Yarı gerçekler olmasın."

"Eğer mümkünse." Tuhaf sembolleri -Ağ'daki o tuhaf yerden hatırladığı İlk Dil'i- tüy kalemle bir kâğıda yazıyordu. Ve mürekkebin her kazınışında, altın üzerinde eşleşen bir sembolün belirmesini izledi.

Tıpkı taktığı tüm mücevherler gibi.

"Biz, um." Konuyu nasıl açacağını bilmiyordu. "Sevişirken mi?"

"Tabii. Bu." Böyle tanımlayabileceğinden emin değildi ama olsun. Eğer bir centilmen olmak istiyorsa, o da buna uyacaktı. "Bunu kabul ettiğimi biliyorum. Ve bunların hiçbirisi senin hatan değildi. Seni suçlamıyorum, ama sadece merak ediyorum.

- "Kahretsin, bu çok garipti. "Yani, sadece merak ediyorum-" Hay sikeyim. İç çekti. "Sorduğum şey..."

"Beni arzulayan gerçekten sen miydin yoksa sana zorla kabul ettirdiğim varlık mı?" Başını işinden kaldırmadı. "Hissettiğin arzunun ne kadarının kendi benliğinden, ne kadarının bedenine yerleştirdiğin yozlaşmadan kaynaklandığını doğal olarak merak ediyorsun."

Nefes aldı ve bir an tutuktan sonra tek bir kelimeyle sert bir şekilde dışarı verdi. "Evet."

"Kısacası?" Durakladı. "Bilmiyorum. Bilseydim de bunu memnuniyetle kabul edeceğimden emin değilim Ava." Yine de başını kaldırıp ona bakmadı. Sesi, mikrodalga fırının kullanma kılavuzunu okuyan bir adamın tüm duygularını taşıyordu.

"Dürüstlük için puan sanırım." Kadın yüzünü buruşturdu.

"Birlikte geçirdiğimiz geceden pişman mısın?" Bu soru hakkında ne hissettiğini bilmenin hiçbir yolu yoktu.

Duraklama sırası ondaydı. Ve dürüst olma sırasının da kendisinde olduğunu düşündü. "Bilmiyorum. Gerçekten ben olsaydım, gerçekten benim seçimim olsaydı, o zaman... hayır. Bilmiyorum. Ama ya Web'se? O zaman bilmiyorum. Ne kadarı bendim? Beni oraya iten ne kadardı? Ne kadarı Web'in beni zaten yapmak istediğim şeylere doğru itmesi idi?" Omuz silkti. "Siz fae'lerin bacakları olan ve muhtemelen bacakları *olmayan* her şeyi becereceğinizi biliyorum, bu yüzden çekici olduğunuzu düşündüğümün açık olduğunu söylemek garip hissettirmiyor. Seninle tanıştığımдан beri de öyle. Mesele bu değil."

Dudaklarında belirmediği anda kaybolan küçük bir sırtta hayaleti vardı. "Yarı Fae olduğumu hatırlatmak isterim."

"Dün gece otobüsü o yarının kullandığı çok açıktı, değil mi?" Cevap

vermeden önce uzun bir süre sessizlik havada asılı kaldı. "Evet."

"Sanırım ben de sana aynı soruyu soracağım, Serrik. Birlikte geçirdiğimiz geceden pişman *mısın*?"

Hafifçe parlayan altın rengi gözleri kapandı. "Belki de bunun nasıl gerçekleştiğinden pişmanım."

Bir an için onun kusursuz, ifadesiz yüzünü inceleyerek, bunun gerçekten ne anlama geldiğini anlamasına yardımcı olabilecek bir şey -herhangi bir şey- bulmaya çalıştı. İtiraf ya da daha doğrusu itiraflar aralarında asılı kaldı. "Tam olarak ne demek istiyorsun?"

Serrik kalemini dikkatli bir titizlikle tutucusuna yerleştirdi. Sonunda onun bakışlarıyla buluşmak için başını kaldırdı. Altın rengi gözlerinde bir şey vardı. Tam olarak korunaklı değil ama *maskeli*. Sanki ondan bir şey saklıyormuş gibiydi. Tam olarak tanımlayamadığı daha derin bir şey.

Paylaştıkları rüya durumunda ondan hissettiği duyguları hatırladı. Bu muydu acaba?

"Amacım aramızdaki meseleleri daha da karmaşık hale getirmek değildi." Ses tonu dikkatle ölçülmüştü. "Bağlantımız bir amaca hizmet ediyor ve içinde bulunduğun stres nedeniyle zihinsel durumun zaten yeterince gergin. Yaşananlar ikimizin de amaçlarına ulaşmasında fayda sağlamayan bir... hoşgörüsüzlüktü."

"*Düşkünlük mü*?" İnamamayarak gülmekten kendini alamadı. Kelimeler olması gerekenden daha fazla acı veriyordu. "Lanet olsun, dostum."

Bir kaşını kaldırdı. "O zaman söyle bakalım, buna ne diyorsun?"

Bu onu hazırlıksız yakaladı. Buna ne diyecekti? Bir hata mı? Bir zayıflık anı mı? Ya da daha fazlası? Kendini adamak istediği bir şey değildi.

Başını sallayarak kaçtı. "Sana bilmediğimi söyledim. Her şey birbirine karışmış durumda, kelime oyunu yapmıyorum. Web, bu saçmalıklar" -dövmeyi işaret etti- "Valroy'un planları, senin planların, herkes beni kendi amaçları için kullanmaya çalışıyor. Neyin gerçek neyin uydurma olduğunu nasıl ayırt edebilirim ki?"

Yüz ifadesi hafifçe de olsa yumuşadı. "Seni rahatsız eden şey gerçekten şüphe mi? Paylaştığımız eylemin gerçekliği. Seni temin ederim, benim için... oldukça gerçektir."

Ava kendini bir an için suskun buldu. Neyi itiraf ediyordu? Düşündüğü şeyi mi s ö y l ü y o r d u ? Hayır. Olamazdı. "Neden tereddüt ettin?" Konuyu değiştirmek zorundaydı. "Daha önce hiç izin istememiştin."

Yüz hatlarının üzerinden bir gölge geçti. "Koşullar değişti."

"Hangi koşullar?"

"Sen değiştin." Dövmenin artık dirseğine kadar uzandığı kolunu boş boş işaret etti. "Paylaştığımız her karşılaşmada Ağ senin içinde daha da güçleniyor. Ve senin koşulların da değişti. Senin gibi Valroy'un sarayında yaşayan, onun etkileriyle çevrili biri olarak, başka hangi *koruma* tekliflerini elde etmiş olabileceğini bilmiyorum."

Sonra aklına geldi. Güldü. Kendini tutamadı. "Lanet olsun, kıskanıyorsun."

"Kıskançlık insani bir duygudur." Tekrar işinin başına döndü. "Ben sadece benim olana müdahale edilmesinden endişe duyuyorum."

"Ben senin *değilim*." Kızın tepkisi otomatikti.

Başını kaldırmamasına rağmen altın rengi gözleri onunkilere kaydı. "Değil misin?"

Soru aralarında havada asılı kaldı, anlam yüklüydü. Ava kendisine rağmen kalp atışlarının hızlandığını hissetti. "Bir tutku anında ne söylediysem -beni ısırdıktan sonrasını hatırlamıyorum bile-"

"Bunların hiçbirinden bahsetmiyorum." Reddedici bir şekilde elini salladı.

şimdi onu tokatlamak istiyordu. Ama zaten reddetmiş olduğu bir şeyi reddettiği için ona kızamazdı, ama *kızmak* da istiyordu. Elleri yumruk şeklinde sıkıldı. "Bana sahip olunacak bir şeymişim gibi sahip çıkamazsın. Değilim."

"Ben hiçbir şey talep etmedim." İşine geri döndü. "Ama içindeki Ağ yine de benim işaretimi taşıyor. Benim tasarımımin ve etkimin bir eseri. Aramızdaki bağlantı ikimizden biri istese de istemese de var."

"Tam bir romantiksin, biliyor musun?"

Bir mum dumanı kadar uzun süren bir gülümseme daha fısıldadı. "Romantizm benim pek kullanmadığım bir başka insan yapısı."

"Bunu az önce birlikte geçirdiğimiz geceye 'sevişmek' diyen adam söylüyor." Ava

gözlerini devirdi. "Hassasiyetlerinize bir nezaket."

"Hı-hı."

Aralarına bir kez daha gerilim yüklü bir sessizlik çöktü. Ava öylece durup onu izlerken adam bilezik üzerinde çalışıyordu, her şeyin havada asılı kalmasına izin vermekten memnun görünüyordu.

Ancak buna dayanamadı. "Tamam, peki, pes ediyorum. Ne yapıyorsun lan sen?" Eli

hareketsiz kaldı. "Bir alet. Bir nevi kendi korumam."

"Ne için?"

Cevap vermeden önce uzun bir tereddüt daha geçirdi. "Senin için, eğer kabul edersen."

Paranoyaklığı hemen alevlendi ve masadan bir adım geri çekildi. "Bunda ne var? Bana ne yapacak?"

"Her zaman bir bedeli olmak zorunda mı?"

"Seninle mi?" Güldü. "Evet."

Bir an için gözlerinde acıya benzer bir şey parladı. O kadar hızlıydı ki, kadın bunu hayal etmiş olabilirdi. "İhtiyatlı davranmakta haklısın. Ama bu durumda, sizi temin ederim ki buna gerek yok."

Bileziği kaldırdı ve Ava artık onun tamamlanmış halini görebiliyordu; derin orman yeşilinden soluk yeşim taşına uzanan tonlarda altın ve yeşil mücevherlerle bezeli, son derece karmaşık bir sanat eseri. En kalın yeri sadece yarım santimdi ve bazı yerleri o kadar inceydi ki kopacakmış gibi görünüyordu.

"Ne işe yarıyor?" Merakını gizleyemedi.

"Dövmenizin yayılmasını önleyecek." Masanın üzerine, ona daha yakın bir yere koydu.

Kadın ona baktı, inançsızlıkla umut aynı ölçüde savaşıyordu. "Web'i kontrol altına almama yardım etmeyi mi teklif ediyorsun? Neden? Bu istediğin her şeyin tam tersi."

"Hayır, Ava." Yüz hatlarından karmaşık bir şey geçti. Hayal kırıklığı ya da belki de boyun eğme. "İstedğim şey... bir zamanlar olduğundan daha az anlaşılır hale geldi."

"Ne demek istiyorsun?"

Ona sırtını döndü, masadan uzaklaşarak ellerini arkasında kavuşturdu. "Yanlış kaynaklardan ittifaklar arıyorsun. Kendini kapana kısılmış hissediyorsun. Boşa kürek çekiyorsun."

"Ah. Doğru. Harika. Bu kontrolle ilgili." Tam da onun *iyi* bir şey yapacağını düşündüğu anda. "Sen yanımda olmadan beni kontrol edemeyecek kadar güçleneceğimden endişeleniyorsun."

"Sana rehberlik edecek varlığım olmadan *sen* olmaktan çıkacağından endişeleniyorum," diye düzeltti, ses tonunda neredeyse vahşi bir şey vardı. Onun yüzünü görebilmeyi diledi ve arkasını dönmesinin sebebinin bu olup olmadığını merak etti. "Yüksek panik halinizde, başkaları sizi bozacak ve bu pişmanlık verici olacak."

Pişmanlık.

"Dediğim gibi. Tam bir romantiksin, Serrik."

"Kendin olarak kalman benim amaçlarıma hizmet ediyor. Bu nedenle, bu geçiş sürecinde *sakin* kalmalısın."

"Evet. Tabii. Tamam." Ellerini saçlarında gezdirdi ve bileziğe baktı. "Buna neden güveneyim ki? Geri tepmeyeceğini ve beni sana daha sıkı bağlamayacağını nereden bileceğim?"

"Güvenmiyorsun. Güvenin doğası budur; kanıtlanamaz, sadece verilir ya da esirgenir."

"Yardımcı olmuyor."

"Ben güvencelerle iş yapmam." Tekrar yüzünü ona döndü. "Ama şunu bir düşünün. Yardım teklifleri aldığınızdan eminim. Saray ve Tır n'Aill meselelerini göremediğim için kimden geldiğini bilmiyorum. Bu tür yardım teklifleri sizi, benim ihtiyaçlarımla çelişen dış güçler tarafından manipüle edilme riskiyle karşı karşıya bırakır. Onların entrikalarından uzak kalmanızı sağlamak benim için büyük fayda sağlar."

"*Hâlâ senin değil, Serrik.*"

Serrik başını hafifçe eğerek onun haklılığını kabul etti. "Yine de senin iyiliğin için yatırım yapıyorum. Bu konuyu burada bırakalım."

"Sana başka bir soru sormak istiyorum, Serrik. Ve gerçek, dürüst bir cevap istiyorum." "Eğer sana bir tane verebilirim, vereceğim."

"Aramızda ne oldu? *Sevişmemiz.*" İnadına havada birkaç tırnak işareti yaparak vurguladı. "Senin için bir şey ifade ediyor muydu? Bir anlamı var mıydı, yoksa sadece şehvet miydi?"

"Senin için bir anlamı var mıydı

Ava?" "Hayır. Önce sana sordum."

Ava'ya tek kelimelik bir cevap vermeden önce, bir heykel gibi hareketsiz ve bir heykel gibi sessiz, bir dakika kadar onu izledi. "Evet."

"Bu senin için ne anlama geliyordu?"

"Ben... beni bunu söylemeye zorlamamanızı rica ediyorum. İşleri senin için daha da stresli hale getirmek istemem Ava." Sesi sessizdi. Ve bu soğuklukta gerçek bir kırılma hissi vardı. Bunun farkına varması onu birdenbire daha önce hiç olmadığı kadar insan, daha *gerçek biri gibi göstermişti.*

Sanki uçurumun kenarında duruyormuş gibiydi. Onu devam etmeye zorlayabilirdi. Ve devam edecekti. Ama onun haklı olduğunu fark etti; bilmek istemiyordu. Çünkü o atlayışın diğer tarafında olan şey, geri dönebileceği bir şey değildi.

Ve bu *her şeyi* değiştirecekti.

Ve karşılığında ona bu soruyu sorduğunda, nasıl cevap vereceğini bildiği bir şey değildi. Ama aklında hâlâ bir soru vardı. "Aramızda olanlar yüzünden mi?" diye sordu usulca.

"Belki de," diye kabul etti. "Ya da belki aramızda yaşananlar zaten var olan bir şeyin belirtileriydi."

Ava buna ne diyeceğini bilemiyordu. Aralarındaki bağın manipülasyondan, Web'in etkisinden öte bir şey olabileceği fikri hem heyecan verici... hem de dehşet vericiydi.

Boğazını temizleyerek hızla konuyu değiştirdi. "Bu bilezik. Tam olarak ne işe yarayacak? Nasıl çalışıyor?"

Serrik'in omuzları gevşedi. "Dövmenin yayılmasını önleyecek." Parmakları altının üzerindeki karmaşık desenlerin izini sürdü. "Ne daha fazlası ne de daha azı. Bu değişime uyum sağladığını görmek istiyorum. Kavga etmeden kabullenmeni. Benim... amaçlarım arasında artık senin Ağ'ın gücü için içi boş bir araç haline gelmeni izlemek yok. Valroy'un Dünya'ya ve Seelie Sarayı'na karşı planlarında bir piyon olduğunu görmek istemiyorum."

Ava onu inceledi, söylediklerinin satır aralarını okumaya çalıştı. Onda farklı bir şey vardı - daha önce olmayan bir tereddüt, ona yaklaşma şeklindeki dikkatlilik... ne? Saygı mı? Endişe mi? Daha derin bir şey mi?

"Bu kendine hizmet eden bir hediye, hiç kuşkunuz olmasın," diye devam etti Serrik, sanki onun şüphesini sezmiş gibi. "Eğer dönüşümünü daha iyi kontrol edersen, planlarım için daha değerli olursun. Valroy'un manipülasyonlarından korunursan, bana karşı dönme ihtimalin de azalır."

"Yine dürüstlüğü puan veriyorum sanırım."

Altın rengi gözleri onunkileri tuttu ve Ava bir an için onun dikkatli maskesinin ardında bir şey gördü - derin bir yorgunluk, kendisinininkini yansıtan bir yalnızlık. Adamın soğukluğunun ne kadarı doğaldı, ne kadarı yüzyıllar boyunca tecrit edilmiş olmanın verdiği zırtı?

"Pekâlâ," dedi sonunda. "Hediyeni kabul edeceğim. Ama sana güvendiğim için değil, niyetine inandığım için. Ve Bayodan, Cruinn ve Lysander'a güvenmesem de onlara da *güvenmiyorum.*"

Yüz hatlarında kısa bir süreliğine rahatlama ifadesi belirdi. "Pratik bir karar."

Masanın etrafında hareket ederek, rüyaya geldiğinden beri ilk kez aralarındaki mesafeyi kapattı. Yakından bakınca ondaki ince değişiklikleri görebiliyordu; omuzlarında bir gerginlik, gözlerinde daha önce olmayan bir temkinlilik. Sanki o da aralarında olanlardan sonra nerede duracaklarından emin değildi.

Yavaşça bileğini tuttu, dokunuşu tenine karşı serindi. Bu temas Serrik'in içinde beklenmedik bir sarsıntı yarattı; Serrik'in ellerinin vücudunun diğer kısımlarında olduğunu, tam da o odada paylaştıkları tutkuyu hatırladı.

Serrik'in gözleri sanki onun düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi hafifçe karardı. "Kıpırdama," diye mırıldandı, sesi öncekinden daha alçaktı.

Bileziği kızın bileğine doladı ve sıkıca kapattı. Altın tenine yerleşirken Ava tuhaf bir his duydu - önce soğuk, sonra sıcak, sanki metal onunla kaynaşıyor, onun bir parçası haline geliyordu. Bu his karşısında kaskatı kesildi, anında gerildi.

Serrik parmaklarını Ava'nın nabız noktasına dayayarak, "İşte sihir bu," diye açıkladı.

"Kıracaktım gibi hissediyorum." Çok narindi.

"Kırmayacaksın. Seni temin ederim."

Bileziğin içindeki zümrütler kalp atışlarının ritmine uyarak usulca parlamaya başladı. Altına kazınmış semboller yer değiştirdi, çok doğrudan bakarsa gözlerini acıtacak şekillerde yeniden düzenlendi. Ama bir an sonra, kendi istediği şekilde yeniden düzenlenmiş olarak duruldu.

"Bunu nasıl kullanacağım?" diye sordu, sesi amaçladığından daha boğuk çıkmıştı.

"Kendi kendine çalışacaktır. Endişelenmene gerek yok." Taktığı kolyelerden birine dokundu. "Zaten senin içinde olduğu için dönüşümü tamamen durduramaz ama umarım ilerledikçe benlik duygun konusunda kendini daha rahat hissetmene yardımcı olur."

Oh. "Bekle... bunlardan birini kendin için mi yaptın?"

"Evet. Tabii ki. Kendimi Web'e karşı korumak zorundaydım. Ben onun tutsağı ve yaratıcısıyım. Eğer bunu yapmasaydım, fısıltıları beni çoktan çıldırtmış olurdu." Parmakları bileziğin kenarlarında gezinerek kadının kolunu ürpertti. "Bu büyü bana, benim gücüme bağlı."

"Yani. Sana daha çok bağlı." İnanılmaz derecede keyifsiz görünmemeye çalışıyordu.

"Evet," diye itiraf etti Serrik. "Ama nispeten pek etkili bir şey değil. Ve bunu kendi isteğinle takıyorsun. Çıkarmak istersen çıkarabilirsin. Bu senin seçimin. Web'in ilerleyişinin seni tüketmesini engelleyemem. Ama bununla, dövme bir süreliğine yayılmasını durduracak. Böylece bu yeni varoluş durumuna uyum sağlayabilirsiniz."

Aradaki fark ince ama önemliydi. İlerleme

mi?

Ava kendini tutamayıp güldü, sesi sessiz kütüphanede irkilticiydi. "Bu şey özür dilemeye en yakın şey, değil mi?"

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Belki de."

Hâlâ kızın bileğini tutuyordu, başparmağı kızın teninde küçük daireler çiziyordu. Bu dokunuş daha önce paylaştıklarına kıyasla masumdu ama yine de bir şekilde daha samimiydi, daha gerçekti.

"Gitmeliyim," dedi Ava, bu kadar isteksiz olmasına kendisi de şaşırılmıştı. "Yakında katılmam gereken bir konsey toplantısı var."

"Ah, evet. Fae *politikası*." Kelimeden hoşnutsuzluk damlıyordu. "Dikkatli ol Ava. Ayışığı Sarayı her biri kendi zehrini taşıyan bir engerek yuvasıdır."

"Tecrübelerine dayanarak mı konuşuyorsun?"

"Benim de o engereklerden biri olmam gerekiyordu," diye cevap verdi, gözlerinde karanlık bir şey parlıyordu. "Hapsedilmeden önce."

Onun ne olduğunu -ne olduğunu- hatırlamak Ava'nın içini ürpertti. Böyle anlarda onu harekete geçiren şiddeti ve intikamı unutmak kolaydı.

"Dikkatli olacağım," diye söz verdi.

Serrik memnun görünerek başını salladı. Sonra, hâlâ nefesini kesen bir zarafetle elini dudaklarına götürdü ve hem resmi hem de acıtıcı bir şefkatle parmak eklemlerini öptü.

"Bir dahaki sefere kadar, küçük kelebek," diye mırıldandı tenine karşı. "Mm. Bayodan ve Cruinn'e selamlarımı ilet. Eski öğretmenime *eski derslerini* unutmadığımı söyle."

Bu bir tehdit gibi geldi.

O cevap vermeden rüya etrafında dağılmaya başladı, Serrik'in kütüphanesi sisler içinde kayboldu. Gördüğü son şey, tam olarak çözemediği bir ifadeyle onu izleyen altın rengi gözleriydi; korunaklı ama savunmasız, uzak ama özlem dolu.

Sonra uyandı, Din'Glai'deki tavanının dokuma dallarına göz kırptı.

Bileğini serin bir şey sarmıştı. Kolunu kaldıran Ava, şimdi orada parıltıdayan altın bileziğe inanamayarak baktı.

O halde rüya değildi. Ya da en azından tamamen değil.

Parmak uçlarıyla bileziğin izini sürdü, soğuk metalin dokunuşunun altında ısındığını hissetti.

Serrik'in gerçek motivasyonu ne olursa olsun, ona elle tutulur, gerçek bir Şey vermişti: bir araç, koruma ve bir seçim.

Şimdi asıl soru bununla ne yapacağıydı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ava aniden, muhtemelen -bir kez daha- bir hata yaptığını fark etti.

Serrik'in bileziğini nasıl saklayacaktı ki?

Elbette, çok büyük değildi. Ama kesinlikle oradaydı. Ve bu onun hâlâ karışık bağılıkları olduğunun bir işaretiydi. Elbette Valroy'a bağılılık yemini etmemişti. Ama aynı zamanda onun sarayında kalıyordu ve Valroy'un üvey kardeşi ve düşmanı ile pazarlık yaptığına ve ondan hediyeler aldığına dair işaretler patlatmak muhtemelen *gerçekten* çok kötü bir fikirdi.

Özellikle de Bayodan ve Cruinn'e adamı öldürmek istediğini söylediğini düşünürsek. Ki bunu yapmak istiyordu. Çünkü bu, onun soykırım planından kurtulacağı anlamına geliyordu.

Ama aynı zamanda. Bu çok karmaşıktı.

Çıkarmalı mıydı?

Bir çekmeceye koyup o yokken kimsenin bulmamasını mı ummalıydı?

Bu kötü bir fikir gibi görünüyordu. Odadan dışarı adımını attığı anda insanların eşyalarını karıştırdığından emindi. Geri döndüğünde orada olup olmayacağını bilemezdi. Bileğindeki mücevher parçasına baktı. Bir yanı onu hiç çıkaramayacağını düşünüyordu; bu yüzden mandalın gerçekten de çalıştığını görünce rahatladı. Ancak onu çıkardığından değil.

Çünkü doğaçlama öğleden sonra uykusundan uyandığında dövmesi değişmemişti. İlk kez uykuya dalıp uyandığında lanet olası şey boynunun yan tarafına ya da dirseğine doğru yayılmamıştı.

Bu yüzden bunu neden kabul ettiğine dair bir açıklama bulması gerekiyordu. Bunu saklamak sadece bir yere kadar sürebilirdi. Konsey toplantısına giderken giymek için bol bir üst seçmiş olması bile şüpheleri üzerine çekecekti çünkü Ava genellikle tişört ve kot pantolon giyen biriydi. Ve orada *o kadar* uzun süre kalmamış olsa da, bu oldukça açıktı.

Ellerini indirdiğinde siyah kolları parmaklarını geçiyordu. Ve büyüttüler, hareket ettiğinde dökülüyorlardı. Üst kısmında, omzunu açıkta bırakması gerektiğini anladığı bir büzgü ipi detayı vardı. Bu da onun için sorun değildi. Dolapta bulduğu bir korseyle eşleştirdi.

Tam da her zaman istediği gibi, gotik bir Rönesans panayırına gitmek için giyiniyormuş gibi görünmek istiyordu. En azından hâlâ normal kot pantolonunu ve botlarını giyebiliyor ve *çok* gülünç görünmüyordu. Asi koyu buklelerinin bir kısmını at kuyruğu şeklinde bağlayıp geri kalanının sırtına düşmesine izin verdikten sonra makyaj aynasındaki yansımaya baktı ve iç çekti.

Yorgun

görünüyordu.

Yorgun

görünüyordu.

Ama yansımada onu rahatsız eden başka bir şey daha vardı. Cildi boyunca sürünen koyu yeşil, neredeyse siyah dövmelerden daha fazlası.

Gözlerinin rengiydi. Onlar... eskiden oldukları gibi değillerdi. Daha parlak yeşildiler. Neredeyse...

Daha mı sarı? Sanki birisi doygunluk kaydırıcısını alıp biraz yukarı kaldırmış gibi. *Bu ne zaman oldu?*

Neye dönüştüğünün daha fazla kanıtı. Buna ihtiyacı yokmuş gibi.

Book'a bakarak onu dürttü. "Sence ne yapmalıyım? Ürkütücü Şeytan Bayodan Amca'dan, Azgın Kedicik Lysander'dan ders mi alayım, yoksa Broody Soykırım Örümceği Serrik'in bileziğini mi takayım?" Durakladı ve ekledi: "Benim, bilirsin, seks yaptığım."

Book orada öylece oturdu. Ve hiçbir şey yapmadı.

"Biliyor musun, sen boktan bir yardımcısın." Yine hiçbir

şey.

Omuz silkerek duvarın yanındaki gardıroba geri döndü ve bir an için açıp açmamayı düşündü. "Acaba sana bir taşıma çantası yapmak için kullanabileceğim bir şey var mı? Ya da bir el çantası. Ya da başka bir şey. Eski zamanlarda bunlara böyle deniyordu, değil mi? El çantaları?" Dudağını çiğnedi, eli gardırobun kulpundaydı.

Bunlardan birini en son açtığında, bir kuş onu korkutmuştu. Bu yüzden yüzünü buruşturdu ve kapıyı tek seferde açarken geri sıçradı.

İçinden hiçbir şey çıkmayınca kendini aptal gibi hissetti. Ama bir kere ısırılan, iki kere utanır falan. Dolabı karıştırırken -garip bir şekilde- tam da aradığı şeyi buldu. O kadar ki, lanet gardırobun onu duyduğundan şüphelendi.

Eski moda, deri bir kitap taşıma askısıydı. Kitabı içine sıkıştırıp çapraz bir postacı çantası gibi üzerine asabileceği bir şeydi. "Oh, şükürler *olsun*."

"Sanırım müzikle yüzleşme vakti geldi, ha?" dedi Book'a, onu kayış tutucuya yerleştirip takarken. Değişiklik olsun diye iki elinin de serbest olması çok güzel bir histi. "İçimden bir ses bu gecenin en hafif tabirle ilginç geçeceğini söylüyor."

Sessizlik.

"İyi

konuşmaydı.

"

Kapıya yöneldi, açtı-

Ve derhal neredeyse bir ayak havaya sıçradı.

Kapıda ellerini önünde kavuşturmuş, minik, metalik saçlı bir fae duruyordu.

"Yüce Tanrım, Bitty-" Ava göğsünü tuttu. "Ödümü *kopardın*. Ne zamandır orada duruyorsun?"

"Um..." Bitty kaşlarını çatarak ayaklarına baktı. "Bir süredir ne söyleyeceğimi bulmaya çalışıyordum..."

Ava'nın omuzları çöktü. Zavallı şey. "Buraya gel." Kenara çekildi ve küçük Seelie yaratığını odasının içine doğru salladı. Kimin dinleyip kimin dinlemediğinin pek fark etmeyeceğini biliyordu. Koridor da muhtemelen pratikteki odası kadar özeldi ama yine de daha iyi hissettiriyordu.

Bitty içeri adım attı, hâlâ yere bakıyordu. "Öyle *demek istemedim*, sadece ne yapacağımı bilemedim! İbin benim için çok iyi bir arkadaş ve eğer yapmazsam hepimizin öleceğini söyledi ve ben ölmek istemiyorum ve yapmak istemedim-" Sesi gittikçe titremeye başlamıştı.

"Hey, hey, hey." Ava ellerini Bitty'nin omuzlarına koydu. "Yavaşla. Nefes al."

"Çok üzgünüm-" Bitty ona baktı, gözleri yaşlarla doluydu. Ava cevap veremeden küçük fae kendini Ava'nın kollarına atmış, hıçkırma hıçkırma ağlıyordu.

Ne yapması gerekiyordu ki? O küçük şeye kızgın kalamazdı. Bitty'nin sihri yoktu. O da Ava gibi tüm bu saçmalığa kapılmıştı. Ava da Bitty'nin iki arada bir derede kaldığını anlıyordu. Ava'ya yardım etmek, türünün yok olmasına yardım etmek anlamına gelebilirdi.

Bir süre durakladıktan sonra Bitty'ye tekrar sarıldı. "Sorun değil. Anlıyorum. Başka ne yapacağımı bilemedin. Sadece... lütfen bana bir daha böyle yalan söyleme, tamam mı? Arkadaşım olmasını istediğim insanlardan daha fazla yarım yalan duymaya dayanabileceğimi sanmıyorum."

Bitty ona baktı, büyük, metalik, çok renkli gözleri nemle parlıyordu. "Biz gerçekten arkadaş mıyız?"

"Evet, tabii ki öyleyiz." Ava sırtıttı. "Yani, başka neden-gak!" Bitty kollarını boynuna dolayıp, yerden zıplayarak ona öyle sıkı sarıldı ki, ikisinin toplam ağırlığıyla neredeyse düşecekti.

Küçük fae sonunda çıplak ayaklarının üzerine düştüğünde burnunu çekti ve gözlerini sildi. "Ben de seni almaya ve bir şeyler olduğunu söylemeye geldim ama ne olduğunu bilmiyorum."

"Alınma tatlım ama şu anda hayatımın hikayesi bu." Odanın kapısını tekrar açtı ve yine şok içinde sarsıldı.

Lysander.

"Hepinizin *cidden* bu saçmalığı kesmesi gerekiyor." Ona ters ters baktı. "Artık kalp krizinden ölebilir miyim bilmiyorum ama hepiniz bunu öğrenmeye çalışmaktan vazgeçer misiniz?"

Utangaç bir şekilde gülümsedi. "Sadece gitmeye hazır olup olmadığınızı görmek için geldim ve..." Gözleri kadının göğüs dekoltesine kaydı. Sütyen eksikliğini telafi etmek için omzu açık, kabarık elbisesinin üzerine giydiği korse, oldukça sıradan olan *göğüslerini* ortaya çıkarmıştı. "Kıyafet seçiminizi onaylıyorum leydim."

"Eminim öyledir." Kadın gözlerini devirerek adamın yanından geçip koridora çıktı. Bitty hemen arkasından geliyor, dirseğine yakın duruyordu. Sanki zorda kalırsa onu koruyabilecekmiş gibi. İkisi arasında bir sorun çıkarsa bir şeyler yapma şansının daha yüksek olduğunu düşünüyordu - ki bu *son derece* üzücüydü.

Lysander kıkırdadı ve onun yanına geldi. "Önümüzdeki yolun muhtemelen hiçbir zaman birleşmemize yol açmayacağını açıkça belirttiniz. Ancak bu manzarayı ya da arkadaşlığı takdir edemeyeceğim anlamına gelmiyor."

"Mhm." Kadın sırtıttı. Yine de gururunu okşadığını düşündü. Yine de kendisiyle flört edildiği için aptal gibi hissediyordu. Bileğindeki şeyi hatırlayınca morali bozuldu. "Şunu aradan çıkaralım artık." Ona bileziği göstermek için bileğini kaldırdı. "Bu öğleden sonra Serrik'le bir konuşma yaptım."

"I-" Gözleri altın ve zümrüt takılara takıldı. Hemen bileğini tuttu ve daha yakından inceledi. Sonunda konuşmaya devam ettiğinde, sesinde ne bir yargılama, ne bir hayal kırıklığı, ne de bir öfke vardı.

Beklediği herhangi bir şey. Sadece basit bir merak. "Ona neden güveniyorsun?"

"Ona güvenmiyorum." Elini onun avucundan nazikçe çekip indirdi ve bir kez daha uzun kolunun altına sakladı. "Bu öğleden sonra yeni arkadaşlarımızla yaptığımız konuşmaya göre."

"Biliyorsun. Ne demek istediğimi yanlış anlamayın. İnsanlar 'güven' kelimesini iyilikseverliğin kısaltması olarak benimsemiştir. Ben bunu geleneksel anlamda söylüyorum. O konuştuğunda ona inanıyorsunuz." Lysander başını salladı. "Sana o tılsımı ne ile aşıladığını söyledi Weaver?"

"Panik yüzünden seninle, Valroy'la ya da Bayodan ve Cruinn'le anlaşma yapmak zorunda kalmamdan endişelendiğini söyledi. Bu yüzden bana Ağ'ın yayılmasını yavaşlatma yeteneği verdi." Omuz silkti. "Ve evet, sanırım bu kadarıyla? Onun bu konudaki motivasyonuna güveniyorum."

"Gördün mü? Ona güveniyorsun. Ama *neden*?" Lysander kaşlarını çatı, sanki bunu gerçekten anlayamamış gibiydi. Belki de hiçbir anlamı yoktu. "Başka kimseye güvenmiyorsun."

"Bir, bu doğru değil. Kimseye güvenmediğimi söyleyip duruyorum ama yine de insanlara güvenmekten kendimi alamadığım için bunun gibi aptalca durumlara düşüp duruyorum." Sessizce güldü. "Ve ikincisi, benim için doğru olanı yapmak isteyeceğine güvenmiyorum. Arkamdan iş çevirmeyeceğine güvenmiyorum. Ama bir seferde bir şey, bunun gibi mi? Elbette. Bana bu bilezik hakkında söylediklerine inanıyorum. Doğru söyleyip söylemediğini anlayabilir misin?"

"Ben bir büyücü değilim. Bu, türümüz arasında ondan nefret edilmesine neden olan türden bir büyü." Yüzünü buruşturdu. "Bunu ayırt edebilecek tek kişi Valroy'dur. Ya da belki Bayodan."

Cevaplarına güvenip güvenemeyeceğini bilmediği iki kişi. Güzel. "Pek yardımcı olamayacakları açık."

"Ona *güveniyorsun*. Yaptığı onca şeyden sonra. Sana yapmaya çalıştıklarından sonra. Seni dönüştürmeye çalıştığı şeye rağmen. Yine de *neden* Ava?" Lysander başını salladı, hâlâ şaşkındı. "Onu seviyor musun?"

"Hayır. Aptal olma." Cevabı kendi kulaklarına bile hızlı ve sert gelmişti. "Seks yapmış olmamız ona aşık olduğum anlamına gelmez. Siz Fae'lerin bu konuda uzman olduğunuzu düşünmüştüm."

"İma ettiğim şey bu değil." Lysander onun üst kolunu tuttu ve koridorda ilerlemesini durdurarak yüzünü ona çevirdi. "Ava."

Kolunu adamın elinden çekip aldı ve adamın endişeli ifadesine alaycı bir şekilde güldü. "Bu bileziği ondan aldığım için bana aptal mı demek istiyorsun? Elbette. Devam et. Bu, geçmişte yaptığım uzun hatalar listesinde yeni bir hata - kaç hafta, gün ya da saat olduğunu bile bilmiyorum. Ama şu var ki, onun motivasyonlarını ve neyin peşinde olduğunu seninkinden daha iyi biliyorum. Ya da Valroy'un. Ya da Bayodan'ın. Her ne kadar işleri yavaşlatmak ve Serrik'ten ve onun hepiniz üzerindeki soykırım planlarından uzaklaşmak için burada olsam da, henüz Unseelie'ye katılmaya hazır değilim. Henüz herhangi birinize ondan daha fazla güvenmemi sağlayacak bir şey görmedim. Hem de hiç."

Lysander yüzünde kargaşa ve merak karışımı bir ifadeyle onu izledi. "Valroy sana İbin ve Nos'la eziyet etmekle hata etti."

"Evet. Belki de. Ama o böyle biri, değil mi? Ondan entrikacı bir hıyar olmamasını istemek, aydan doğmamasını istemek gibi bir şey, değil mi? Kendine engel olamıyor." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Lysander başka tarafa baktı.

"Doğru. Aynen öyle. O bir doğa gücü. Benim dönüştüğüm şey gibi. İşte bu yüzden buradayım Lysander. Valroy'a *güvenmek* istediğim için değil, bu Web varlığı saçmalığı her neyse onu anlamama yardım etmesi gerektiği için. Belki de Serrik'ten bileziği almak bir hataydı. Ya da belki de sen ve Bayodan gibi diğer fae'lerle daha fazla içli dışlı olmaktan - Web kelime oyunu değil- beni kurtardı. Bilemiyorum. Burada kimse bana çalışacak fazla bir şey vermiyor!" Döndü ve tekrar koridorda yürümeye başladı. "Bu saçmalığı ilerledikçe uyduruyorum, kedicik."

Bu sırada Bitty de onu takip ediyor, tüm olan biteni kocaman gözlerle sessizce izliyordu.

Lysander ona yetişmek için koşmaya başladı. "Bunun bir hata olduğunu söylemiyorum. Sadece senin için endişeleniyorum. Ve kafam karıştı."

"Endişenizi takdir ediyorum, gerçekten. Kafa karışıklığına gelince?" Köprücük kemiğindeki yedi bacaklı örümcek dövmesinin olduğu yeri ovuşturdu, gururla tüm dünyaya tam olarak neye dönüştüğünü ve onu bu karmaşaya ilk başta kimin soktuğunu ilan etti. "Muhtemelen haklısın. Muhtemelen ateşe çekilen aptal bir pervaneden başka bir şey değilim." Ya da örümcek ağındaki bir kelebek.

"Zekanı aşağılamıyorum Ava. Sadece onun yersiz etkisinin daha fazla olmasından endişeleniyorum." Lysander yüzünü buruşturdu. "Gerektiğinden fazla tartışmaya yol açmaktan ne kadar nefret etsem de, bilezik konusunda Bayodan ya da Valroy'dan tavsiye almak isteyebilirsin - ve sürgünün iddia ettiği şeyi yaptığından emin olmalısın. Ve *sadece* iddia ettiği şeyi yaptığından. Onu çok uzun süre takmadan ve daha derin bir hasarı geri almak için çok geç olmadan önce."

Haklı olduğu bir nokta vardı. Bunu kabul etmek istemese bile. Ve bunu Valroy'dan saklamak anlamsız olacaktı - adam Kral'dı ve pisliliğin tekiydi ama aptal değildi. "Politikadan nefret ediyorum, biliyor musun? Bir tane gibi görünüyor

birbiri ardına saçmalıklar."

"Mm. Evet. Bu konuda oldukça haklısınız." Yemek odası olarak düzenlenmiş başka bir açık alana geldiler. Ancak bu kez masa çok daha küçüktü. Masada on üç tane büyük, önemli görünen koltuk ve muhtemelen Valroy'un yakın çevresindeki "artı-birler" ve görevliler için olan daha küçük koltuklar vardı.

Uzun, süslü, koyu lekeli antika masanın başında Kral'ın kendisi oturuyordu. Bir bacağına sandalyenin koluna atmış, elinde bir kadeh şarapla oturuyordu. Ve kanatlarından birinin pençesinde, parmakları arasında bir kalem gibi yavaşça döndürülen ikinci aynalı parça. Gecenin karanlığında mekânı aydınlatan mumların ve yanan ateşlerin yansımalarını yakalıyordu.

"Ah, Weaver. Gel. Buraya otur." Sol tarafına, dün geceki örümcek temalı sandalyenin aynısının yerleştirildiği bir koltuğu işaret etti. "Hizmetkârlarım bana konuşmamız gereken önemli bir mesele olduğunu söyledi. Bunu diğerleri gelmeden halletmemizi tercih ederim."

Tabii ki zaten biliyordu. Elbette biliyordu. "Hangisi?" diye cevap verirken çok ölü gibi görünmemeye çalıştı.

Bu ona bir kahkaha kazandırdı. Bacağına sandalyeden indirerek öne doğru eğildi ve ona bir kadeh şarap doldurdu. Uzun bir tane. Muhtemelen buna ihtiyacı olacağını biliyordu. Sandalyeye oturdu -Lysander soluna oturmadan önce onu sevimli bir şekilde itti- ve kadehi alıp büyük bir yudum içti.

"Patronunuzdan yeni hediyeniz." Avuç içi yukarı bakacak şekilde elini uzattı. Belli ki görmek istiyordu. "Haberler hızlı yayılıyor." Gerçekten şaşırmamalıydı.

"Çok sıkılmış hizmetkârlarım var. Sonsuzluğun tekdüzeliğini biraz daha hareketli kılacak her şeyden zevk alırlar." Parmaklarını kıvrıp tekrar düzeltirdi, belli ki hevesliydi. "Neredeyse benim kadar."

"Az önce siz fae'lerin neden olduğu tüm o korkunç saçmalıkların tamamen daha iyi bir TV aboneliği hizmetine ihtiyaç duymanızdan kaynaklandığını mı itiraf ettiniz?" Bileğini ona doğru uzattı. Bu kaçınılmazdı. İsterse bileğini ondan alabilirdi, hem de bir sürü çeşitli ve nahoş yolla.

"Çok fazla kelimeyle değil, belki." Şaşırtıcı bir nezaketle kızın bileğini tuttu ve gözleri yazıların üzerinde gezinerek bileziği inceledi. Sanki okuyabiliyormuş gibi. "Hm. Hayal kırıklığı." Bileğini bıraktıktan sonra sandalyesinde -taht, bir yemek masası tahtıydı- arkasına yaslandı ve bacağına kolunun üzerine attı.

"Ne yazıyor? Ne yazıyor?" Kadın baktı

"Bilmiyorum. Hiç kimse Birinci Dili okuyamaz. Şey." Sessizce güldü. "Bir adam okuyabiliyor, ama çok kısa bir süreliğine. O da bundan bahsetmekten hoşlanmıyor." "Kim?"

"Başka bir dünyadan bir tanıdık - bizi kuzen olarak düşünebilirsin belki de? Dünyalar arasında yaşayan kadim yaratıkların çocukları." Şarabını yudumladı. "Tuhaf bir adam. Benim standartlarıma göre bile dramatik."

"Partilerde bir patlama gibi görünüyor." Başını hafifçe yana eğdi. "Neden bileziğin bir hayal kırıklığı olduğunu söyledin?"

"Çünkü tam olarak sana söylediği şeyi yapıyor. Dövmenin yayılmasını engelleyecek, sadece bu kadar. İşte, onun ne kadar piç olduğunu ortaya çıkarmak için mükemmel bir fırsat olduğunu düşündüm." Valroy omuz silkti. "Ah pekâlâ, ona duyduğunuz *şüpheli* güveni er ya da geç boşa çıkaracaktır, eminim."

"Lysander gibi konuşuyorsun."

"Sarayımda hizmet etmesinin bir sebebi var, Ava." Valroy sırtıttı. "Sanki etrafımı bana sadık olabilecek kişilerle sarmışım gibi."

"Neredeyse." Bir yabancı yaklaştı. "Ama bazen, neredeyse değil ve sanırım sen de böyle seviyorsun." Yüzünde şeytani bir sırıtış vardı, Valroy'unkine benziyordu ama bir şekilde daha... dengesizdi. Aynı yaşta görünmelerine rağmen, o bir şekilde daha genç *hissediyordu*. Adamın kafasında, parlak gözleriyle uyumlu, camgöbeği tonlarında bir tutam saç vardı. Kırklı yılların ortalarından kalma gibi görünen bir takım elbise giymişti. Açık gri ince çizgili koyu griydi ve ince bedenine tam oturacak şekilde dikilmişti.

Sırıltısını ona doğru çevirdi ve daha da genişleyerek sivri dişlerini ortaya çıkardı. Ona Serrik'inkileri hatırlatıyordu. "Oooh, demek yeni gelen o. Merhaba-oooo." Başını yana eğdi ve kızın dövmelerine baktı. "Hangisi önce geldi, tavuk mu yoksa shpider-whebs mi?"

"Kusuruna bakmayın," dedi genç bir dişi fae, daha uzun boylu, hafiften kafayı sıyırmış olduğu her halinden belli olan adama doğru yürüyüp elini onunkinin içine sokarken. "Arıların yuvalarını dürtmekten başka bir şey yapamaz. Selam. Ben Alex. Bu da Izael, Kemik Dükü. Tüm bu pisliğin içine çekildiğini duyduğuma üzülüm." Gülümsedi.

Ses tonu insana benziyordu. Konuşma tarzı da öyle. Onunla ilgili her şey *ben normalim* diye bağıırıyordu. Ve Ava bir an için şaşkına döndü. Çünkü Alex'in tıpatıp kendisine benzediğine yemin edebilirdi - eğer teni menekşenin soluk bir tonunda olmasaydı ve koyu mor saçlarından lanet olası *boynuzlar* çıkmasaydı. Onun

Kolları bir dizi ürkütücü şey içeren dövmelerle kaplıydı; gece yarısı mezarlıkta bir mezar taşının üzerinde duran kuzgun, kolundan çıktığını görebildiği en belirgin şeydi.

Aslında Alex ve Izael, bariz insanlık dışı özellikleri dışında, bir kulüpte mükemmel bir gotik çift olabilirlerdi.

"Ben..." Ava kekeledi. "Ne oluyor lan?"

Izael kahkahalarla uluyarak Ava'nın karşısındaki sandalyeye öyle bir güçle oturdu ki neredeyse önündeki masanın üzerindeki eşyaların yarısını devirecekti.

Alex, Ava'nın neler yaşadığını tamamen anladığını gösteren sempatik bir ifadeyle gülümsüyordu. "Ben de bu işlerde yeniyim. Sadece birkaç yıldır buradayım."

"O-oh." Ava gözlerini kırıştırdı ve gölgelerin arasından yavaşça açıklığa adım atan diğer tüm fae'lere baktı. "Bu... çok sık oluyor mu?"

"Hayır." Valroy yüzünü buruşturdu. "*Neyse ki.*"

Izael kendine yaklaşık dört kadehlik bir şarap dolduruyordu. "İnsan merak ediyor, değil mi? Bu kadar çok, birbirine bu kadar yakın?"

"Abigail insan standartlarına göre pek de yeni sayılmazdı." Valroy'un Izael'i *son derece* iğrenç bulduğu ve bu gerçeği saklamaya hiç gerek duymadığı açıktı. "Ve Alex'in olduğundan çok daha dikkat çekiciydi."

Ouch.

Ava Alex'e baktı, o da Ava'ya bakıp omuz silkti. "Sorun değil. Alışsın."

"Peki. Mürekkep. Hangisi önce geldi? *Sevgili sürgünümüz* mü, yoksa o mu?" Izael dirseklerini masaya dayadı. Onda tuhaf bir şekilde yılanı bir şeyler vardı ama ne olduğunu söyleyemiyordu.

"Bunu o yaptı. Bunu o yaptı" -örümcek dövmesini işaret etti- "ve geri kalanı da ben Ağ ile birleşmeye başladığımda ortaya çıkmaya başladı. Bu histerik derecede gerçekçi, biliyorum."

"Ooh, kendi bölgesini işaretlemek, hiç ona *benzemiyor.*" Izael sanki birinin yeni erkek arkadaşının ya da bir dizinin son bölümünün dedikodusunu yapıyormuş gibi koltuğunda kıpırdandı. "Daha önceki girişimlerinden hiçbirini işaretlediğini sanmıyorum, değil mi Valroy? Tam anlamıyla değil."

"Izael, gevezeliği bırak, migrenimi azdırmak için daha çok erken." Valroy çığlık atacakmış gibi görünüyordu. Başını, şakağına bastırıldığı parmaklarının üzerine dayamıştı.

Bu onda gülme isteği uyandırdı. Gülümsemekle yetindi. Unseelie Kralı'nın etrafındaki insanlar tarafından bu kadar sinirlendirildiğini görmek onu... neredeyse ulaşılabilir kılıyordu.

Neredeyse.

Belki de Valroy'u çok sert yargılıyordu. Belki de. Sadece birazcık. Birazcık. "I-"

"*BULDUK!*"

Ava çığlık atarken hemen yanı başında biri göz kırptı.

İki beden masaya öyle bir güçle çarptı ki masa yan yattı, içindekiler yere saçıldı ve Izael ile Alex diğer sandalyelerle birlikte masanın kenarının altında kaldı.

Bitty ve Lysander aptalca bir hareketle masayı kurtarmak için ona tutunmaya çalıştılar ama başaramadılar, sadece onunla birlikte sürüklenmeyi başardılar.

Ava ayağa kalktı ve kaosa baktı.

Masaya fırlatılan iki kişiyi tanıması bir saniyesini aldı. İbin ve Nos.

İkisi de acı içinde inliyordu.

Valroy hiçbir şey olmamış gibi orada oturuyor, sandalyesinde şarabını yudumluyordu.

Yanında gümüş saçlı bir fae duruyordu... koyu renk bir güneş gözlüğü takmış ve elinde bir hindistan cevizi tutuyordu. Üstündeki deliklerden birinden bir pipet çıkıyordu. Gülümsedi ve elini ona uzatmadan önce pipeti yüksek sesle höpürdetti. "Puck!" Sonra da mükemmel bir orta batı aksanıyla, "Tanıştığımıza memnun oldum!"

Ava her nasılsa bunun işlerin kötünden daha kötüye gittiği anlamına geldiğini biliyordu. Çok, *çok* daha kötü.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ava önündeki sıksa, manik sırtışı, gümüş saçlı fae'nin uzattığı eline baktı. Diğer elinde hâlâ içinden pipet çıkan bir hindistan cevizi tutuyordu.

Omuz silkerek, tüm bu saçmalığa boyun eğerek onun elini sıktı. "Ava."

"Biliyorum. Oh, biliyorum." Puck sanki az önce çok ama çok ağır bir konuya değinmiş gibi bir kahkaha attı. Pipeti yüksek sesle höpürdetti. "Bok gösterisine hoş geldin, evlat."

"Evet. Şaka yapmıyorum." Masanın dağınıklığına baktı. Alex ve İzael devrilmiş mobilyanın altından çıkmışlardı. İzael Alex'i firçalıyor, elbisesindeki yiyecek parçalarını topluyordu.

Valroy hiçbir şey olmamış gibi hâlâ orada oturuyordu.

Ibin ve Nos, kargaşaya neden olan mermiler oldukları için daha kötü görünüyorlardı. Yavaş yavaş ayağa kalkıyorlardı.

Bitty ve Lysander çoktan ayağa kalkmıştı. Lysander olay yerine şok içinde bakıyordu. Bitty açıklığın kenarına yakın bir ağacın yanında pozisyon almış, ufak tefek görünmek için elinden geleni yapıyordu.

"Bu *pisliği* temizleyin." Valroy diğer pençeli pençesiyle eliyle işaret etti.

Ormanın karanlığından bir adım öne çıktılar -goblinler. Onları tarif edecek başka bir kelime yoktu. Kambur, iri yarı, grotesk, iğrenç şeylerdi. Yüzleri püstüller ve kabarcıklarla kaplıydı, bazılarının gözleri çok fazlaydı ya da yüz hatları garip ve doğal olmayan pozisyonlara sürüklenmişti.

Birçoğunun uzuvları vücutlarına göre çok kısa ya da çok uzundu - ya da her bir setten çok fazla ya da çok az vardı. Karanlığın içinden yalpalayarak geliyorlardı. Bazıları küçüktü, birisi "goblinler" dese beklediği gibi. Ama diğerleri, refleks olarak bir adım geri atmasına ve neredeyse Puck'a çarpmasına neden olan devasa, yedi ayaklı, canavar gibi şeylerdi.

Birkaç tanesi uzun yemek masasını *gümbürtüyle* devirdi.

Elinde olmadan yanındakine baktı.

Ve onun da kendisine dik dik baktığını gördü; kullanılabılır devasa, şişkin gözleri süt renginde ve kan çanağına dönmüştü. "Sen neye bakıyorsun öyle?"

Eğer yanılmıyorsa, goblin Jersey'liydi.

Kadın kekeleyerek bir özür diledi ama goblin başını sallayarak işine geri dönmüştü bile.

"İşte anlayamadığım şey de bu." Puck güneş gözlüklerini başının üstüne *d o ğ r u* iterken kadının dikkatini tekrar ona çekti. "Ooh, bu daha iyi. Bunları taktığımı unutmuşum. Ben de buranın neden bu kadar karanlık olduğunu merak ediyordum." Kıs kıs güldü.

"Odaklan, seni sinir bozucu." Valroy bir kez daha *epik* bir baş ağrısı varmış gibi görünüyordu.

"Bunun benim için ne kadar zor olduğunu biliyor musunuz? Hepiniz benden tutarlı bir konuşma duyduğunuza sevinmelisiniz, kelimenin tam anlamıyla hiç." Puck hindistan cevizi tekrar yüksek sesle höpürdetti. "Ki... şimdi Ava'ya ne soracağımı tamamen unuttum. Gördün mü?"

Ava bilerek yaptığını tahmin etti. Belli ki Valroy'un damarına basmaktan hoşlanıyordu ve bu da Ava'nın bu ucubeden anında hoşlanmasına neden oldu. "Sorabilir miyim... eğer başka kimse sormayacaksa... neden bir hindistancevizin var?"

"Oh! Ben de *bunu* öğrenmek istiyordum! Teşekkürler!" Güldü. "Nos'tan gerçekten *nefret* mi ediyorsun yoksa gerçekten onun *gibi*."

Jüri kararını vermemişti. Ama gazete haberleri suçlu olduğu yönündeydi. Bir kaşını kaldırdı. "Bunun hindistan ceviziyle ne ilgisi var?"

"Çünkü onu ıssız bir tropik adanın kumsalında buldum da ondan." Pipeti tekrar höpürdetti. "Hindistan cevizi ağaçları, balık-yengeç-mürekkep balığı- tatlı su kaynağı vardı. Güneş ışığı ve dalgalar. Tam bir cennet."

Ava Nos'a baktı. O ve Ibin tekrar ayağa kalkmış, birbirlerine yakın duruyor ve olanları dikkatle izliyorlardı. Ama özellikle ona derin bir endişeyle bakıyorlardı. Bunun mantıklı olduğunu düşündü - son karşılaşmalarında onları boyutlar arasında savurmuştu.

Ama Nos normalden biraz daha kırmızı görünüyordu. Fae'ler güneş yanığı olur muydu? Onu gerçekten ıssız bir adaya mı bırakmıştı? "Bu çok *histerik*." Yardım edemedi ama sessizce güldü.

"Biliyorum! Ben de öyle düşünmüştüm! Ama bunu onun huysuz kıçının bundan nefret edeceğini bildiğin için mi yoksa hoşuna gideceğini düşündüğün için mi yaptığını anlayamıyorum."

Bir an düşündükten sonra düşünceli bir *huh* çekti. "İkisi de değil." Tekrar Puck'a döndü. "İçgüdüselde ama sanırım bunu yaptım çünkü sopayı kışından çıkarıp sakinleşmesi gerektiğine dair bir tür yorum yapıyordum."

Puck kollarını ona doladı. "Bayıldım ve bunu saklayacağım-Valroy, bunu saklayacağım ve *beni durduramazsın*."

"Yeni bir eğlence bulmana çok sevindim. Belki artık beni yalnız bırakırsın?" Valroy kendine bir kadeh şarap daha doldurdu. Goblinler artık gitmişti ve gümüş takımlar konusunda belki biraz daha hassas olan korkunç, hayalete benzeyen yaratıklar şimdi masayı yiyecek ve içeceklerle yeniden donatmaya çalışıyordu.

"Bu konuda söz hakkım var mı?" Ava, dengesiz, açıkça deli olan Puck'ın yanında kıpırdamadan durmanın en iyisi olduğuna karar verdi.

"Hayır." Valroy ve Puck farklı ses tonlarıyla da olsa hep bir ağızdan cevap verdiler.

Güldü. Elinde değildi. Onlar dehşet verici -kesinlikle *dehşet verici-yaratıklardı*. Aklının alabileceğinden çok daha yaşlı, varlıkları bile gerçeklik anlayışı üzerinde henüz tam olarak kavrayamadığı etkileri olan güçlü yaratıklardı.

Ve *komiktiler*. Ve *biraz da eğlenceliydiler*. Valroy bile. Elbette, onun kesinlikle yüzde yüz bin oranında herkesin söylediği gibi megalomanyak, katil bir şeytan olduğuna dair kafasında hiçbir şüphe yoktu. Ama orada *başka* bir şey de vardı.

Her şeyin altında gömülü bir insan.

Evliydi, değil mi? Ve Abigail'in onu, onun da Abigail'i sevdiğine dair aklında hiçbir şüphe yoktu. "Hey, Puck?"

Şimdi göğüslerini kucaklayan gümüş saçlı fae'ye baktı. "Belki de değil mi?"

"*Fiiine*." Mızızlanarak doğruldu ve onu bıraktı. Hindistan cevizini onun tabağının solundaki masaya bıraktı ve yer açmak için Lysander'ın sandalyesini itti. Bir hareketle katlanır bir sandalyeyi havada kapıp açtı ve takırdarak masaya bıraktı.

"Bize katılmıyorsun, ahmak." Valroy dişlerini gösterdi. "Hiçbir koşul altında sen-"

"Çok geç." Puck katlanır sandalyeye oturdu. Masaya göre yaklaşık iki santim kısa olduğundan küçük bir çocuk gibi görünüyordu. "Ayrıca, *annem* işlere göz kulak olmak için kalmam gerektiğini söyledi."

"İşler." Valroy ince bir sesle

tekrarladı. "Sen." Puck sırtıttı.

"Hep böyle salak mısın?" Ava sandalyesine tekrar oturdu ve korkunç hizmetkârlardan birinin ona yeni bir kadeh şarap doldurduğunu görünce sevindi.

"Kim, ben mi?" Puck kendini işaret etti. "Hm. Sanırım sonsuzluğu ciddiye almanın bir anlamı olmadığını uzun zaman önce fark ettim. Çünkü evreni ciddiye alırsan, o da ciddi olur. Ve ciddi şeyler sefil şeylerdir. Neden sefil olmayı seçelim ki?" Puck masanın üzerinden uzanıp bir yemek ekmeği aldı ve Valroy'a doğru uzattı. "Sana ne yaptığına bir bak."

"Ben sefil *değilim*." Valroy yüzünü buruşturdu.

Puck ekmeğin yarısını ağzına attı ve ağzının içinden konuşarak kırıntıları kucığına gönderdi. "Doğru. Bir kulübede bütün dünyayı yemeyi bekleyen, yerde bir delik açıp çıkış yolu arayan kuduz bir köpek değilsin. Hiç de değilsin."

Lysander hiperaktif, tuhaf gümüş saçlı fae'den korkmuş görünüyordu ve kendi koltuğuna oturmadan önce sandalyesini Puck'tan birkaç santim uzağa kaydırıldı.

"Sakıncası yoksa, bu eski tartışmayı misafirimizin önünde tekrarlamak istemiyorum, *botfly*." Valroy'un eli, bacağının üzerinde durduğu yerde kısa bir süreliğine sıkılaştı ve ardından gevşetmeye odaklanmak zorunda kaldı.

"Bence bunu yapmamız önemli. O bu yüzden burada değil mi?" Puck arkasına yaslandı ve katlanır sandalyeyi iki arka ayağına dayadı. "Türümüzün var olmaya devam edip etmeyeceğini anlamak için mi? Koca Baba V'nin kendisinden eski bir öteki dünya varlığının yürüyen yarı-tanrı avatari olmayı öğrenmek isteyip istemediğini anlamak için mi?" Nos ve Ibin'e baktı. "Siz ikiniz oturur musunuz artık? Beni geriyorsunuz."

Kendileriyle konuşulduğu için şaşkınlıkla irkildiler ama onlara bitkin bir Papa gibi el sallayan Valroy'a bakarak tedirgin bir şekilde masaya oturdular.

"Pekâlâ. İnsanlığı sona erdirmek için sonsuz ve bitmeyen bir arzum var mı? Evet, var. Bunu inkâr etmeyeceğim. Tüm Seelie ırkının dize getirilmesiyle birlikte Dünya'nın yandığını görmek istiyorum." Bunu rahat bir şekilde itiraf etmesi neredeyse komikti. Sanki o hafta yapacağı işleri sıralıyormuş gibiydi. Valroy şakağını ovuştururken gözlerini kapattı. "Ancak bu yüzden karım benim *daha iyi* olan doğama karşı bir muhafız gibi duruyor."

"Şimdilik. Doğa hakkında komik bir şey var. Eninde sonunda seni yakalar." Puck ekmeğin kalanını yedi ve bir tane daha almak için uzandı.

"Serrik'in tarafını mı tutuyorsun?" Merakla Puck'a baktı. "Çünkü kulağa soykırımdan yana oy kullanıyormuşsun gibi geliyor."

"Heh. Hayır. Hayatta olmayı çok seviyorum." Ekmeği açtı ve ortasına öyle bir tereyağı sürmeye başladı ki ekmekten çok tereyağına dönüştü. "Ben sadece her iki tarafın da oldukça iyi bir argümana sahip olduğunu ve bir tarafın davasını savunmakta başarısız olduğunu söylüyorum."

"İşimi kötü yaptığımı mı ima ediyorsun yani?" Valroy'un sesi gittikçe daha az sıkılmış ve daha çok sinirlenmiş gibi çıkıyordu. Bu işin sonu iyi bitmeyecekti. Hiç kimse için. En azından, Puck'ın yapabildiği gibi görünüşte varoluştan sıyrılmayan insanlar için.

Puck homurdandı. "Hiçbir şey ima etmiyorum, ahbap. Yüzüne karşı söylüyorum. Oturup Serrik'in işleri *berbat* etmesini beklemek işe yaramayacak. Özellikle de zaten *düzüşüyorlarsa*." Başparmağını Ava'ya doğru uzattı.

"Oh. Oh, hayır. *Sakin-*" Puck'a ters ters baktı. "Sanki bir önemi varmış gibi bu konuya girme-" "Yok mu?" Puck tekrar katlanır sandalyenin ayaklarına yaslandı. "Bağlanmaya başlıyorsun. Ve bence Sen olsan da olmasan da, bilirsin işte." Dövmesini işaret etti. "Bu saçmalık. Çünkü aksi takdirde, kabul edelim, pek de *karizma timsali* sayılmaz, değil mi? En azından 'yaşlı ladder-dick'in böyle bir özelliği var." Başını Valroy'a doğru salladı.

Kimin gözü seğirmiş olabilirdi ama Ava emin olamıyordu. Lakabı hakkında soru sormayacaktı. Ayrıntılara ihtiyacı yoktu.

Ayrıca tüm konsey toplantılarının, birinin Unseelie Kralı'nı öfke nöbetine sokmasıyla başlayıp başlamadığını da sormak istiyordu ama bilmek istemediğinden oldukça emindi. Kendisinin şanslı bir kaybeden olması daha muhtemeldi.

"Ona bunu yaptıran Ağ'ın etkisi olabilir," diye araya girdi Lysander. "Bunu tamamen kendi başına yapmamış olabilir. Bu nedenle, etki hakkındaki konuşma tartışmalı."

Ava yüzünü buruşturdu. "Mesele şu ki, bilmiyorum ve her iki durumda da bu onun hatası değil." Bunun gerçek olmadığını ima edilmesi onu neden bu kadar üzmüştü? Bu suçlamayı Serrik'in yüzüne karşı kendisi de yapmıştı. Ama *başkalarının* bu teoriye sarılıp onu bir bahane olarak kullanması fikri, kendini savunmak için orada olmayan adamı savunmak istemesine neden oldu. "Ve bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Benim de bir milyar sorum var." İzael bir kadehte üç kadeh şarap doldurmaya devam ediyordu. "Ama sabırlı olacağım ve bekleyeceğim." Sırıttı. "Hayatta kalma içgüdüsüne benzer bir şeyim var."

"Bazen," diye mırıldandı Alex çok şey ifade eden bir şekilde.

"Hepinize odaklanmanızı söyleme zamanım geldi." Puck parmaklarını önünde şıklattı. "Demek istediğim şu ki V Baba, Serrik'in işleri berbat etmesini ve Ava'yla aramızdaki köprüyü yakmasını beklemek işe yaramayabilir."

Valroy bir an Ava'yı düşünceli bir şekilde izledi. Konuştuğunda ses tonu değişmişti. Tüm öfke, tüm mizah, tüm alaycı kibir kaybolmuştu. Etrafındaki havayı ölü bir kış kadar soğuğa çeviren bir ciddiyet vardı. "Beni şaşırtmaktan asla vazgeçmeyecek."

"Ne?" Bir kaşını kaldırdı.

"Bir insanın merhameti kendi hayatta kalmasının önüne koyabilme yeteneği." Bu kavramdan hem tiksiniş hem de şaşkın görüntüyordu ama aynı anda bir şekilde hayranlık da duyuyordu. "Merak ediyorum... tüm bunlar sona erdiğinde bunu kaybedecek misin?" Ama aynı hızla, o an yok oldu. Alaycı tavrı geri döndü ve onu görmezden gelerek karanlığa doğru baktı.

Az önce paylaştıkları her neyse, gitmişti. Ve bu sadece onlar içindi. Masadaki diğerlerinin onun konuşmasını duyup duymadığını merak etti. Başını salladı, az önce olanlardan kurtulmaya çalıştı.

"Bana inanırsın ya da inanmazsın Weaver," Valroy'un sesi her zamanki vurucu tonuna geri dönmüştü. "Ama üvey kardeşim ve benim aramda? Senin insanlığını korumak *benim* önceliğim olmaya devam edecek, onun değil."

"Açıklamak mı? Çünkü ben saçmalık diyeceğim." Ava güldü.

Masanın üzerine rahatsız edici bir sessizlik çöktü. Hayalet hizmetkârlar bile görevlerine ara vermiş, ellerinde havada asılı duran tabaklarla kararsızca geziniyorlardı.

"Haksız değil," dedi Nos sessizce, sessizliği bozarak. Bir kez daha gözlerini eşleştiren illüzyondan yoksundu - tropik tatilinde kaybetmiş olmalıydı. "Seni Kral Valroy için, hepimiz için değerli kılan şey sadece Ağ'ın gücü değil, insani bakış açın. Seçme yeteneğiniz. Aksi takdirde, taşıyıcı olduğun anda Serrik'in kontrolü altına girmiş olursun."

Yine de Serrik son zamanlarda önceliklerinin değiştiğini iddia etti. Ama onun "insani bakış açısı" listesinde ne kadar üst sıralarda yer alıyordu? Birinci mi? Yoksa tüm halkının ölümünden sonra ikinci sırada mı? Ve herkes onu Serrik'e güvenmekle suçluyordu.

-Ona ne kadar güveniyordu?

Refleks olarak bileziğe dokunmuş olmalıydı. Çünkü Valroy'un gözleri elini bileğine kadar takip etti.

"O bibloyu olduğundan başka bir şey olarak görme. Bir yanılsama, başka bir şey değil. Sadece onun senin üzerindeki tekil etkisini sürdürmek için orada." Valroy kırmızı şarabını yudumladı.

"Peki senin yapmaya çalıştığın şey tam olarak nasıl farklı?" Başını kaldırıp baktı. "Lysander'ın beni takip etmesi. Nos ve Ibin'in bana eşlik etmesini istiyorum. İkiniz de bana 'gerçek doğanın ne olduğunu' söylemeyi reddediyorsunuz."

Web." Son kısmı söylerken Serrik'in sesiyle alay etmekten kendini alamadı. "İkiniz de benimle aynı oyunu oynuyorsunuz. Aynı oyunu. Ve başka türlü davranmayı bırakmanızı istiyorum."

Valroy'un yüz ifadesi düştü. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Puck öksürüyordu, Ava Serrik'in aksanıyla alay ettiğinde burnuna hindistan cevizi sütü çekmişti. "Gonna -öleceğim-"

Valroy'un kanatları gerildi, zarı gerginleşti. Ava bir an için Valroy'un kendini masanın üzerinden Puck'a ya da ona doğru fırlatabileceğini düşündü. Ama sonra, şaşırtıcı bir şekilde, duruşu gevşedi.

"Haklı bir noktaya değindin," diye itiraf etti, sesi alışılmadık derecede ölçülüydü. "Yöntemlerimiz farklı olabilir ama hedeflerimiz benzer. İkimiz de senin gücünü kendi amaçlarımız için kullanmak istiyoruz."

Bu açık itiraf Ava'yı hazırlıksız yakalamıştı. İnkâr, saptırma ya da öfke bekliyordu, dürüstlük değil.

"Aramızdaki temel fark," diye devam etti Valroy, "bu amaçların ne olduğu. Serrik yıkımın peşinde, bütün bir ırkını yok edilmesinin. Benim hedeflerim daha karmaşık."

"Nasıl karmaşık?" Bunun için fazla ayıktı. Şarabını bitirdi ve bir kadeh daha aldı. "Az önce Dünya'nın yandığını görmek istediğini söyledin."

"İstemek mi? Evet, istiyorum. Ama sürgünün aksine ben itidalli olmanın değerini bilirim." Valroy'un parlayan mavi gözleri kaydı, içlerindeki karanlık dönmeye başladı. "Karım dengenin korunmasını sağlıyor. En iyi çabalarıma rağmen karanlık dürtülerimin kontrol altında kalmasını sağlıyor."

"Siz yarı tanrı fae'lerin hepsi bu kadar romantik mi?" Ava bardağına doğru mırıldandı.

Lysander boğazını temizledi. "Majesteleri arzu ile niyet arasında bir fark olduğunu söylemek istiyor.

Böyle bir güce sahip tüm yaratıkların yıkıcı dürtüleri vardır, ama uygarlık onları kontrol etme yeteneğimiz üzerine inşa edilmiştir."

"Çok şiirsel," diye homurdandı Puck. "Ama şu saçmalığı kesebilir miyiz? Valroy Ava'ya yardım etmeye çalışmıyor çünkü onun insanlığına *saygı duyuyor* ya da senin uydurduğun saçmalıklara inanıyor. Bunu yapıyor çünkü onun işbirliğine ihtiyacı var."

"Serrik'in aksine, kim-ne? Onun işbirliğine ihtiyacı yok mu?" Alex konuştu, konuşmaya ilk gerçek katkısını yaptı.

"Şu anda Serrik'in istekliliğine onun kadar muhtaç çünkü Serrik burada."

"Tam olarak demek istediğim bu! O *burada*." Puck masayı tokatlayarak çatal bıçak takımının zıplamasına neden oldu. "Ona malları göster.

Bu kadar oyalama yeter. Ona büyük turu attır, Baba V!"

"Neyin büyük turu?" diye sordu Ava, merakı kızgınlığının önüne geçmişti.

Puck'ın manik sırtışı genişledi. "Labirent'in merkezi tabii ki! Valroy'un gücünün kalbi. Onu özel yapan şey. Sadede gel!"

Valroy'un ifadesi karardı. "Ona bir beden olmanın ne demek olduğunu bu olmadan da öğretebilirim. Bu bir seçenek değil."

"Neden olmasın?" Puck meydan okudu. "Örümcek Çocuk ona kütüphanesini, büyüsünü, c-"

"Yeter," diye sözünü kesti Valroy. "Labirent'in kalbi turistik bir cazibe merkezi değil."

"Hayır, o bir bağlantı noktası," diye karşılık verdi Puck, aniden ciddileşerek. "O senin özün. Onun neler yaşadığını herkesten daha iyi anlamayı sağlayan şey."

Masanın üzerine bir sessizlik çöktü. Hayalet sunucular bile sanki hareket etmekten korkuyormuş gibi oldukları yerde donup kaldılar. Ava bir an için *nedenini* anlayamadı. Sonra ikiye ikiye bir araya getirdi. Labirent'in kalbi. Valroy'un *özü*. İnsanlar kaç kez Valroy'u öldürmenin ne kadar zor olduğundan bahsetmişti?

Bunu yapmanın tek yolu bu olmalıydı. Labirent'in kalbine zarar vermek. Yemekte birlikte oturduğu kişi *gerçek* Valroy değildi. Tıpkı yakında "gerçek Ava olmayacağı" gibi, o da Web'in bir uzantısı haline geliyordu.

İki fae birkaç kalp atışı boyunca birbirlerine baktılar -Valroy kozmik gücüyle, Puck ise açıklanamaz özgüveniyle. Sonunda Valroy'un bakışları Ava'ya kaydı. "Ben neysem oyum Ava Cole. Ben böyle olmak için tasarlandım. Sen öyle değildin. Bu, her şeyden önce, senin ve benim olmamız gereken şeyi ayırıyor. Bunu anlıyor musun?"

"Anlıyorum." Durakladı. "Ama bunun konuştuğumuz şeyle ne ilgisi olduğunu anlamıyorum."

"Çok fazla, Ava. Senin ya da bu masadaki diğerlerinin sahip olduğu yasalara, ahlaki standartlara ya da görüşlere sahip değilim ve hiçbir zaman da olmayacağım. Ben *yaratılışımın* bir ürünüyüm ve her zaman da öyle oldum." Valroy bir elini göğsünde dövmesi bulunan labirent sembolünün üzerine koydu.

Tıpkı şu anda üzerinde taşıdığı örümcek ağıları dövmesi gibi.

Öne doğru eğildi, devam ederken mavi gözleri onu olduğu yere mıhladı. "Tüm *gerçeklikleri* yeniden şekillendirebilen bir yaratığa dönüşüyorsun. Kullanılması gereken bir silah. Ama bundan çok daha fazlası. Değişeceksin. Yeniden yaratılacaksın. Ve kim olmak istediğinize karar vermelisiniz. Ve orada sana kimin rehberlik edeceğine karar vermelisin. Çünkü bunu tek başına yaparsan sana ne olacağını düşünmekten nefret ediyorum."

Ava uzun bir süre onu izledi. "Bana gösterir misin? Labirent'in merkezini." "Neden görmek istiyorsun Ava Cole?" Valroy başını hafifçe yana eğdi.

"Güven." Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Eğer dediğin gibi gerçekleri yeniden yaratabiliyorsam, seni yaratmayacağım konusunda bana güveniyorsun demektir. Bu bana güvenmeye istekli olduğunu gösterir. Sadece birazcık."

Valroy uzun bir süre onu inceledi, ifadesi okunamıyordu. Sonra kaşlarını beklenti içinde oynatan Puck'a baktı. Valroy sonunda, "Pekâlâ," dedi. "Seni Labirent'in kalbine götüreceğim."

"Majesteleri," diye söze başladı Lysander, sesinde belirgin bir endişe vardı. "Bunun akıllıca olduğundan emin misin? Güçleri üzerinde tam kontrole sahip olmayabilir ve eğer Labirent'in kalbini yok ederse-"

"Yanılmayacak."

"Peki ya yanılıyorsan?" İbin sessizce sordu.

Valroy'un kanatları kıpırdadı, zar ay ışığını yakaladı. "O zaman öyle ya da böyle bu artık beni ilgilendirmez."

"Her zamanki gibi neşeli," diye yorumladı Puck, hindistan cevizinin son suyunu gürültülü bir höpürdetmeyle içerken. "Ne zaman gidiyoruz? Saha gezilerine bayılırım."

"Sen," dedi Valroy, "davetli değilsin."

"Ama *Daaaaad*, hadi ama!" Puck dramatik bir şekilde dudak büktü. "Tamam. Ama sonrasında tam bir rapor bekliyorum." Ava'ya göz kırptı. "Tüm ilginç detaylarıyla birlikte."

"Ne zaman?" Ava, Puck'ın maskaralıklarını görmezden gelerek sordu ama yine de gülümsemesini bastıramadı. "Ne zaman gideceğiz?" "Bu gece," diye karar verdi Valroy. "Konsey toplantısı bittikten sonra."

"Mükemmel!" Puck ellerini çırpı. "Bu işi hallettiğimize göre, artık yemek yiyebilir miyiz? Açlıktan ölüyorum!"

Hayalet hizmetkârlar sanki bir işaretmiş gibi görevlerine devam ederek her konunun önüne yemek tabakları koydular. Sohbet daha az varoluşsal konulara kaymış olsa da Ava Labirent'in merkezine yapacağı ziyaret dışında bir şeye odaklanmakta zorlanıyordu.

Labirent'in merkezini ve Valroy'un kendisinin dönüşmekte olduğu şeye benzer bir yaratık olarak nasıl işlediğini görmesine sadece birkaç saat kalmıştı. Bu kâbus başladığından beri kafasını kurcalayan sorulara cevap bulabileceği birkaç saat.

Ava yemeğini yerken, Valroy'un masanın başından onu izlediğinin, kozmik gözlerinin hesap yaptığının farkındaydı. Bu gece Labirent'te her ne oluyorsa aralarındaki her şeyi değiştirecekti. Güç dengesini tahmin edemeyeceği şekilde değiştirecekti.

Ama bu riski almak zorundaydı. Çünkü ona insanlık dışı bir varlıkla birleşirken insanlığını nasıl koruyabileceğini de öğretebilirdi.

Ya da zaten tanıdığından çok daha kötü bir şeytanla anlaşma yapıyor olabilirdi.

Kafasındaki büyük tartışma başladı.

Gerçek politika başladığında.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Politika sıkıcıydı.

Cinayet ve canavarlarla dolu büyülmüş bir mistik diyarda bile, her nasılsa, yine de akıl almaz *derecede sıkıcıydı*.

İnsanların, falancanın falancanın kolunu yediği için falancaya kızmaya hakkı olup olmadığını tartışmasını dinlemek onu sadece *biraz* daha eğlenceli kılıyordu. Tartışılan şeyin olağanüstü doğasının onu daha büyüleyici hale getireceğini düşünebilirdi, ancak masadaki herkes bunu o kadar sıkıcı bir ton ve yaklaşımla ele alıyordu ki o da aynı şeyi yapmaktan kendini alamadı.

Onlar sıkılmıştı. O

da sıkılmıştı.

Bir süre sonra kendini olayın dışında buldu ve şarabın tadını biraz fazla çıkardı. Bir de Puck sürekli bacağına dürtüp duruyor ya da başka tuhaf maskaralıklar yapıyordu; belli ki sorun çıkarmaya ya da olan biteni perdelemek için başka türlü saçmalıklar yapmaya çalışıyordu.

Ama olmadı. Bir şampiyon gibi suratını

asmadı. Hayır. Buna kanmayacaktı.

Puck'la boy ölçüşmeyeceğini bilmeliydi. İki üzüm alıp köpek dişlerine geçirmeye karar verdiğinde ve bir tür üzüm dişli canavar gibi ona tısladığında, daha fazla dayanamadı.

Tam da şarabından bir yudum aldığı sırada zamanlama yapmış, ani ve kontrolsüz bir kahkaha patlamasıyla ağız dolusu kırmızı sıvıyı neredeyse masanın üzerine püskürtmesine neden olmuştu.

"Çocuklar." Valroy elini yumruk yapıp sıkarken tırnakları sandalyesinin kolunda oyuklar açtı. Öfkeyle yüzünü buruşturdu. "*İkinize* de bir ders vermek zorunda mıyım?"

"Hayır, hayır. Özür dilerim. Özür dilerim." Ava ağzındaki şarap dolu lokmayı yuttu ve öksürdü. "En Saygıdeğer Can Sıkıntısını bir yürüyüşe çıkarayım. Nasıl olsa bir katkımız olmuyor."

"Ooh! Yürüyüşe!" Puck katlanır sandalyesinden öyle hızlı kalktı ki, sandalyeyi bir takırtıyla devirdi. Puck'ın sıçrayışının ortasında melez bir köpeğe dönüşmesini izledi. Neredeyse bir Alman çoban köpeği ile... yani bir sürü başka cinsin karışımı gibi görünüyordu. Kulaklarından biri dik, diğeri ise eğikti. Ona havladı, hızlı bir daire çizerek koştu ve sonra oturdu, dili dışarıda, kuyruğu gürültüyle yere çarpıyordu.

Valroy uzun ve sıkıntılı bir iç geçirdi ve elini sallayarak onları masadan kovdu. "Gidin. *Lütfen*."

Oh, adamım. Unseelie Kralı kibarca mı soruyordu? Gerçekten sinirlenmiş olmalıydı. Masadan kalkarak şarap bardağını aldı ve başını Bitty'ye doğru salladı. "Hadi gel."

"Alex ve ben de onlara katılabilir miyiz, majesteleri?" Izael gülümseyerek başını eğdi. "Krallığınızda refakatsiz dolaşmalarına izin verilmemeli. Ve sanırım Lysander'ın hâlâ bildirecek haberleri var..."

Lysander buna sinirlendi ama görünüşe göre itiraz edemedi.

"Bir taşla iki kuş mu? Evet. Hepiniz. H e p i n i z. Gidin." Valroy patlamaya hazır gibi görünüyordu. "Basitçe şimdiden *git*."

"Mutlulukla." Ava gülümsedi, masadan şarap şişesini aldı ve rastgele bir yöne doğru ilerledi, ormanın içine giden bir patika seçti ve yürümeye başladı. Puck onun önünde koşuyor, heyecanla havlıyordu.

"Bunun ne kadar tuhaf olduğunu anlayamıyorum, tekrar ediyorum, anlayamıyorum." Ava özel olarak kimseyle konuşmuyordu. Gerçekten konuşmuyordu.

Ama Alex yanından kahkaha attığında, açıkçası şaşırmadı. Mor tenli Unseelie uzun ve yorgun bir iç çekti. "Evet. İnan bana, seni anlıyorum. Buna çok çabuk alışacaksın."

"Biliyorum." Şişedeki şaraptan bir yudum aldı ve Alex'e uzattı. "Yani, aslında bir köşeye büzülüp sinir krizi geçirmem gerekirdi. Ama işte buradayım, *boynuzları* olan bir kadınla sanki önemli bir şey değilmiş gibi konuşuyorum."

"Peki diğer seçenekler neler?" Alex omuz silkti ve şişeden bir yudum aldı. "Sinir krizi geçirmek bir yere kadar."

"Ama geri kalanımız için biraz komik." Izael bir kolunu Ava'nın omzuna atarak onu aniden kendi tarafına çekti. Pahalı bir kolonya gibi kokuyordu. "Anlat bakalım. Bütün gece bu soruyu sormak için can atıyordum."

Ava kendini hazırladı. "Bundan nefret edeceğim, değil mi?"

"Muhtemelen," diye mırıldandı Alex.

"Aleti nerede?" Izael ona doğru sırttı.

"Evet. Teşekkürler. Nefret ediyorum." Ava İzael'in kolunun altından sıyrıldı. "Ne *demek* istiyorsun, nerede onun-" Kendini durdurdu. "Bu konuşmayı yapmayacağım."

"Ah, hadi ama!" Izael, oyuncakçıdan çıkmaları gerektiği söylenmiş bir çocuk gibi başını arkaya atarak mızımızlandı. "Bu sadece basit bir fizik sorusu! Bak. Gerçek formumdayken, yılan kardeşlerime sadık kalarak, aletlerim kuyruğumun daha aşağısında yer alır-"

"Bekle." Sözüünü kesme sırası ondaydı. "Ne?"

İzael'in sırtışı şimdi tam anlamıyla şeytani bir hal almıştı. "Şimdi dikkatini çekebildim mi Weaver?" "Izzy, nazik ol." Alex'in bunu çok sık söylediği belliydi. Muhtemelen pek bir etkisi olmuyordu.

"Son derece nazik davranıyorum." Izael bir elini çene hizasındaki, muhtemelen bilerek dağınık bırakılmış camgöbeği turkuaz saçlarında gezdirdi. "Sadece onu bir örümcek gibi becerirken sakinin önde mi arkada mı olduğunu merak ediyorum." Kalçalarını işaret etti ve ardından başparmağını arkasına doğru salladı. "İnsan kalçaları ya da anatomik olarak doğru. Denizkızı ya da sentor."

Ava iki elini de yüzüne götürdü. "Bu konuşmayı yapmayacağım. Bu konuşmayı yapmayacağım."

"Hadi ama, utanma! Fae'ler tarafından becerilmenin ne kadar büyüleyici yolları olduğunu biliyor musun?" Izael güldü, yürürken Ava'yı tekrar yanına çekti. "Muhtemelen *hayal* bile edemeyeceğin kadar çok. Gerçi, dönüşmekte olduğun şeyle, pek çok eğlenceli yeni yol hayal edebilirsin-"

"Izael." Alex onun sözünü kesti.

"Ne?" Ava merakla Izael'e baktı, kaşları çatılmıştı. "Ne *demek* istiyorsun?"

"Denizkızı mı sentor mu?" Alex onu kolundan dürttü. "Çekinme."

"I..." Ava durakladı. Adamın deli olduğu belliydi. Rüyalar hakkındaki yorumu onu meraklandırmıştı. Yine de onu bu konuda zorlarsa, özellikle de Alex'in uyarısıyla, doğru dürüst bir cevap vereceğine hiç ihtimal vermiyordu. Her ne dediyse, bunu yapmaması gerekiyordu.

Bu da ondan bir şeyler sakladıkları anlamına geliyordu. Harika. Harika.

"Sormaktan vazgeçmeyeceksin, değil mi?" Ava iç çekti. "Hayır."

Izael kelimeyi komedi etkisi yaratmak için uzattı.

Yardım için Alex'e baktı, o da ona sadece acınası bir yüz ifadesiyle karşılık verdi.

Gözlerini deviren Ava pes etti. "Bilmiyorum, tamam mı?"

"Oooh, sarhoş örümcek seksi. Ya da hipnotizma! Hipnotizma mıydı? Onu bir hipnotizma manyağı olarak görebiliyorum. Zihin kontrolü. Kesinlikle o." Izael kıkırdadı.

Ava onun gerçeğe bu kadar yakın olmasından nefret ediyordu. Gerçekten, *gerçekten* nefret ediyordu. "Hayır. Biz daha onun 'gerçek halini' ya da siz ona ne diyorsanız onu bile görmedik."

Bu İzael'in yüzündeki tüm neşeyi yok etti. Yavaş yavaş hüzünlü bir şaşkınlığa dönüştü.

"Gerçekten mi?" "Dürüstçe." Omuz silkti. "Kişisel bir şey gibi görünüyor, bilmiyorum. Sormak kabalık olur, değil mi?" "Sana gerçekte ne olduğumu göstermem ne kadar sürdü, aşkım?" İzael Alex'e baktı.

"Olabilirdi çabuk." Alex kıkırdadı. "Gerçi bana 'Kemik Dükü' unvanını nasıl aldığını göstermeden önce ihtiyacın olana kadar beklediğini düşünüyorum."

"Evet, şey." Izael sırttı. "Birini gözlerinin önünde bütün olarak yediğinde ya da zihninin gücüyle tüm kemiklerini kırdığında insanlar çok sinirlenebiliyor."

Ava'nın bir süre aklından çıkmayacağını bildiği cümlelerden biriydi bu. "Demek istediğim, evet, Serrik ve ben seks yaptık. Hayır, bu seni hiç ilgilendirmez ama *hayır, bu* onunla 'gerçek formunda' değildi. Bu yüzden onun *denizkızı mı yoksa sentor* mu olduğunu bilmiyorum, lütfen sormayı bırakın."

Izael sessiz bir *huh* çekti ve kolunu onun omzundan çekerek yanında yürümeye başladı, şimdi düşüncelere dalmıştı.

Puck hala köpek formunda, ağzında bir sopayla koşarak yanlarına geldi. Onu yere bıraktı ve küçük bir daire çizerek mutlu bir koşu daha yaptı. Ava gülümsedi. Elinde değildi. Köpekleri seviyordu. Sopayı aldı, İzael ve Alex'ten birkaç adım uzaklaştı, böylece onlara çarpmayacaktı, geri çekildi ve sopayı patikadan aşağı atabildiği kadar uzağa fırlattı.

Puck koşmaya başladı. Ve böylece, bu tuhaf grup ormandaki patikadan aşağı doğru yürürken devam eden sopa fırlatma oyunu başladı. Çok güzeldi. Güzelin *de ötesinde*. Ay ışığı etraflarındaki her şeyi soluk mavi bir renge büründürüyordu. Ağaçların karanlığında titreyen küçük ışık kürelerini görebiliyordu. Böcekler ve kurbağalar cıvı cıvı ötüyordu.

Arada sırada Bitty'nin hâlâ orada olduğundan emin olmak için arkasına bakıyor, onu yakından takip ediyor ama her zamanki gibi korkuyla siniyordu.

Bir dakikalık huzurlu sessizlikten sonra İzael sessizliği bozdu. "Ya sana güvenmiyor ya da utanıyor. Aslında ikisi de aynı şey, çünkü sana güvenmiyor."

"Yine şu sik meselesi mi?" Ava sopayı Puck'ın ağzından çıkarmaya çalışıyordu. Hırlıyor ve sopayı çekiştiriyordu, belli ki *benim oyunumdan* da en az *yakalama* oyunu kadar zevk alıyordu.

"Evet, şey-hayıır. Sayılır." İzael tuhaf bir şekilde düşünceli görünüyordu. "Neden sana gerçekte ne olduğunu göstermedi? Utançtan. Olduğu şeyden nefret ettiğini biliyorum, hepimiz hikâyeyi duyduk. Ama sana göstermemek? Neden?"

"Belki de bunun önemli olduğunu düşünmüyordur." Sonunda sopayı Puck'ın ağzından aldı ve tekrar patikaya doğru fırlattı. Puck peşinden havalandı.

Izael kıkırdadı. "Önemli olan bu. Onun gördüğün *-seviştiğin-* versiyonu bir yanılsama Ava. Bu *gerçek* o değil. Ve durum göz önüne alındığında bu onun için iyi olsa da-"

"*Izael,*" diye tekrar uyardı Alex.

"Tamam." Ava şimdi sinirlenmeye başlamıştı. "Neler oluyor? Bana söylemediğiniz şey ne?"

"Sana söyleyemeyeceğimiz şeyler. Söylememize izin verilmeyen şeyler, yoksa Valroy dilimizi koparır." Alex İzael'e ters ters baktı. "Ve ağzını açtığında *birini* hayata döndürmekten gerçekten bıktım."

"Demek istediğim," diye araya girdi İzael, "Serrik'in sana *güvenmediği* çok açık. O sana güvenmiyorsa sen ona nasıl güvenebilirsin ki?" Ormana doğru baktı. "Gerçekten de Valroy senin adına kendini sürgünden daha büyük bir tehdide maruz bırakmaya istekli görünüyor. Bu gece Valroy'a gerçekten zarar verebilirsin. Hatta istersen onu öldürebilirsin bile. Serrik? Sana gerçek halini açıklarsa ona ne gibi bir zarar verebilirsin ki, tiksindenin vereceği duygusal acı dışında?"

İzael'in mantıklı konuşmasından hiç hoşlanmamıştı. Gerçekten ama gerçekten hoşuna gitmemişti. Puck neşeyle sallayarak sopayı geri getirdiğinde kaşlarını çatarak sustu. İçinden bir ses, kız sopayı atmaya istekli olduğu sürece Puck'ın getir götür oynayacağını söylüyordu. "Ayrıca adama bana göstermekten rahatsız olduğu derin bir yanını ortaya çıkarmasını söylemek de doğru gelmiyor."

"Ve bunun geçerli olmadığını söyleyemiyorum. Sadece diyorum ki, eğer senden her şeyini riske atmanı bekliyorsa, karşılığında sen de bundan biraz isteyebilirsin. Hepsi bu. Ama," diye hüzünle omuz silkti, "ben ne bilirim ki. Ben sadece deli bir aptalım, senin oynadığın çılgın şeyden sadece bir adım daha akıllıyım."

Evet, bu gidişattan hiç hoşlanmamıştı. Yani, çünkü... bir dereceye kadar haklıydı. Serrik hakkında hâlâ bilmediği pek çok şey vardı. Ama ondan maskesini yırtıp atmasını ve açıkça nefret ettiği bir yanını ona göstermesini istemek? Yanlış geliyordu. Kirli. Sanki bu başlı başına bir güven ihlaliydi. "Bunu düşüneceğim."

İzael bu yanıtın tatmin olmuş görünüyordu ya da en azından yapabileceği kadar ileri gittiğinin farkındaydı. Dikkatini ilerideki bir şeye vermeden önce ona küçük bir baş selamı verdi.

"Burada güzel bir yer var," dedi Alex, patikanın genişleyerek bir göletin yanındaki küçük bir açıklığa dönüştüğü yeri işaret ederek.

Gölet Ava'nın daha önce gördüğü hiçbir gölete benzemiyordu; sanki doğadan ziyade tasarım tarafından oyulmuş gibi mükemmel bir şekilde daireseldi. Suyu inanılmaz derecede durgundu, ay ışığını bir ayna gibi yansıtıyordu. Kenarları boyunca, yüzeyde yumuşak mavi bir parıltı saçan tuhaf ışıldayan bitkiler büyüyordu.

Hâlâ köpek formunda olan Puck ileriye doğru sıçradı ve sonra göletin kenarında durdu, suya bakarken kuyruğunu öfkeyle salladı.

"Neye bakıyor bu?" Ava temkinli bir şekilde yaklaşarak sordu.

"Sadece bekle." Alex gülümsedi. "Göreceksin."

Göletin kenarına vardıklarında Ava onları gördü; camsı yüzeyin altında düzinelerce küçük, parlayan yaratık ileri geri hareket ediyordu. Genel şekilleriyle balığa benziyorlardı ama vücutları şeffaftı ve ışıkla titreşen karmaşık iç yapıları ortaya çıkıyordu.

"Vay canına... Bunlar da ne?" diye fısıldadı, büyülenmişti.

"Burada nadiren görülürler," diye cevap verdi İzael, sesi alışılmadık derecede yumuşaktı, sanki onları ürkütmekten korkuyormuş gibiydi. "Onları rüya balıkları olarak düşünün. Başboş düşünceler ve duygularla beslenirler. Çok geç saatlere kadar uyanık kaldığımızda gözünüzün ucundan geçip giden şeylerdir. Tir n'Aill'den değildir, ancak zaman zaman bu dünyada görünebilirler, çünkü burada perde incedir."

Sanki bir işaretmiş gibi, yaratıklardan biri aniden yukarı doğru fırladı ve daha önce mükemmel olan aynaya dalgalar gönderen bir sıçramayla yüzeyi kırdı. Bir an havada asılı kaldı, vücudu çok renkli bir ışıkla parıldadı, sonra tekrar suya daldı.

"Demek bütün o geceler boyunca görüp durduğum şey buydu." Ava kıkırdadı.

Puck heyecanla havladı, göletin kenarında bir ileri bir geri volta atıyordu. Daha fazla balık sudan sıçramaya başladı ve gece gökyüzüne karşı ışık yayları oluştu.

"Güçlü duygulardan etkilenirler," diye açıkladı Alex, suyun kenarındaki düz bir kayanın üzerine oturarak. "Puck muhtemelen onları haftalarca besleyecek kadar kaos yayını yapıyor."

"Ya da senin içindekileri hissediyorlar," diye ekledi Izael, Ava'ya anlamlı bir bakış atarak.

Ava utangaç bir tavırla kolundaki dövmenin kolunun altında spiral çizdiği yere dokundu. "Web'i mi kastediyorsun?" "Mm. Aşağı yukarı." Alex ona dirsek atınca Izael homurdandı. "*Dikkatli* olmak zorundayım."

"Hepinizin bildiği şeyleri bilmemekten gerçekten sıkılmaya başladım." Ava başka bir kayanın üzerine oturdu. "Bir şakanın içinde olmayan tek kişi benim." Kendini balığa odakladı. Göğsünü sızlatacak kadar güzeldi; Tir n'Aill'in tüm tehlikelerine rağmen Dünya'nın hayal bile edemeyeceği mucizeler barındırdığını hatırlatan bir başka şeydi bu.

Bitty yakınlarda geziniyor, açıkça onlara katılmak istiyor ama yine de temkinli mesafesini koruyordu. Ava yanındaki kayayı okşadı. "Gel buraya, Bit. Bir şey yok. Bence onlar sadece balık."

Minik fae tereddüt etti, sonra endişeyle kayanın en ucuna tüneyerek onlara doğru ilerledi. Kanatları endişeyle kıpırdadı ama gözleri balıklara şaşmaz bir merakla sabitlenmişti. "Çok muhteşemler..."

Görünüşe göre Puck balıklardan sıkılmış ve insansı formuna geri dönmüştü. Şimdi göletin kenarında bağdaş kurmuş oturuyor, parmaklarını suyun içinde gezdiriyor ve iskelet halindeki bir balık onları kemirmeye çalıştığında kıkırdıyordu. "Ee, Weaver," diye seslendi omzunun üzerinden. "Yaşlı Robin Goodfellow'a sormak istediğin bir şey var mı? Bir süredir buraladayım. Bazı şeyler gördüm. Bazı şeyler bilirim."

"Tehlikeli bir teklif," diye uyardı Alex, ama sesi hafifti.

Puck neşeye, "Ben de her türlü tehlikeli şeyi biliyorum," diye kabul etti. "Serrik'in aslında-"

"Yapmayın. İkiniz de yapmayın." Alex onun sözünü sertçe kesti.

Puck gözlerini devirdi. "Tamam, tamam. Ama yakında öğrenecek."

"Tamam. Çıgılık atacağım. Puck. Lütfen. *Lütfen*. Neler oluyor?"

Puck dudaklarını kıvrır gibi bir işaret yaptı. "Üzgünüm, bebeğim. Yapamam. Gerçekten isterdim. Ama size söz veriyorum, *çok* ama *çok* yakında öğreneceksiniz." Gözlerinde ani bir yaşlanma oldu ve içindeki tüm mutluluk ve *şakacılık* bir anlığına yok oldu. "Her şeyin doğru sırada gerçekleşmesi gerekiyor. Yakında anlayacaksın." Ve sanki bir düğme tekrar açılmış gibi sırttı.

Belki de artık perdeyi aralamaya başlamıştı. Ve bu hiç de hoşuna giden bir şey değildi. "*Nesin* sen?" Biraz arkasına yaslandı.

"Bu gerçekten komik bir hikâye." Puck ona bir parmak salladı. "İki yıl içinde mutfak tezgâhında oturuyor olacağım, sen de aramıza bir şişe viski koyacaksın ve ben de anlatacağım."

"Bu garip bir şekilde spesifik, ama um. Tamam." Başını salladı. "Sadece bir kez olsun birinin bana karşı dürüst olmasını istiyorum. Bu çok mu zor?"

"Çok zor!" Puck dramatik bir şekilde içini çekerek yosunlu kıyıya sırt üstü uzandı. "Sorun şu ki küçük Weaver, burada herkes kendi oyununu oynuyor. Valroy'un kendi gündemi var. Serrik'in de öyle. Mahkemeler, Ağ, hepsi de tam olarak göremediğiniz bir tahta üzerinde hareket ediyor."

"Peki sen bu oyunun neresindesin?" diye sordu Ava.

Puck gece gökyüzüne bakıp sırttı. "Ben mi? Ben farklı bir oyun oynuyorum. Onlar satranç, ben poker. Ben jokerim. Destedeki joker. O anda ne olmam gerekiyorsa oyum, nerede ve ne zaman olmam gerekiyorsa orada."

"Bu bir cevap değil." Puck ortaya çıktığında Valroy'un ölümcül bir migreni varmış gibi görünmesine şaşmamalı.

"Elbette öyle! Senin anladığın ya da istediğin bir cevap olmaması, bunun bir cevap olmadığı anlamına gelmez." Aniden doğruldu, gümüş rengi saçları ay ışığını yakalıyordu. "Sana bedava bir öğüt vereyim: Kimsenin bu çatışmanın sadece iki tarafı olduğunu düşünerek seni kandırmasına izin verme. Düzinelerce var. Belki yüzlerce. Ve çoğu amaçları uğruna seni feda etmekten çekinmeyecektir."

"Sen de dahil misin?" Ava meydan okudu.

Puck gücenmiş görünüyordu. "Ben mi? Seni kurban etmek mi? Hiç de bile! Yüzyıllardır buralarda olan en ilginç şey sensin! Hikâyelerinden hangisinin gerçekleşeceğini görmek istiyorum."

"Hangisi?"

"Uzun hikâye." Elini salladı. "Sicim teorisi." "Doğru. Ve benim hayatım senin eğlenceyle ilgili değil."

"Yeterince uzun yaşarsan her şey eğlencedir," diye yanıtladı Puck, genç görünümüne rağmen ifadesi aniden yaşlanmıştı. "Ama bu senin yok olduğunu görmek istediğim anlamına gelmiyor. Çok erken biten bir hikâyenin eğlencesi nerede?" Manik sırtışı kaybolduğu kadar hızlı bir şekilde yeniden ortaya çıktı. "Ve ayrıca. Gerçekten iyi bir yakalama oyunu oynuyorsun."

Ava cevap vermeden balıkların hepsi birden dağıldı ve göletin derinliklerine daldı.

"Geliyor," diye fısıldadı Bitty, Ava'ya daha da yaklaşıp.

"Kim-" diye başladı Ava, ama o da hissedince sustu - havada bir basınç, daha önce olmayan bir ağırlık. Gece daha da karardı. Daha soğuk.

Valroy iki ağacın arasından çıktı, devasa kanatlarını arkasına katlamıştı. Az önce karanlıkta bir ormandan geçmesine rağmen, üzerine tek bir yaprak ya da dal bile yapışmamıştı. Bu da ormanın *içinden geçtiği* anlamına geliyordu.

"Vakit geldi," dedi söze girmeden.

Ava ayağa kalktı, kot pantolonunu fırcaladı. "Çok hızlı oldu."

"Konseyle işimi bitirmek için sabırsızlanıyordum." Valroy yüzünü buruşturarak cevap verdi. Görünüşe göre o da politikayı en az Ava kadar sıkıcı buluyordu. "Geri kalanınız saraya dönecek."

"Ah, ben de gelemey miyim?" Puck sızlandı. "İyi olacağım!"

"Hayır." Valroy'un yanıtı kurşun bir tuğlaydı.

"Peki ya Bitty?" Ava her an kaçmaya hazır görünen minik fae'ye bakarak sordu. "O zararsızdır. Onu tek başına bırakmaktan nefret ediyorum. Benimle kalmasını istiyorum."

Valroy'un ifadesi sertleşti. "Hayır. Labirent'in kalbi-"

"Bununla başa çıkmak zorunda kalacak," diye sözünü kesti Ava. "Burada güvendiğim tek kişi o ve durdurmak için etrafta olmadığım anda onu *yemeyeceklerine* dair halkınıza güvenmiyorum."

Unseelie Kralı uzun bir süre onu inceledi, hafifçe parlayan mavi gözleri okunamıyordu. Sonunda başını hafifçe eğdi. "Pekâlâ. Ama bu gece onun ya da sizin eylemlerinizden zarar görürse, ben suçlanmayacağım."

"Anlaşıldı." Ava, Alex ve Izael'e döndü. "Sanırım şimdilik vedalaştık. Arkadaşlığınızdansa keyif aldım." Durakladı. "Çoğunlukla." Izael'e baktı.

"Ölmemeye çalış," dedi Izael yardımsever bir şekilde. "Ve ben hâlâ bu soruya bir cevap istiyorum." "Evet. Hayır. Bir cevap alamayacaksın. Asla." Gözlerini devirdi.

Alex daha içten bir gülümseme sundu. "İyi olacaksın. Valroy pek çok şey olabilir ama sözünü tutar." "Ne kadar güven verici," diye mırıldandı Ava.

"Gel," diye emretti Valroy, keskin tırnaklı elini uzatarak. "Bu akşamki işimizi sonuçlandırmak için sabırsızlanıyorum."

Ava tereddüt etti, sonra uzanıp elini tuttu. Cildi şaşırtıcı derecede pürüzlüydü, bir savaşçı gibi, ellerini her gün kullanan biri gibi. Diğer eliyle Bitty'nin küçük parmaklarını kavradı ve avucunun içinde titrediklerini hissetti.

"Gözlerini kapat," diye talimat verdi Valroy. "Ağaçların arasında hareket etmek... kafanı karıştırabilir."

Ava itaat etti ama Puck'ın abartılı göz kırpmasını yakalamadan önce değil. Sonra dünya etrafında yer değiştirdi - hareketsiz dururken düşmek gibi, ters yüz edilip yeniden birleştirilmek gibi bir his. Hava kalınlaştı, ağırlaştı, ona eski bozuk paraları ve paslı boruları hatırlatan metalik kokularla doldu.

"Şimdi bakabilirsin," Valroy'un sesi burada farklıydı -daha derin, daha yankılı, sanki fiziksel formundan çok daha büyük bir yerden çıkıyormuş gibi.

Ava gözlerini açtı ve nefesi kesildi.

Sadece bir harabe olarak tanımlanabilecek bir yerin ortasında duruyorlardı. Etrafında sarmaşıklar ve ağaçlarla kaplanmış bir dizi yıkık taş duvar vardı. Bir an için ona neredeyse Web'i hatırlattı ama bu *çok daha* eskiydi. *Çok* daha eskiydi. Belki de tarih öncesinden kalma bir şeydi. Kalıntılar etraflarında geniş, dairesel bir yay oluşturuyordu.

Ve ortasında, etrafını çevreleyen sığ bir havuzun ortasından yükselen, dairesel ve düz, yıpranmış taştan devasa bir platform vardı.

Ama onun nefesini kesen, platformun üzerinde duran şeydi.

Hesaplanamayacak kadar eski, kabuğu kararmış ve budaklı, dalları yapraksız ve görünmez bir gökyüzüne doğru uzanan romatizmalı parmaklar gibi bükülmüş devasa bir ağaç. Ama bu görüntüyü asıl dehşet verici kılan, gövdesine gömülü sayısız silahtı; insanlık tarihinin her döneminden kılıçlar, mızraklar, hançerler, baltalar... Bazıları hâlâ yeni dövülmüş gibi pırıl pırıl parlıyordu, bazılarıysa neredeyse toza dönüşecek kadar paslanmıştı.

Ve hepsinin altında, kökler -taş platforma dalıp tekrar ortaya çıkmadan önce yüzeyi boyunca yayılan ve onu çevreleyen havuza dalan devasa, bükülmüş şeyler. Havuz suyla değil, daha koyu, daha kalın bir şeyle doluydu. Yavaş ve sabit bir ritimle titreşen bir şey.

Kan.

İmkânsız miktarda kan, her yöne doğru görebildiği kadar uzanıyordu. Ağacın kökleri damarlara, atardamarlara ve kılcal damarlara benzeyene kadar gittikçe daha ince filizlere ayrılıyordu.

Yanında Bitty küçük, korkmuş bir ses çıkardı. Ava onun elini güven verici bir şekilde sıktı, gerçi kendisi de kendinden emin değildi.

"Hoş geldiniz," dedi Valroy kanatlarını ardına kadar açarak, "Labirent'in merkezine. Gücümün kalbine. Olduğum her şeyin kaynağı."

Taş platformun üzerine doğru bir adım attı, hareket ettikçe kanı platformun kenarlarında dalgalanıyordu. Sonra döndü ve elini bir kez daha uzattı.

"Gel Weaver. Dünyalarımızın ötesinde yaşayan şey hakkında konuşalım. Güç ve kontrolden. Ve bedenini tamamen sana ait olmayan bir şeyle paylaşmanın ne demek olduğunu."

Ava ağacın budaklı gövdesinden bir fısıltı duyduğuna yemin edebilirdi; metalin tahtaya sürtünmesi, bıçakların kınından çıkarılması gibi bir ses.

Sanki Labirent'in kendisi ziyaretçilerini karşılamak için uyanıyordu. Uyanmak... *Onu* selamlamak için.

ON ALTINCI BÖLÜM

Ava Valroy'un konuştuğunu biliyordu.

Dinlemesi gerektiğini de biliyordu.

Söylediklerinin muhtemelen biraz da olsa önemli olduğunu biliyordu.

Ama sanki boğuluyor gibiydi. Ses bile olmayan bir ses tarafından tamamen susturulmuştu. Ne bir fısıltı, ne bir cınlama, hatta ne de sessizlik.

Gökyüzünü tırmalayan budaklı parmaklı dallarıyla devasa, ölü ağaca baktı ve sadece onun çağrısını duydu.

Onunla konuşmak istiyordu.

Valroy değil.

Onun içindeki şeyle. Daha yaşlı, daha derin, daha büyük olan şey.

Onunla konuştuğu zaman Ağ'ın söylediği sözleri hatırladı. *Bizim için küçük olmak zordur.* Peki ya bu ağaç?

Bu şey mi? Büyük, uçsuz bucaksız, korkunç bir varlıktı, *Küçük'tü.*

Biri bileğini çekiştiriyor, dikkatini çekmeye çalışıyordu. Bitty. Ava'yı geri çekmeye çalışıyordu. Ama nereden?

Bir dakika. Ne zaman yürümeye başlamıştı?

Önündeki şeyin garip ve imkânsız çekiminden kurtulmak için kendini silkeledi. "Özür dilerim." Valroy

şaşırmamış görünüyordu. "*Dediğim* gibi, sonunda konuşmak için yalnız kaldığımıza sevindim."

"Yalnız değiliz." Ölü ağaca bakmaktan vazgeçmek için kendini zorladı.

"Bu sayılmaz." Ağacı işaret etti. "Senin içinde yaşayan şey de sayılmaz. Labirent ve ben hiçbir zaman ayırt edilemez olmadığımız gibi, sen ve Ağ da çok geçmeden aynı olacaksınız."

"Bitty'yi kastetmişim." Tanrım, tam bir pislikti.

"Hm." Valroy omuz silkti. Taş duvarlardan birine yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Ben de son iki gündür benden kaçtığını sanıyordum. Eğer benimle konuşmak isteseydin, konuşabilirdin.

Sen kralısın, değil mi?"

"Saray siyasetinin nasıl işlediğini bilmediğine dair bundan daha açık bir ifade olamazdı, Ava Cole." Bir kahkaha attı. "Kendimi senin cehaletini çok kıskanırken buluyorum. Hayır, buraya gelişini ve ona nasıl davrandığımı *göstermeliyim.*"

"Neden?"

"Çünkü Din'Glai senden çok korkuyor Ava Cole. Ve peşinden getirdiğin ve *getireceğin* her şeyden. Geçen geceki güç gösterin hiç yardımcı olmadı." Sırıttı. "Yine de çok eğlenceliydi."

Bir süre merakla onu izledi. "Yani hepsinin paniğe kapılmasını önlemek için bana karşı son derece ilgisiz görünmen mi gerekiyor?"

"Kesinlikle. Eğer ben seninle ilgilenmezsem, onlar da ilgilenmeyecektir. O iğrenç küçük sineğe seni konsey toplantısından uzaklaştırıp bu akşam buraya getirmem için beni kışkırtmasını söyledim. Bir dahaki sefere bunu yaparken bu *kadar* sinir bozucu olmamasını ona hatırlatmam gerekecek." Keskin dişlerini göstererek yüzünü buruşturdu.

Yani tüm bunlar kasıtlıydı. Güldü, biraz da etkilenmişti. Lanet olası Fae'ler ve onların lanet olası oyunları. "Sizi fırlatabildiğim kadar uzağa fırlatsam bile hiçbirinize güvenemem, değil mi?"

"Görünüşe göre bizi oldukça uzağa fırlatabilirsin. Ben olsam bunu bir ölçü olarak kullanmazdım." Valroy gülümsedi, kendinden memnun olduğu belliydi.

"Evet, evet. İyi o zaman."

Dikkati tekrar içinde silahların gömülü olduğu devasa, ölü ağaca yöneldi. "Bu şey neden beni çağırıyor?"

Mırıldandı. "Senin benliğinin derinliklerine sızan kadim yaratık ile benimkini doğduğumdan beri barındıran yaratık... eski kardeşler diyebiliriz. Bu kadar uzun süre ayrı kaldıktan sonra merhaba demek istediklerini tahmin edebiliyorum."

"Akraba mıyız?" Bunu neden bu kadar komik bulduğunu bilmeden sessizce güldü. "Yani, sayılır."

"Sen ve ben bu konuda eşsiz değiliz. Nadir belki ama eşsiz değiliz. Dünya'da benim bildiğim en az iki kişi var - bir...çift vampir ve bir sirk ucubesi, sanırım- kadim olanlarla benzer bir bağı paylaşıyorlar.

moda." Omuz silkti. "Daha fazlası da olabilir. Dürüst olmak gerekirse umurumda değil. Bizi diğerlerinden ayıran şey nasıl ortaya çıktığımız ve yeteneklerimizi nasıl kullandığımızın ardındaki niyetimizdir."

Bir çift vampir ve bir sirk ucubesi mi? Her neyse. Bunu da çılgınlık yığınınına ekle. "Dünyayı yok etme niyetiyle istila ettiğinizde ne olur ve Dünya'daki o iki 'kadim olana' ne olur? Ortahığı mahvetmeden rahatsız olmazlar mı?"

"Bilmiyorum. Ve yine umurumda da değil." Valroy acımasızca sırtıttı. "Eğer insanlarla birlikte bana karşı durmak istiyorlarsa, *gerçek* bir meydan okuma bekliyorum. Peki ya benim yanımda dururlarsa? Bunu memnuniyetle karşılarım."

Ağaç hâlâ onu çağırıyordu, tıpkı diğer odada çalan bir zil sesi ya da susmak bilmeyen açık bir buzdolabı kapısı gibi. "Peki bu bizi nasıl akraba yapıyor?"

"Anlayabildiğim kadarıyla bu *yaratıkların* hepsi, doğal halleriyle tek bir varlık. Bir bütün." Sanki bu ona son derece sıkıcı geliyormuş gibi elini umursamazca salladı. Muhtemelen öyleydi. "Ayrıldıklarında, birey bağımsız bir bilinç haline gelir. Boşluğun büyük ve korkunç tanrısı."

"Yani bunlar... kötü tanrılar." Bu iş gittikçe daha da iyiye gidiyordu.

Valroy gözlerini devirdi. "İnsanlar ve senin her şeyin *iyi* ve *kötü* kavramları içinde yer alması gerektiği konusundaki ısrarın. Hayır, Ava. Onlar *kötü* değil. Sadece öyleler. Ölüm yaşamı takip etmeli. Çürüme büyümeyi takip etmeli. Ve unutulmuş yaratılışı takip etmelidir."

"Peki siz bu musunuz? *Biz miyiz?* Oblivion?"

"Pek sayılmaz." Boş boş tırnaklarını inceledi. "Ben sadece ahlaksız bir yıkımım. Öldürmenin verdiği haz. Bir kurdun çenesini avının etine batırdığında ve sevinçle uluduğunda hissettiği zevk."

"Oh. Evet. *Basitçe.*" Ağaçtan birkaç adım uzaklaştı ve ağacın hâlâ amansızca, kaçınılmaz olarak onu *çağırdığı* gerçeğini görmezden gelmeye çalıştı. "Sadece bacaklarda bir kan banyosu. Büyütülecek bir şey değil."

"Gerçek doğanı öğrendiğinde benim hakkımda ne düşüneceksin merak ediyorum? Kendini çok daha iyi mi sanacaksın?" Alay etti. "O zaman ahlaki üstünlüğüne sınıksız sarılıp sarılmayacağını görmek için sabırsızlanıyorum, küçük Weaver."

"Belki bana 'gerçek doğamın' ne olduğunu söyleseydin, sana söyleyebilirdim. Ama söyleyebileceğim kadarıyla, insanların benden hala sakladığı çok şey var. Ve ben, hayatım boyunca, *nedenini* anlayamıyorum." Ona en yakın taş platformun kenarına kadar yürüdü, kan gölüne basmak istemiyordu. Ayakkabılarına yapışmış gibi görünmüyordu -ki bu iyi bir artıydı- ama yine de ayaklarının altında eziliyordu ve bu biraz tedirgin ediciydi.

Valroy bir süre sessizce onu inceledi. "Sence neden?"

"Bilmiyorum-" Ağır bir iç çekişle sözünü kesti. "Ya bu bilgiyi bana faydalı bir şekilde takas edebileceğin zamana kadar bekliyorsun ve o zaman şimdi değil ya da bu bilgiyle ilgili bir şeyler bir şeyleri değiştirecek. Bir olaylar zinciri başlatacak."

"Bir an için düşünün - ne tür bir bilgi böyle bir şeyi başlatır?"

"Başa çıkamayacağımı düşündüğünüz bir tür bilgi. Ya da başa çıkamayacağım konusunda haklı olduğun bir bilgi. *Bilmiyorum.* Bilseydim, yapmazdım-" Hırladı. "Bilginin ne olduğunu bilseydim, Valroy, en başta bu durumda olmazdık!"

Adam güldü. "Bir sonraki cümleyi söylediğimde yalan söylediğimi düşüneceksin Ava Cole. Ama içinde bulunduğun duruma empati duyduğumu söylerken ciddiym. Sana çektirilenler için gerçekten üzülüyorum."

"Beni bu durumdan gerçekten kurtaracak bir şey yapmayacaksın, çünkü bunu kendi çıkarların için kullanabilirsin?" Kadın ona bir kaşını kaldırdı.

"Kesinlikle." Adam ona neredeyse ılımlı denebilecek bir şekilde gülümsedi. Neredeyse dostça. "Ama empati gerçek."

Kadın başını salladı. "Bunu senden duyduğuma inanırım." Bir elini alına götürdü. "Ne tür bir bilginin olaylar zincirini başlatacağını bir düşünün, ha?" Gözlerini kapadı, herhangi bir fikir bulmaya çalıştı. "Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Başından beri her şey o kadar çılgınca ve havada kaldı ki, gerçekten de kaçan bir kamyonun arkasına bağlanmış, ayak uydurmaya çalışıyordum."

"O halde sonuçlarını düşünmeye henüz hazır değilsin." Valroy kanatlarını bir pelerin gibi etrafına doladı. "Dönüşmekte olduğun şeyin doğası hakkındaki gerçeği şimdilik kendime saklayacağım. Bunun parçaları kendi başına bir araya getirdiğin bir şey olması gerektiğine inanıyorum. Ama bunu öğrenmenin çok uzun sürmeyeceğine inanıyorum."

"Senden nefret ediyorum, biliyorsun." İfadesinde hiç diş yoktu.

Ve gülümsemesi, onun bunu kastetmediğini çok iyi anladığını gösteriyordu. "Mmm. Öyle olduğunu sanmıyorum." Serrik'in ona verdiği narin bileziği bileğinde işaret etti. "Onu kabullenmen gereken şeyi, yani kaçınılmaz olanı ertelemek için takıyorsun. Ve bu kaçınılmaz, Ava Cole. Dokumacı olacağını biliyorsun. Ağ'ın taşıyıcısı olacaksın. O an geldiğinde ne yapacağını seçmek zorunda kalacaksın. Ve artık kaçınılmaz olanla savaştığında kimin tarafını tutacağını."

Elini kaldırarak bileziği inceledi. Yükselen bir sele karşı kapalı bir kapı kadar yararlı olduğunu biliyordu. Elbette, bir süreliğine yardımcı olabilir. Ama su içeri girecekti. Her zaman içeri girerdi.

Ve o taşıyıcı olduğu anda, Serrik onu kontrol etmek için bozulmuş yapı üzerindeki kontrolünü kullanacaktı - Ağ'ın tepesinde yaptığı hapisane. "Yani onun tarafını isteyerek seçmezsem, istemeyerek seçmiş olurum. Yani onun tarafını seçmek istemiyorsam, seninkini seçmek zorundayım."

"Kesinlikle."

Ama Valroy'un tarafını seçmek... Dünya'nın yok edilmesine yardım ve yataklık etmek anlamına geliyordu. Kadın irkildi. "Gezenimi yakmaya çalışıyorsun, Valroy."

"Evet, buradaki aktif kelime *denemek*. Beni durdurmak isteyen çok kişi var Ava. Karım Abigail de dahil. Serrik halkımı yok etmeye çalışıyor, bu dünyada ya da başka bir dünyada her şeyden ve herkesten çok sevdiğim karım da dahil." Sonraki sözleri söylerken sesinde gerçek bir nefret vardı. Valroy'dan refleks olarak bir adım geri çekilmesine neden olan gerçek, kaynayan bir nefret. "Ve eğer ona zarar vermeye kalkarsa, kalan yedi bacağına teker teker koparır, kızartır ve *keyifle* ona geri yediririm."

Hoo-boy. Tamam. Not edildi. "Yeterince adil." Tekrar devasa, korkunç ağaca baktı. "Peki Serrik'in tarafını tutarsam onu durduramayacağımı kim söyleyebilir? Ona ihanet edilemeyeceğini?" Hâlâ üzerinde çalıştığı Bayodan'ın büyüü vardı, Serrik'i öldürecek olan. Ve Book'un ona gösterdiği çıkış yolu.

Valroy yine güldü, bu sefer daha yüksek sesle. Bir film kötü adamını gururlandıracak bir kahkaha. "Beni şaşırtıyorsun Weaver! Gerçekten de bizden biri olmak için seçilmişsin! Ve bir canavarla sevişmek, onun güvenini kazanmak, geçmişini öğrenmek ve hayatına son vermek için gerekenlere sahip olduğunu mu düşünüyorsun?"

Öyle

miydi?

Belki de.

Belki de değildi.

Ama bunun bir çıkış yolu

olduğunu biliyordu. Ve bu

yüzden... *denemesi* gerektiğini

biliyordu.

"Tüm bu saçmalıklardan kurtulmam anlamına geliyorsa? Fae soykırımını durdurmam ve Dünya'nın güvenliğini sağlamam anlamına geliyorsa?" Ellerini yumruk şeklinde sıktı. "Evet." Başını kaldırdı ve omuzlarını dikleştirdi. "Bir süre önce Grimoire bana bir kehanet gösterdi. Olacakların görüntülerini. Bu, Serrik'in hamim olmasını kabul ettikten sonraydı - onun büyüünü bana bağlamayı." Köprücük kemiğindeki yedi bacaklı örümcek dövmesini işaret etti. "Bana ikinizin Dünya'da savaşmışınızı gösterdi. Tam bir ıssızlık. Serrik'in ayaklarının dibinde zincirlenmişim ve o da büyü kitabını kullanıyordu."

Valroy neredeyse cinsel bir haz içinde mırıldandı. "Sorunu anlayamıyorum."

Ava burnunu kırıştırdı. "İğrenç. Pekâlâ, tamam. Kitaptan bana başka bir çıkış yolu göstermesini istedim. Özgürlüğe giden başka bir yol. Sayfalar döndü ve... bana Serrik'in kalbini söküp çıkarmayı gösterdi."

Valroy uzun bir iç geçirdi ve ilk kez yaşına uygun görünüyordu. Uzun bir süre gözlerini kapattığında yüz hatlarındaki yorgunluğu gördü. Yine de nedenini bir türlü anlayamıyordu. "Onunla sadece rüyalarında karşılaştın. Bir rüyayı nasıl öldürebilirsin Ava?"

"Öldüremezsin. Ama o Web'in kalbindeki bir odada kilitli, değil mi?" Omuz silkti. Şimdilik Bayodan ve büyüünden söz etmeyecekti. Valroy'un bilip bilmediğini bilmiyordu ve gereğinden fazla bilgi vermek istemiyordu. "Yani bir şekilde odaya girmem gerekiyor. Bunun için üç parçaya da ihtiyaç var. Bu da..." İnledi. "Bu da onu özgür kılacak ve beni Ağ'ın tam taşıyıcısı yapacak."

Valroy gözlerini açıp onu izledi ama onaylayacak ya da reddedecek hiçbir şey söylemedi.

Kadın parmaklarını şıklattı. "Yine de rüya dünyası ile bu dünya arasında bir şeyler çekebilirim! Belki onu rüyasında öldürebilirim. Rüyadan uyanık dünyaya bir kâğıt parçası çektim ve Dünya'dan da rüyaya birkaç elma ağacı çektim, ama" -o anda aklına geldi- "*lanet olsun!*"

Valroy boğuk bir kahkaha attı. "Karım ve ben genellikle paylaşmayı sevmeyiz ama sorabilirim."

"Ben-" Gözlerini devirdi. "Kastettiğim bu değildi. Yine de bağlantılı. O ve ben, o beni ısırdığında uyandığımda izler yoktu. Bu da onu uyurken öldürmeye çalışırsam, *gerçek* bedeninin ölmeyeceği anlamına geliyor." İnledi. "Yani, onu öldürmek için onunla birlikte odaya girmem gerekiyor."

"Korkarım bunu nasıl yapacağını kendin keşfetmelisin."

"O zaman neden en başta bana onu öldürme seçeneğini gösterdi? Eğer taşıyıcı olur ve onu serbest bırakırsam, bunu yaptığım anda beni kontrol altına alacak. Bu da onu öldüremeyeceğim anlamına gelir." Ellerini havaya kaldırdı. "Ama dediğin gibi bir rüyayı öldüremem. O zaman neden bana o görüntüyü gösterdin? Sadece daha fazla yalan mıydı? Daha fazla sahte umut mu?"

"Hayır. Öyle olduğunu sanmıyorum. Ama talimatın tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyorum." Valroy dürtüşçe sıkıntılı görünüyordu.

Tam da bu yüzden Ava ona yeni favori sorusunu sormamıştı: *Sana güvenebileceğimi nereden bileceğim?* Ava'nın Serrik'i öldürmeye çalışmasına izin vermek onun için en iyisiydi. İşe yarama ihtimali olmadığı konusunda yalan söylemek için hiçbir nedeni yoktu.

"Ancak." Valroy kanatlarını açtı. "Lord Bayodan ve Cruinn ile konuşacağım. Bu konuda size yardımcı olduklarını biliyorum. Sürgün için bir çeşit... yok etme ya da kontrol altına alma hazırlıkları konusunda ne durumda olduklarını göreceğim." Yüzünü buruşturdu. "Bu onları riske atacak olsa da. Abigail'i bu konuda uyarmam gerekecek. Onlara oldukça düşkün."

Ah, güzel, en azından bu konunun etrafında dans etmek zorunda kalmadı.

Başını hafifçe yana eğerek, Abigail'den bahsederken onu izledi. "Birbirinizi bu kadar çok sevmenize bayılıyorum. Ama yine de ikiniz kesinlikle kıyasıya iş rakipleri gibisiniz."

"Onun zarar gördüğünü görmektense kendi gözlerimi oymayı tercih ederim. Onu korumak için hayatımı ortaya koyarım. Onun için gökyüzündeki yıldızları yakabilirim. Yine de aynı nefeste tüm Seelie ırkını köleleştirir, Dünya'yı yakıp kül eder ve bir an bile tereddüt etmeden onu zincire vurup ayaklarının altına sererdim." Valroy ölü ağacın dallarına baktı. "Bizi sevmeye tenezzül edenlerden çok şey isteriz, Weaver."

"Ben *iyiyim*, neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Sırıttı ama kısa bir süre sonra sırtı sırtı soldu. "Yine de senin adına çok mutluyum. Birine sahip olduğun için."

"Çoğu kişi benim bir canavar olduğumu düşünüyor Ava. Zamanla senin de öyle düşünüp düşünmeyeceğini merak ediyorum."

"Yani, bir noktada düşman olma ihtimalimiz yüksek. Bir şekilde. Ya da belki içimdeki şeytani boşluk canavarı senin içindeki şeytani boşluk canavarıyla dost olmaya karar verdiğinde kanka oluruz." Başını iki yana salladı. "Ben aptal değilim. Ama bilemiyorum. Kimsenin sevgiyi hak etmediğini düşünmüyorum. Gerçekten değil."

Belli belirsiz parlayan mavi gözler ona ilgiyle bakıyordu. Birkaç dakika önce olduğundan daha fazla. "Umarım bu sözleri hatırlarsın Ava Cole." Budaklı ağacı işaret etti. "Şimdi... Seni konuşmandan yeterince alıkoydum. Çağırılıyorsun."

Evet. Çağırılıyordu.

Ve arkasındaki "çınlamayı" görmezden gelmek gittikçe zorlaşıyordu.

Kararmış kabuğundan silahlar çıkan devasa, korkunç ağaca baktı. Ona dokunduğunda başına ne geleceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama bu ne zamandan beri yeni bir şeydi ki?

Belki ağaç ona bazı gerçek bilgiler verebilirdi. Başka kimse ona basit cevaplar vermeye istekli olmadığına göre.

Evet, doğru. Çünkü eldritch dehşetleri *çok* açık sözlü olmalarıyla tanınırlardı.

"Dikkatli ol-" diye kekeleydi Bitty, kaya duvarlarından birinin yanına sinmiş olduğu yerden. Taşlardan birinin üzerinde duruyor, çıplak ayaklarını umutsuzca kandan uzak tutmaya çalışıyordu. Ava onu suçlamadı.

Arkadaşına gülümsedi. "İyi olacağım. Ben pro-" Elini ağaca koydu. Dizlerinin bağı çözülürken dünya bir anda yok oldu.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Toprakta yüzüstü uyanmanın aşağılayıcı bir yanı vardı. En azından içinde biraz yosun vardı. Ava elleri ve dizleri üzerinde doğrulup yüzündeki küçük taş parçalarını ve yapışkan mavi-yeşil yosunları temizledi. "*Plehk-*"

Eldritch boşluk tanrıları gerçekten de davranışları üzerinde çalışmalıydı. "Herhangi biriniz, *cidden*, sadece-bilmiyorum, uğrayıp bir merhaba dese ölür mü? Sadece bir kez? Her zaman bu kadar melodramatik olmak zorunda mısınız?" Topuklarının üzerine oturdu ve elini buklelerinin üzerinde gezdirerek onları yola getirmeye çalıştı. Bu her zaman kaybedilen bir savaştı.

Gözlerini kırıştırarak sessiz bir "huh" çekti. Olmayı beklediği yerde değildi. Tamam, nerede olmayı umduğunu bilmiyordu. Belki bir kan tarlası? Çengellere asılmış, zincirlerde dönen ya da duvarlardaki çivilere asılı çılgık atan bedenlerden oluşan *Hellraiser'a* layık bir kâbus diyarı. Tüm dünyaları yerle bir etmeye kararlı Unseelie King'in içinde yaşayan kozmik bir korku canavarına yakışacak bir şey.

Bu değil.

Ayağa kalkarak önündeki manzaraya huşu içinde baktı. Üzerinde yükselen, yaklaşık otuz fit yüksekliğinde, kadim taşlardan oluşan bir halkanın içindeydi. Yekpare, antik levhalar rüzgâr ve yağmurla aşınmış, pürüzsüzleşmişlerdi. Bir zamanlar yüzlerine şekiller kazınmış olabilirdi, ama bir zamanlar tasvir ettikleri her neyse çoktan aşınmıştı. Tepedeki dolunay yosunlu zemine keskin gölgeler düşürerek devasa taşları daha da heybetli hale getiriyordu. İlkinin hemen dışında yer alan bir başka halkayı ve onun ötesinde de sık bir ormanı görebiliyordu.

Çemberin ortasında kaba bir sunak vardı - iki küçük taş tarafından tutulan tek bir yassı kaya. Üzerinde nesneler görebiliyordu ama ilk başta ne olduklarından emin olamadı. Merakla bir adım öne çıktı.

Elini Book'u taktığı kalçasına götürdüğünde, onun yerinde olmadığını görünce şaşırmadı.

Çünkü sunağın üzerinde duran nesnelerden biriydi. Orada, ortasında açık, sayfaları boş bir şekilde yatıyordu.

Sağında ve solunda da aynalı bir parça vardı. Bu ya bir bilmece ya da bir hatırlatmaydı.

Başını iki yana salladı. "Seni uyarıyorum, bulmaca seviyelerinde berbatım. Ben iki dakika falan deneyen, sonra da durdurup internetten bir rehber bakmak zorunda kalan biriyim." Dudağını çiğnedi. "Ya bana bu şeylerin hepsinin birbirine bağlı olduğunu ya da tam olarak ne yapmak için hepsine ihtiyacım olduğunu söylemeye çalışıyorsun? Web'e dönmek için mi? Serrik'i öldürmek mi? Valroy'u öldürmek mi? İkisini de öldürmek mi? Kendimi mi öldüreyim? Fae'leri öldürmek mi? İnsanları mı? Benden ne istiyorsun?" Şimdi sinirlenmeye başlamıştı. "Bana *bir kez olsun* doğru dürüst bir cevap ver, olur mu?"

Arkasından bir kuş yüksek sesle öttüğünde neredeyse yerinden sıçrayacaktı. "*Vay anasını...*" Dönerek yukarı baktı. Ve artık yalnız olmadığını gördü. Pekala. Tam olarak değil. Bir adım geri çekildi, sunağa yaklaştı. Çünkü az önce *Kuşlar* filminden bir sahnenin içine girmişti. Etrafını saran her taşın tepesinde tünemiş kargalar vardı. Ya da kuzgunlar. Dürüst olmak gerekirse ikisi arasındaki farkı bilmiyordu.

Yüzlercesi. Belki de binlercesi. Hepsi onu izliyordu. Boğazındaki yumruyu yuttu. "Küfür için özür dilerim?"

Başka bir gıklama, bu sefer çok çok daha yakından. Ve bir kez daha arkasından. Döndüğünde bir karganın kendisinden sadece birkaç adım ötedeki sunağın üzerine tünediğini gördü. Yakından bakınca uzaktakinden çok daha büyük görünüyorlardı. Bu muhtemelen kuzgun oldukları anlamına geliyordu. Kuzgunların daha büyük olduğunu öğrendiğine dair belli belirsiz bir anısı vardı.

Book'un karşısında durmuş, başını bir yana eğmiş ona bakıyordu.

"Merhaba." Ona baktı. Ne yapması gerektiğinden emin değildi. Ya da ne söylemesi gerektiğinden. Burası ve kuzgunun kendisi çok *eski* hissettiriyordu. Ama Web'le konuşmanın hissettirdiğinden farklı bir şekilde. O sadece büyük ve devasa hissettirmişti -kozmetik olarak eski, teleskopla gece gökyüzüne bakmak gibi. Evrenin gerçekte ne kadar büyük olduğunu anlama hissi ve buna kıyasla "küçüklüğün" aniden farkına varılması.

Ama bu farklı türden *bir yaşlılık*. Bu, topraktan, topraktan ve ağaçlardan gelen bir yaşlılık. Bu, doğum, büyüme, çürüme, ölüm, çürüme ve yeniden büyümenin neredeyse sonsuz döngüsünden gelen bir yaşlılık. Kıştan bahara, yazdan sonbahara ve bir kez daha kışa.

"Valroy'un içindeki şey sen değilsin." Sunağa bir adım daha yaklaştı. Kuş hareket etmedi. "Sen başka birisin. Başka bir şey."

Kuş diğer gözüyle onu izlemek için başını diğer tarafa doğru salladı. Ama uçup gitmedi. Ve iyi ya da kötü, konuşmadı.

Şimdi gerçekten daha fazla eski din dersi almış olmayı diliyordu. Mimari geçmişi göz önüne alındığında muhtemelen çoğundan daha fazlasını biliyordu ama yine de. Kiminle ve *neden* konuşuyor olabileceğini düşündü.

Sonra aklına geldi.

"Oh." Gözleri fal taşı gibi açıldı. Bir adım geri atma isteğine direndi. "Oh...merhaba..." Oh, kahretsin. *Siktir*. Oh, tatlı bok-"Um. Burada sadece bir uzvun dışına çıkacağım ve tahmin edeceğim... Morrigan'la mı konuşuyorum?"

Tüm kuzgunlar bir anda çığlık, gıklama ve kanat çırpma patlamasıyla gökyüzüne doğru havalandı.

Ava refleks olarak eğildi ve kollarını başının üzerine koydu. Tanrıçanın ona saldırıp saldırmayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Küçük insan. Küçük Weaver. Yolunu kaybetmişsin."

Pençeler ve gagalar tarafından gagalanmadığı ya da parçalanmadığı zaman Ava doğruldu. Sunağın diğer tarafında bir kadın duruyordu.

Ya da en azından Ava sesinden öyle olduğunu tahmin ediyordu. Figür *devasa* boyutlardaydı, boyu bir metre ya da daha fazlaydı. Ay ışığında parlayan siyah kuzgun tüylerinden bir pelerin giymişti. Kukuletası çekilmişti ve yüz hatlarına dair hiçbir şey göstermiyordu. Gölgeler ve karanlıktan ibaretti ve Ava'nın bildiği kadarıyla altında bir boşluktan başka bir şey olmayabilirdi.

Ava nereden başlayacağını bilmiyordu. Morrigan'a ne söylemesi gerekiyordu? İyilik istememesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Özür mü dilemeliydi? *Oğlunla seks yaptığım için özür dilerim, gerçi muhtemelen umurunda bile değildir. Onu öldürmeye çalışıyor olabileceğim için üzgünüm, yine de muhtemelen umursamıyorsunuzdur? Belki de umursuyorsunuzdur. Diğer oğlunuzu öldürmeye çalışıyor olabileceğim için üzgünüm, muhtemelen umursamadığınızı düşündüm - Evet, hayır. Tüm bu seçenekler berbat fikirlere.* "Yolumu kaybettim de ne demek?"

"Ne olman gerektiğini biliyorsun." Kadının sesi derindi ama sakindi. Duygusuzdu. Basitçe... oradaydı. Ürkütücü değildi, dehşet verici de değildi; bir anlatıcının sesi gibiydi. Güçlü, her şeyi bilen ama aynı zamanda bir şekilde *ortamdan uzak*. Sanki umurunda değilmiş gibi dramdan uzaklaşmıştı. Belki de umurunda değildi. Ne de olsa o bir tanrıçaydı.

Ava parmak eklemelerini kırdı, kitaba ve iki aynalı parçaya baktı. "Sorun şu ki, kimse bana neye dönüştüğümü söylemeyecek. Bana ipucu verecek kişi sen mi olacaksın?"

Sessizlik.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Ava bir nefes verdi. Uzanıp aynalı parçalardan birini aldı ve elinde evirip çevirdi. Bir rüyaya göre ağırdı, şaşırtıcı derecede gerçek ve bedenseldi.

Kaşlarını çatarken, bu ona bir fikir verdi. "Oh... Sanırım ne yaptığını anladım. Ama *neden*? Serrik'i öldürmemi mi istiyorsun? Valroy'u öldürmemi mi? Ne *yapmamı* istiyorsun?"

Yine sessizlik.

Aynalı parçayı açık kitabın üzerine bıraktı. Diğer aynalı parçayı alıp açık kitabın başka bir bölümüne çevirdi ve aynı şeyi yaptı. "Hanimefendi, bana gerçekten, gerçekten, gerçekten bir şey söylemenizi istiyorum. Herhangi bir şey. Gerçekten *herhangi bir şey*."

Sessizlik. Morrigan sadece belirdi.

"Biliyor musunuz, bence tüm bunların en kötü yanı, cidden, en kötü yanı - sürekli fiziksel zarar tehdidi değil. Çocuklarının sürekli etrafta dolaşıp gözlerimi yemekle, anılarımı almakla ya da beni kendi özgür irademle kandırmakla tehdit etmeleri değil. Mesele hiçbirinizin"-sabrını kaybediyordu ve muhtemelen bu onu öldürtecekti-"bana *doğru dürüst bir cevap* veremiyor ya da bilmem gereken herhangi *bir şeyi* söyleyemiyor gibi görünmeniz. Herhangi biriniz bana neler olduğunu anlatsa buradaki işlerin ne kadar çabuk hallolacağının farkında mısınız? Ve benden ne *yapmamı* istediğinizi?"

Daha fazla sessizlik.

"Tamam. Tamam!" Ellerini hüsrarla havaya kaldırarak sunaktan hışımla uzaklaştı. Belli ki doğru şeyleri söylemiyordu. "Sfenks bilmecesi ya da onun gibi bir şey. Sikerler beni." Ellerini bir anlığına gözlerinin üzerine koydu ve çığlık atma dürtüsüne karşı koydu. Ya da saçlarını yolmak.

Görünüşe göre Morrigan en azından Ava'nın kendi bokunu çözmesini beklemeye istekliydi. Ölümsüzlerin ellerinde çok zaman olduğunu tahmin ediyordu.

Kafa derisini kaşıyarak her şeyi bir araya getirmeye çalıştı. "Bulmaca seviyelerinde berbat olduğum konusunda seni uyarmıştım." Sunağa doğru dönerek üzerindeki nesnelere tekrar baktı. Morrigan'ın ona ne verdiğini biliyordu. Ama Morrigan'ın hangi tarafı tutmasını istediğini bilmiyordu. Sadece tüm parçaları bir araya getirdiğinde -kelimenin tam anlamıyla- her şeyin değişeceğini biliyordu. Kesinlikle her şeyi.

Geri dönüşü olmayacaktı.

Başını eğerek kendine güldü. Sadece güldü. Hüzünlü, alaycı, bitkin bir ses. "Kaç kez duymuş olursam olayım, ne kadar *biliyor* olursam olayım, haklısın. Hâlâ zamanı geri alabilme şansım olduğu fikrine tutunmaya çalışıyorum. Her neye dönüşüyorsam ona dönüşmeden kaçabileceğim fikrine. Elimde değil."

Morrigan hiçbir şey söylemedi. Bu noktada, Ava ondan bunu beklemiyordu.

"Yani... büyükannem ortaya çıkıyor ve 'ya sıçarsın ya da çömlekten çıkarsın, aptal' diyor. Hepsi bu mu?" Bir eliyle yüzünü sildi. "Kimin tarafını tuttuğum umurunda mı? Fae çocuklarının yaşaması ya da ölmesi umurunda mı? Ya da insanların?"

Sessizlik.

Cidden tek başınaydı. Elinde ne vardı? İki parça. Büyülü bir kitap. Ve bir şeylerin *ters* gittiğine dair ipuçları. Ağ hâlâ yayılıyordu çünkü ona dokunuyordu, onu kullanıyordu ama kimse ona nasıl olduğunu açıklamıyordu. "Yine de bana şunu söyleyebilir misiniz? Üç parçayı da kullanırsam ne olur?"

"Gerçekte Dokumacı olursun. Varlıkla birleşeceksin."

"Doğru. Ama. *Ben. Bana* ne oluyor? Herkes bana farklı bir hikaye anlatıyor. Serrik onun içi boşaltılmış, akılsız savaş kuklası olacağını söylüyor. Valroy ise burada kalırsam seçme şansım olacağını söylüyor. Açıkçası ikisine de inanmıyorum çünkü ikisi de bana hikâyenin tamamını anlatmıyor. *Lütfen* bana hangisinin doğru olduğunu söyleyebilir misin? Serrik'in akılsız savaş kuklası mı olacağım? Valroy'un kitle imha silahı mı olacağım? Yoksa tüm bunların içinde kendim olarak kalma şansım var mı?"

Sonunda tanrıça konuştu. "Kaderine karar vermek sana kalmış."

"Bu... bu bir cevap değil. Bu şifreli ve benim şifreli yarı gerçeklerle işim bitti. Bana içi boşaltılmış bir savaş kuklası olmaya ya da kendim kalmaya karar verebileceğimi mi söylüyorsun?"

Sessizlik.

Ağlayacaktı. Ava yumruklarını saçlarına gömdü ve saç tellerini sıktı, bu acı onu küfretmekten, çılgık atmaktan ya da hıçkırmaktan alıkoymdu. Yukarıdakilerin hepsini, herhangi bir sırayla ya da hepsini aynı anda yapmak istiyordu.

Morrigan ona acımış gibi görünüyordu. "Ne olacağına sen karar vereceksin. Akılsız... ya da kendini kontrol eden."

"Sana teşekkür ederdim ama kendin ve çocukların için tuhaf kurallar koymuşsun." Duyulabilir bir tokatla ellerini yanlarına indirdi. "Yani, diyeceğim o ki... bu çok rahatlatıcı. Ben de kendim kalmayı seçeceğim." Güldü, bitkin düşmüştü. Muhtemelen yüz değerini alması gerektiğini düşündüğü bir kişi varsa, o da lanet olası Morrigan'dı.

"Yine de fikrini değiştirebilirsin."

Bunu söyleme şekli. Duygudan o kadar yoksundu ki. *Her şeyden yoksun* bir şekilde... Ava'nın omurgasından aşağı bir ürperti *gönderdi*. Gözlerini kocaman açarak Morrigan'a baktı ve Serrik ya da Valroy'un yarattığı hiçbir şeye benzemeyen, yaklaşmakta olan bir dehşet duygusu hissetti.

Öğreneceği şey her neyse -Web'le ilgili, dönüşmekte olduğu şeyin doğasıyla ilgili *gerçek* her neyse- o kadar korkunçtu ki, benlik duygusunu kaybetmenin daha iyi olduğuna karar verebilirdi. *Onun zehrini seçtim, değil mi? Kontrolü teslim etmeyi seçtim. Çünkü istediğim şeyle yüzleşmekten daha kolaydı.*

Kafasının arkasındaki dırdırcı ses daha da yükseldi. Kendisinden sakladıkları korkunç ifşaatla yüzleşmektense, kendini bir cadıya, kozmik bir varlığa teslim etmeyi hiç seçmeyecekmiş gibi davranmak istiyordu. Ama gerçekte? Bunu *gerçekten* kesin olarak söyleyebilir miydi?

Herkes bir oda dolusu masum çocuğu ve yavru köpeği kurtarmak için, ölecekleri anlamına gelse bile, dolu bir el bombasının üzerine atlayacaklarını söylemek istiyordu. Herkes gerektiğinde güçlü ve cesur olacağını söylemek isterdi. Kimse zayıf ve korkak olduğunu kabul etmek istemiyordu.

Ama oraya varana kadar kimse bilmiyordu. Kimse bununla yüzleşene kadar bilemezdi, değil mi?

Ve sonunda o da farklı değildi.

Ama seçim onun olacaktı. Ve bununla gerçek bir teselli bulabilirdi. "Benim de anlamadığım şey şu - ve tekrar söylüyorum, benimle konuşmak için zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederim. Anlıyorum. Ben sadece *boyundan* büyük işlere bulaşmış küçük, aptal bir insanım."

Ağaçlardaki yaprakların hisirtisi. Belki de eğlence olarak algılanabilecek bir şey. Bunu bilmesine imkân yoktu.

O yüzden konuşmaya devam etti. "Kırıklar." Eliyle kitabı işaret etti. "Serrik bana dönüşümü tamamlamak için onları kullanmam gerektiğini söyledi. Ama burada, Tir n'Aill'de, ne yaparsam yapayım Ağ'a dönüşeceğim söylendi. Hangisiymiş o? Sonra Serrik bana *bu* şeyi verdi," -elini kaldırıp bileziği gösterdi- "bunun Ağ'ı uzak tutacağını söyledi-" Birden sözünü kesti.

Hayır.

Söylediği bu değildi.

Söylediği bu değildi, değil mi?

Dövmenin yayılmasını önleyeceğini söyledi. Ama dövme bir semptomdu, sebep değil. Başış toplama hedeflerine ulaşmaya ne kadar yaklaştıklarını göstermek için yerel kütüphanenin önüne koydukları termometre şeklindeki işaretlerden biriydi. Toplanan gerçek parayla hiçbir ilgisi yoktu.

Bilezik sadece *gösteriş* içindi. Onu *daha iyi hissettirmek* için.

"*Siktir!*" diye bağırdı. Sonra Morrigan'a kocaman gözlerle baktı. "Um. Üzgünüm."

Sessizlik.

Doğrusunu söylemek gerekirse Morrigan muhtemelen zamanında çok daha kötülerini duymuştu.

"O kısmı oğlunuzla konuşacağım." İrkildi. "Yeşil olan." Burada gerçekten de kendi kuyusunu kazıyordu, değil mi? "Ağ'a dönüşmek için parçaları kullanmam gerektiği ama benim Tir n'Aill'de yine de Ağ'a dönüştüğüm hakkında. Hangisi doğru? Hangisi doğru?"

"Hiçbiri... ve ikisi de."

Ve öyle görünüyordu ki, ya Morrigan'ın ona karşı sabrı tükenmişti ya da zamanı dolmuştu. Çünkü kadın son sözüyle birlikte dev bir kuzgun bulutuna dönüştü ve Ava'nın bir kez daha eğilip başını örtmesine neden oldu.

Kuşlar.

Bu insanlar neden hep *kuşlarla* uğraşıyordu? Ava tanrılarla ve kozmik dehşetlerle konuşmaktan gerçekten hoşlanmadığına karar verdi. En azından Morrigan işe yarar biriydi. Ava'ya birkaç yararlı bilgi vermişti.

Sayılırdı

.

Çoğunlu

kla.

Bilezik tam bir saçmalıktı.

Ne olacağına Ava karar verecekti -akılsız mı yoksa kendini kontrol eden biri mi?

Herkesin kendisinden saklamaya çalıştığı büyük sırrı keşfettiğinde aklının kendisinde kalmasını istemeyebilirdi.

Ama her nasılsa, doğrulurken zihninde dönüp duran sonuncusuydu. Morrigan'la yaptığı son konuşma onu en çok rahatsız eden şeydi. Kazağındaki gevşek bir iplik gibiydi ve onu çekip çıkarmak istiyordu.

Sunağın üzerindeki büyü kitabı artık kapalıydı, paslı demir mandalları kapanmıştı. Bildiklerinin tüm kanıtları içeride saklıydı - iki aynalı parça - dışarıdan görüleliyordu.

Eğer parçalar onu Ağ'a dönüştürmek içinse ve parçalanmış ayna dönüşümü tamamlamak için gerekliyse?

O zaman nasıl oluyordu da şu anda hâlâ Ağ olmaya devam ediyordu?

Çelişki apaçık ortadaydı, şimdi önüne serilmişti. Ve tıpkı kaşınan, sallanan bir iplik gibi, onu çekmek istedi.

Bunu yaptığında her şeyin çözüleceğini biliyordu. Valroy ona cevabı söyleyebilirdi.

Ama gerçeği ilk kimden isteyeceğini biliyordu. Kitabı alıp kolunun altına sıkıştırdı ve gözlerini kapattı. Bağırması gereken bir örümcek vardı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ava Din'Glai'deki odasında uyandı. Hâlâ Labirent'in ortasındaki devasa ölü ağacın dibinde olmamasına şaşırıyordu. Dürüst olmak gerekirse son derece de rahatlamıştı.

Ancak yalnız olmadığını görünce şaşırdı. Üstüne kıvrılmış büyük, sıcak bir ağırlık vardı ve uzun bir süre kafası karıştı. Odaklanabilecek kadar uyandığında bunun... devasa bir kedi olduğunu fark etti.

Yüzü ona biraz Ron Perlman'ı hatırlatan devasa, turuncu ve siyah bir kedi. Maine Coon cinsi bir kediymiş ama daha da büyüktü - sanki bir vaşakla çiftleştirilmiş gibiydi. Yarı karnının üstündeydi, yarı da çarşafın üzerine yayılmış, yan yatmıştı. Uzun, son derece kabarık kuyruğu koluna dolanmıştı.

İşaretlerinden kim olduğunu tam olarak biliyordu.

Lysander.

"Biliyor musun, bu benim kişisel alanımı işgal etmek sayılır," diye mırıldandı kediye, karnına dürtmeden önce.

"Pprrt." Esnmeden önce bir gözünü açtı ve tehlikeli derecede büyük ve keskin dişlerini ortaya çıkardı. Yatağın ucuna zıplayıp bir patisini yaladıktan ve kulaklarına silmeden önce kolayca bir metreye kadar uzadı. Bir *parıltıyla* yeniden insansı haline döndü. "Endişelerini gerçekten aşmalısın, sevgili Ava. Ben sadece rahatlığın tadını çıkarıyordum."

Kabul etmeliydi ki, sevimli bir hayvanla uyanmak oldukça güzeldi. Çocukluğunda hiç evcil hayvanı olmamıştı, babasının alerjisi vardı. Ama kedinin aynı zamanda kendisiyle pek de kurnazca olmayan bir şekilde yatmaya çalışan bir adam olduğunu bilmek son derece tuhaftı. "Ne zamandır baygındım?"

"On altı saat. Gün çoktan geldi ve geçti." Lysander kaşlarını çatarak ona baktı. "Valroy uyandığın anda seni ona götürmemi söyledi. Seni böylesine derin bir sersemliğe sürükleyen şeyin ne olabileceği konusunda endişeli görünüyordu."

On altı saat. Nefes alarak çarşafın altından çıktı ve banyoya yöneldi. Dövme değişmiş gibi görünmüyordu. Ama şimdi gerçeği biliyordu - bunun sadece lanet bir *yalan* olduğunu.

Ağlamak istedi. Çığlık atmak istedi. Saçlarını yolmak istedi. Ne *yapacağını* bilmiyordu. Herkes kimsenin söylemek istemediği büyük bir sırrın etrafında dans ediyordu. Ama onun bir ipliği vardı. Ve onu çekebilirdi. Ve onu çekmek *isti*yordu.

Her şeyi değiştirse bile. Her şeyi mahvetse bile.

Yüzüne soğuk su çarptı, elleriyle saçlarını taradı ve kendini biraz daha bakımlı hale getirmek için elinden geleni yaptı. Odadan çıkarken bir nefes verdi. "Önce Serrik'le konuşmayı tercih ederim."

"Böyle bir seçeneğim olduğunu sanmıyorum Ava. Özür dilerim." Lysander kaşlarını çatı.

Peki, tamam. Her neyse. İkisine de sorabilirdi. Uğruna kavga etmeye değmezdi.

Boynunu bir yandan diğer yana kırarak bir an aynadaki yansımaya baktı. Tanrım, çok yorgun görünüyordu. Odaya geri dönerek, hâlâ taşıma askısında duran Book'u aldı ve üzerine attı. "Hadi, aptal." Hoşuna gitsin ya da gitmesin, ona bağlıydı.

"Sen..." Lysander kesinlikle şaşkın görünüyordu. "Boş ver." "Evet."

Yaptım, kedicik." Sırıttı. "Hadi gidelim."

"Hoşuna gitti, yalan söyleme." Lysander yatağın kenarından kalktı, iki kolunu başının üzerinde birleştirerek gerindi ve yine esnedi, kuyruğu tembelce arkasında sallanıyordu.

"İstemediğimi hiç söylemedim. Sadece bunun uygun olmadığını düşündüğümü açıkça belirttim." Kapiya gitti ve açtı. "Bitty nerede?"

"Dürüst olmak gerekirse emin değilim. Muhtemelen odasında saklanıyordur." Lysander ondan önce dışarı çıktı. "Onu getirmemi ister misin?"

"Hayır, sorun değil. Eğer dinleniyorsa, bırak dinlensin. O da... zor zamanlar geçirdi." Bir an için Bitty'nin kapısına baktı ve kaşlarını çatı. Zihninde bir şey uğulduyordu, alçak sesle ama mevcuttu ama bir rüya gibi geçiciydi. Tam olarak kavrayamadığı ve tam olarak tutunamadığı bir düşünce.

Her neyse.

Lysander onu koridora doğru götürmeye başlamıştı bile. Bir bina gibi davranan ağaç sıralarının arasından geçirilirken düşüncelere dalmıştı.

Valroy onu daha önce görmediği bir odada bekliyordu. Yere inen merdivenlerden aşağı indiler. Canlı ağaçlar ve dallardan oluşan organik yapısıyla Din'Glai'nin diğer odalarından farklı olarak, bu alan obsidyenden oyulmuştu. Duvarlar ışığı yansıtmak yerine yutan kaygan bir karanlıkla parlıyordu. Tavandan sarkan gümüş mangallar odaya mavi alevler saçıyordu.

Görünüşe göre kemik ve boynuzdan yapılmış bir tahtta oturan Unseelie Kralı'nın kanatları canlı bir pelerin gibi arkasına yayılmıştı. Yalnız değildi-Kraliçe Abigail yanında durmuş, elini hafifçe omzuna koymuştu. Aralarındaki zıtlık çarpıcıydı; adam karanlık ve keskin hatlara sahipti; kadın ise loş ışıktaki bile ışıltılı, elbisesi canlı yosunlardan ve bu ışıksız yerde hayatta kalmaması gereken minik çiçeklerden yapılmıştı.

"Yavru Dokumacı uyanıyor," diye yankılandı Valroy'un sesi odada. "Bir süredir aramızda yoktun."

Ava temkinli bir şekilde yaklaştı, kral için mi yoksa kraliçe için mi daha çok endişelenmesi gerektiğinden emin değildi. Şimdiye kadar Valroy bilinen bir varlıktı. Kötü niyetli ama biraz tahmin edilebilirdi. Abigail hâlâ bir jokerdi. "İlginç bir sohbet oldu."

"Öyle olduğunu tahmin ediyorum." Valroy'un dudakları tam olarak gülümseme sayılamayacak bir şekilde kıvrıldı. "Labirent'in kalbi sana ne gösterdi?"

Ava durakladı, sözlerini dikkatle tartıyordu. Aklının bir köşesi ona temkinli olmasını, bazı kartları göğsüne yakın tutmasını fısıldıyordu. "Aslında Labirent değil. Başka biriyle konuştum. Annem selam söyledi."

Abigail'in gözleri hafifçe büyüdü. "Onunla mı konuştun?"

"Aslında kim olduğunu hiç doğrulamadı. Ama tabii, evet. Aniden ortaya çıktı ve kayboldu. Kuzgunlardan yapılmıştı. Büyük, ürkütücü bir taş çember. Uzun boylu. Çok uzun. Tanıdık geliyor mu?" Valroy ve Abigail anlamlı anlamlı bakiştılar.

"Morrigan nadiren kimseyle doğrudan konuşur," dedi Abigail yumuşak bir sesle. "Biz çocuklarıyla bile." "Yaşasın ben," diye mırıldandı Ava. Caz eli yapma dürtüsüne direndi.

Valroy öne doğru eğildi, mavi gözleri dikkatle bakıyordu. "Sana ne söyledi?"

Ava kollarını kavuşturdu. "Doğru dürüst bir şey anlatmadı, orası kesin. Bir sürü şifreli saçmalık ve gevezelik."

"Her zaman bulmacalara ve kehanetlere düşkün olmuştun." Valroy gözlerini devirdi, sesi neredeyse sıkılmış gibiydi. "Açıklık hiçbir zaman onun en güçlü özelliği olmadı."

"Dürüst olmak gerekirse aileden geliyor gibi görünüyor. Bilmecelerden bıkmaya başladım." Bu konuda biraz buruk görünmemek için elinden geleni yaptı ama başaramadı. "Görünüşe göre buradaki herkesin bilmecelere karşı bir fetişi var."

Valroy'a grimoire'unun içinde iki ayna parçasının saklı olduğundan emin olduğunu söylemeyecekti. Kırık Şehir'den çaldığı da dahil olmak üzere.

Bu muhtemelen kendini bıçaklatmak için oldukça kesin bir yoldu. Ya da en azından onu *gerçekten* ama *gerçekten* kızdırmanın. Ve kızgın bir Valroy görmek istemiyordu. Özellikle de onun sözde gönüllü misafiriye.

"Sonunda kendim olarak mı kalacağım yoksa boş gözlü bir savaş kuklası mı olacağımın benim seçimim olacağını doğruladı. Ama iki sorum var. Birincisi, bu şey." Serrik'in ona verdiği altın, ince bileziği göstermek için bileğini tekrar kaldırdı. "Nos'un kendisini dikişsiz göstermek için kullandığı büyünün aynısı olduğu hissine kapılıyorum. Ya da onu dikişli göstermek için. Hangisinin sahte hangisinin gerçek olduğunu bilmiyorum. Ya da Serrik'in onu bir erkek gibi göstermek için kullandığı büyü."

"Cazibe," diye yanıtladı Abigail. "En yaygın ve basit fae büyülerinden biridir. Gerçek benliğimizi maskeleyememizi sağlar."

"Bu da öyle bir şey mi? Sadece 'yaygın ve basit' bir glamour mu? Lanet dövmenin hâlâ yayılmakta olduğu gerçeğini gizlemek için mi?" Ava cevabı biliyordu. Ama bunu duymak istiyordu.

"Sanırım durum bu." Valroy umursamaz bir tavırla omuz silkti. "İçinde daha derin bir büyü hissedemiyorum. Senin dönüşmekte olduğun şeye dayanabilecek bir büyü de yok."

Gözlerini kapatarak iç çekti. Harika. Lanet *olası harika*, Serrik. "Bir gece lambası. Kendimi daha iyi hissetmem için bana bir gece lambası veriyordu. Bir boka yaradığı için değil."

"Bir bakıma, evet." Abigail'in sesi nazikti. "Ama az önce söylediğin gibi senin iyiliğini umursamasaydı bunu yapmazdı."

"Onun iyiliğini önemsiyor aşkım, çünkü bize karşı onun yanında yer almasına ihtiyacı var. Onun üzerindeki kontrolünün azaldığını hissediyor. Büyük planı etrafında çözülmeye başlıyor, değil mi?" Valroy kendinden o kadar memnundu ki, bu durum Ava'yı belli belirsiz tiksindirdi.

"Ne şekilde?" Ava yine biliyordu. Ama o pisliğin bunu söylediğini duymak istiyordu.

"Neler olduğunu anlamaya başlıyorsun. Bunu sende görebiliyorum. Orosu Anne'yle aranızda her ne geçtiyse" - elini umursamazca salladı- "bunu görebiliyorsun, değil mi? Camdaki hatayı. Meşhur *aynadaki çatlağı*."

Aynadaki çatlak. Parçalar. "Ona Serrik'in neden Web olmak için parçalara ihtiyacı olduğunu söylediğini sordum. Ve neden burada, hala dönüştüğüm. İkinizden biri yalan söylüyor olmalı. İkinizin de yalan söylemediğini söyledim."

"Ne yazık ki haklı." Valroy tahtında arkasına yaslandı. Ava bekledi.

Valroy devam etmedi.

Ava hırladı. Bu iş gerçekten ama *gerçekten* eskimeye başlamıştı. "Ve?"

"Ve, ne?" Valroy güldü. "Sana söyledim, bunu kendi başına çözmek sana kalmış. Sana sırrı söylemek anlamsız olurdu. İhtiyacın olan şey sende var. Her şey elinizin altında. Eğer bilmek istiyorsan, o zaman sadece bil."

"Peki bunu tam olarak nasıl yapmamı öneriyorsun? Gidip Serrik'e mi sorayım? *Lanet olası Web'e mi* sorayım? Onunla nasıl konuşacağımı bilmiyorum! Son seferinde duvara bir ayna parçası sokmak zorunda kaldım ve artık ona erişimim yok, değil mi?" Bu salaklar hiç mi dikkat etmiyor?

"Ava, canım." Sıra Abigail'deydi. "Sen Web'sin. Onu kabul edip etmemek, onu dinlemeyi seçip seçmemek sana kalmış."

Bir kez daha, onun *seçimi*.

Dinlemek onun seçimi.

Korkutucuydu, bu... *benliğin* sona ermesi. Bırakmak. Bunun diğer tarafından çıkabileceğini bilse bile - ki anahtar kelime *çıkabilirdi* - bilincinin bir kısmı sağlamdı. Ava Cole'un bir parçası hala otobüsü sürüyor olsa bile.

"Peki ya tüm bunların sonunda onun tarafını tutmayı seçersem? Seni ve tüm halkını öldürmeyi seçersem?" Ava gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu. "O zaman ne olacak?"

"O zaman... Savaş alanında karşı karşıya duracağımız günü iple çekiyorum Weaver." Valroy'un gülümsemesi kötü niyetli, alaycı ya da samimiyetsiz değildi. Aslında *neredeyse* dostçaydı. "Sen ve ben büyük düşmanlar olabiliriz. Ancak, eğer mümkünse, bilinen miktarlarda değer vardır. Benimle tam olarak ne elde edeceğini biliyorsun. Sizden sadece saklamam gerekenleri sakladım. Acaba aynı şey onun için de söylenebilir mi?"

Abigail bir adım öne çıktı. "Kocamın demek istediği, herhangi bir yola girmeden önce tüm gerçeği öğrenmeyi hak ettiğinizdir. Valroy sizi kasten yanıltmadı. Serrik de aynısını yapmayacaksa, belki de bu size önemli bir şey anlatıyordur."

Ava yavaşça başını salladı. Evet. Bunu Serrik'le konuşması gerekiyordu. "Onunla konuşmam gereken çok şey var. Ben... meşhur müzikle yüzleşmeden önce." Bu şekilde devam edemezdi. Zaman kazanmaya çalışıyordu. Ve bu onu çıldırtıyordu.

"Dikkatli ol. Umutsuzluğa kapılacaktır, özellikle de senin üzerindeki kontrolünü Valroy'a kaptırdığını düşünürse." Abigail kaşlarını çatı. "Yeni yalanlar uyduracak, seni yatıştıraraksa duymak istediğin her şeyi sana söyleyecektir."

"Ben oyun parkında uğruna kavga edilen bir oyuncak değilim," diye tersledi Ava.

"Hayır," diye onayladı Abigail. "Sen bir savaş alanında üzerinde mücadele edilen bir silahsın. Ki bu çok daha tehlikeli." Valroy tahtından kalktı, kanatları arkasında esnedi. "Onun gerçek yüzünü görmediğinizi duydum, Ava Cole. Neden olmasın?"

"Bunu sormak saygısızlık olur." Omuz silkti. "Eğer bundan utanıyorsa, eski bir yarayı deşmek istemem." "Ona neden bunu senden sakladığını sor. Ona gerçeği sizden neden sakladığını sorun. Sor ona *neden* Her şeyi ayaklarınızın altına sermeyeceğim," dedi Valroy basitçe. "O zaman kararınızı manipülasyona değil, gerçeğe dayanarak verebilirsiniz. *Gerçeklere* dayanarak, hüsnükuruntu değil. Çünkü sana verdiği hiçbir şatafatlı ıvır zıvır -yarı gerçek hikâyeler- neyin *gerçek* neyin *hayal* olduğunu değiştiremez."

Kraliçe yavaşça ona doğru yürüdü, Ava'nın ellerini nazikçe kendi ellerinin arasına aldı, dokunuşu sıcak ve garip bir şekilde rahatlatıcıydı. "Bu seçimi senin yerine kimse yapamaz Ava. Ama sen bunu gözlerin açık olarak yapmayı hak ediyorsun."

Ava kaşlarını çatı. "Peki ya öğrendiklerim hoşuma gitmezse?"

Valroy güldü, sesi obsidyen duvarlarda yankılandı. "O zaman belki de her şeye rağmen zihninin alt edilmesini tercih edersin."

Ava'nın kanı dondu.

O daha cevap vermeden Valroy el salladı. "Git. Dinlen. Konuştuklarımızı bir düşünün. Ve bir sonraki rüyada..." Parlayan gözleri kızın bileğindeki bileziğe kaydı. "Sevgili ağabeyimle yüzleşmenin tadını çıkar, olur mu?"

Lysander ona sessizce odasına kadar eşlik ederken, Ava'nın zihni hızla dolup taşıyordu. Valroy'un sözleri kafasında yankılanıyor, Morrikan'ın şifreli mesajlarına karışıyordu.

Serrik'e ne soracaktı? Ve daha da önemlisi, onun cevaplarına inanacak mıydı?

"Sıkıntılarınızı hafifletmek için ne yapabilirim?" Ay ışığının aydınlatığı ağaçların arasında yürürlerken Lysander kaşlarını çatı. "Herhangi bir şey var mı?"

"Hiçbir ipucu yok. Bana gerçekte neler olduğunu söylemenin bir yolu var mı?" Biraz alaycı bir şekilde kıkırdadı.

"Ayışığı Sarayı'nda zor bir hesaplama," diye itiraf etti Lysander. "Eğer yardımı olacaksa, bazen gerçeğin insanların söyledikleriyle değil, yaptıklarıyla ilgili olduğunu öğrendim."

Ava ona baktı. "Yani?"

"Yani eylemler niyetleri sözlerden daha net ortaya koyar. İnsanların ne söylediklerine değil, ne yaptıklarına dikkat edin." Bu çapkın fae'den şaşırtıcı derecede sağlam bir tavsiyeydi. "Bunu aklımda tutacağım."

Kapısına vardıklarında Lysander oyalandı. "Bu gece sana eşlik etmemi ister misin? Art niyetim yok," diye ekledi kızın kaşlarını kaldırması üzerine. "Sadece... bir arkadaşına ihtiyacın var gibi görünüyor."

Teklif cazipti. Kendini hiç bu kadar yalnız, bu kadar kaybolmuş hissetmemişti. Ama bu gece Serrik'le sert bir tartışma yaşayacağını hissediyordu. Muhtemelen ardından her şey sona erecekti.

"Teşekkürler ama bu gece yalnız kalmaya ihtiyacım var," dedi. "Vermem gereken bazı kararlar var."

Lysander başını salladı, kehribar rengi gözlerinde anlayış vardı. "Fikrini değiştirirsen, hemen koridorun sonundayım." Tereddüt etti, sonra ekledi, "Ona karşı dikkatli ol Ava. Bir zamanlar nasıl biri olursa olsun, yüzyıllar süren izolasyon onun mizacını ya da güvenilirliğini geliştirmede. Onun hakkında ne hissedersen hisset... motivasyonlarını unutma. Ve bunları elde etmek için *hiçbir şeyden* çekinmeyeceğini unutma. Onu sadece birkaç haftadır tanıyorsunuz. Arzu ettiği şeyi *yüzyıllardır istiyor.*"

Bu veda uyarısıyla birlikte onu kapıda bıraktı.

Ava, odasının içinde Bitty'yi yatağın kenarında minik bir topun içinde kıvrılmış, derin bir uykuya dalmış halde buldu. Küçük fae'nin görüntüsü dudaklarına bir gülümseme getirdi. En azından bu karmaşada motivasyonları açık görünen bir varlık vardı.

Kendisi için hazırlanan gecelikleri giydi, parmakları Serrik'in ona verdiği bileziğe takıldı. Pencerelerden süzülen ay ışığında parıltıyor, zümrütler minik yıldızlar gibi ışığı yakalıyordu.

Kontrol. Temsil ettiği şey buydu. Serrik'in rüyalarına ne zaman ve nasıl gireceğine karar verme gücü. Onunla kendi şartlarına göre yüzleşme gücü.

Bitty'yi rahatsız etmemeye dikkat ederek yorganın altına girdiğinde, Ava gözlerini örme dallardan oluşan tavana dikti. O dalların ötesinde, ay ışığının aydınlatığı gökyüzünün ötesinde bir yerlerde cevaplar yatıyordu. Ne kadar acı verici olursa olsun yüzleşmesi gereken gerçekler.

Kitap'a sarıldı, onu göğsüne bastırdı. Genelde onu rüya âlemine yanında getirmezdi. Ama bu gece ona ihtiyacı olacağını biliyordu.

Bu gece Serrik'i bir kurban ya da piyon olarak değil, cevaplar talep eden bir eşit olarak arayacaktı. Gerçekte ne olduğu, neye dönüştüğü hakkında gerçeği öğrenmek için ona baskı yapacaktı.

Ve onun vereceği cevaplara göre bir sonraki hamlesine karar verecekti.

Uyku onu ele geçirmeye başladı. Bu kâbus başladığından beri birkaç kez rüya âlemine onun değil, kendi seçimiyle girecekti.

Uyku hızla geldi ve onunla birlikte, Serrik'in alanının eşğinde durmanın tanıdık hissi de. Ama bu kez, onun kendisini içeri çekmesini beklemek yerine, Ava kapıyı kendisi iterek açtı.

Gerçeğin zamanı gelmişti.

Hoşuna gitse de gitmese de.

Hoşuna gitse de gitmese de.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Ava, Serrik'in kütüphanesinin eşiğinde durmuş, tanıdık mekân, tuvale akan suluboyalar gibi etrafında cisimleşmişti. Bu kez bilerek gelmişti, iradesi dışında içeri çekilmek yerine bağlantıyı açmak için bileziğin gücünü kullanmıştı. Ahşap panelli duvarlar şekillendi, zeminden ve tavandan fışkıran devasa ağaç odak noktası haline geldi, rafları kaplayan sayısız kitap belirginlik kazandı.

Kitabın ağırlığını yanında hissetti. Onu buraya getirme çabasının işe yaramasına, kendisiyle birlikte çekmesine şaşırmadı bile. Bunun bir anlamı olduğunu biliyordu. Ve ne olduğunu anlamanın *tam* sınırındaydı.

Ama her seferinde tek bir şeyle uğraşmak için elinden geleni yapıyordu.

Serrik sırtı ona dönük bir şekilde durmuş, vahşi yeşil saçları çözölmüş ve omuzlarından aşağıya dökülürken, sayısız masalarından birinde bir şeyi inceliyordu. Her zamanki gibi heybetli bir görüntüsü vardı; uzun boylu, geniş omuzlu ve odayı fiziksel bir varlık gibi dolduran soğuk bir güç yayıyordu.

"Orada olduğunu biliyorum," dedi dönmeden. "Beni aradığımı hissettim."

"Konuşmamız gerek." Ava'nın sesi hissettiğinden daha kararlıydı.

Yavaşça döndü, altın rengi gözleri odanın öbür ucunda onunkileri buldu. O ışıltılı derinliklerde bir şey titriyordu.

-Belki de onun açık sözlülüğüne şaşırmıştı. Ya da temkinli.

"Öyle mi?" diye sordu, ellerini arkasında kavuştururken tek kaşını zarifçe kaldırdı. "Son karşılaşmamızdan bu yana bir şeyler mi değişti?"

"Her şey değişti." Bir adım daha öne çıktı. "Cevaplara ihtiyacım var, Serrik. Gerçek cevaplara. Artık saptırmalar, yarı gerçekler, manipölasyonlar yok. Gerçek cevaplar."

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Sanki senden kasıtlı olarak bir şeyler saklıyormuşum gibi konuşuyorsun."

"Bu çok tuhaf." Güldü. Bileğini kaldırarak bileziğin hassas mandalını çözdü. "Benden her şeyi saklıyorsun. Bununla başlayalım." Bileziği çıkararak odanın öbür ucundan ona doğru fırlattı. Ahşap zeminde kayarak pahalı, cilalı ayakkabılarının burnunda son buldu.

Dövme şimdi elinin arkasına kadar uzanıyordu. Narin ve ince, elinin orta parmağına kadar uzanıyordu. Ve eğer aynaya bakarsa, gömleğinin yakasının altından boynunun yan tarafına doğru çıkacağını biliyordu. Bundan daha uzağa gitmemesini umuyordu.

Serrik'in yüz ifadesi değişmemişti. Sadece onu izledi. "Büyü, olan bitenin kaçınılmazlığına uyum sağlamana yardımcı olmak içindi."

"*Lanet olası bir yalandı!*" Elinde olmadan ona bağırdı. "Bana söylediklerinin yanıtıcı olduğunu biliyordun. Bana 'dövmenin yayılmayacağını' söyledin. Bu sözleri bana *bilerek* söyledin, yanlış yorumlayacağımı bile bile sadece *lanet* dövmenin değil, Web'in yayılmasını da engelleyeceğini söyledin!"

Ellerini arkasında kavuşturdu ve onu izledi. "Bu senin iyiliğin içindi." "Saçmalık! Beni

daha kolay manipüle edebilmek içindi. Öyle değil mi?" Yumruklarını sıktı.

Adam uzun bir süre onu inceledi, ifadesi okunamıyordu. "Bunlar Valroy ve Abigail'in sözleri.

Senin değil. Ne planlıyorlar? Ne yapmak istiyorlar?"

"Yaşamak istiyorlar. Hepsini öldürmek için kullanacağın dev bir süper silaha dönüşmememi istiyorlar, hepsi bu. Ve tüm bunların sorumlusu benmişim gibi bir tavır takınma bana." İnanamayarak güldü. "Peki ya ne *planladıklarına* gelince? Bu benim işim. Seni değil."

Arka cebinde hâlâ Bayodan ve Cruinn'in olası büyüğü vardı. Aralarında geçen onca şeye rağmen Serrik'i öldürmek giderek daha fazla gündeme g e l i y o r d u .

Serrik'in gözlerinde tehlikeli bir şey parladı. "Bana suçlamadan mı bahsediyorsun? Yalanlardan mı? Bayodan'la yaptığın gizli görüşmeden ne haber? Yaşlı keçi bir zamanlar benim öğretmenimdi, bundan bahsetti mi? Beni küçümsemek için bolca sebebi var. Sana her ne söz veriyse-"

"Bu onunla ilgili değil!" Ava onun sözünü kesti. Onun nasıl bildiğini bilmiyordu. Ve şu anda umurunda da değildi. "Bu seninle ve benimle ilgili. Başından beri beni nasıl manipüle ettiğinle ilgili."

"Niyetim konusunda açık sözlü olmaktan başka bir şey yapmadım," diye cevap verdi Serrik, sesi soğuktu. "Bana işkence eden ve hapsedenlerden intikam almak istiyorum. Onların bir ırkı mahvetmesine son vermek, sizin dünyanızı ve diğerlerini onların kötülüklerinden korumak istiyorum. Asla başka türlü davranmadım."

"Ama diğer her şeyi sakladın!" Şimdi volta atıyordu, duygu fırtınasını kontrol edemiyordu. "Ne olduğumu. Neye dönüştüğümü. Bu konuda bir seçeneğim olduğu gerçeğini bile! Senin gerçekte ne olduğun." Aniden durdu ve yüzünü ona döndü. "Göster bana."

Serrik tamamen hareketsiz kaldı. "Ne?"

"Gerçek halini. Bana gerçekte neye benzediğini göster."

Kütüphanedeki sıcaklık birkaç derece düşmüş gibiydi. Serrik'in yüzü taştan bir maskeye dönüştü, altın rengi gözleri kısıldı. "Açıkla."

"Çünkü bu aldatmacadan bıktım. Çünkü neyle uğraştığımı bilmem gerekiyor. Çünkü herkes benden önemli bir şey sakladığını, bana güvenmediğini söyleyip duruyor ve ben de haklı olduklarını düşünmeye başlıyorum." Kollarını kavuşturdu. "Çünkü eğer sana güvenmemi istiyorsan, bunun iki taraflı olması gerekir."

"Güven," diye tekrarladı, kelime dudaklarından ağır bir taş gibi döküldü. "Benim gibi yaratıklar için geçerli olduğuna inandığın bir kavram mı bu?"

"Bana 'Ben insan değilim' saçmalığı yapma." Ava korkutulmayı reddederek bir adım daha yaklaştı. "Beni kendi tarafında mı istiyorsun? Fae'leri yok etmene yardım etmemi mi istiyorsun? O zaman bana gerçekte kim olduğunu göster."

"Kim olduğumu gördün." Sesi tehlikeli derecede yumuşaktı.

"Bir maske gördüm. Bir cazibe, tıpkı senin aptal salon hilesi hediyen gibi." Bileziğin olduğu bileğini işaret etti. "Altında ne olduğunu görmek istiyorum. Bana göstermeyecek kadar utandığın şeyi."

Serrik ondan uzaklaşarak Ağ'a bakan pencereye doğru ilerledi. Silueti daha önce hiç görmediği bir şekilde sert ve gergindi.

"Ne istediğini bilmiyorsun," dedi sonunda. "O zaman söyle bana."

"Bu basit bir görünüş meselesi değil." Sesi alçaktı, bariz bir çabayla kontrol ediliyordu. "Benim ne olduğum... gerçekte ne olduğum... tehlikeli. Tahmin edilemez. Özellikle de insanlar için."

"Artık tam olarak insan değilim, değil mi?" Ava karşı çıktı. "Bununla değil." Kolunu kaldırarak artık eline kadar inen dövmeyle gösterdi.

Serrik uzun bir süre sessiz kaldı. Tekrar konuştuğunda sesinde farklı bir şey vardı - daha önce ondan hiç duymadığı bir şey. Gerçek bir kırılma. "Gerçekten istediğin bu mu? Yüzyıllardır Fae'lerin kâbuslarına musallat olan yaratığı görmek mi? Morrigan'ın bile bakmaya dayanmadığı iğrençliği?"

Ava zorlukla yutkundu. "Evet."

Sonra ona döndü, gözleri kızın geri adım atmak istemesine neden olan bir şiddetle yanıyordu.

"Neden bana zarar vermek istiyorsun?" Soru neredeyse bir yalvarış gibiydi.

Bunu beklemiyordu -her zaman kendinden emin, her zaman kontrollü olan Serrik'in sesinin bu kadar... yaralı çıkacağını tahmin etmemişti.

"Çünkü sana güvenip güvenemeyeceğimi bilmem gerekiyor," dedi, şimdi daha yumuşak bir sesle. "Çünkü eğer her şeyi riske atacaksam -Bilmem gerek. Bir yanılsama değil, hazırlanmış bir görüntü değil. Sen. Gerçek seni." Kalın kalın yutkundu. "Fae'leri bitirmek istememeliyim. Ve istemiyorum da. Soykırım istemiyorum, Serrik. Hepsini öldürmek istemiyorum. Seni ve savunduğun her şeyi reddetmeliyim. Ama hala buradayım. Seninle konuşuyorum. Ve nedenini bilmiyorum. Sana inanmak istiyorum. Sana güvenmek istiyorum. Senin de bana güvenmeni istiyorum. Bana gerçeği söylemeni istiyorum."

Serrik onun yüzünü inceledi, bir şey arıyordu. Tiksinti mi? Korku mu? Alay mı? Bilmiyordu. Ama gözlerini kaçırmayı reddederek bakışlarını sabit tuttu. "Peki ya gördüklerin seni tiksindirirse?" Sesi zar zor duyuluyordu. "Ya bana dehşete kapılmadan bakamaz hale gelersen? İlkel, kontrol edilemez bir öfkeyle sana saldırırsam?"

Soru onu hazırlıksız yakalamıştı. Bu gurur ya da manipülasyon değildi. Bu... utançtan bile daha derin bir şeydi. Bu bir tiksintiydi.

"Serrik," dedi, niyet ettiğinden daha yumuşak bir sesle. "Yaşadığım onca şeyden sonra -gördüğüm onca şeyden sonra- gerçekten bu kadar sığ olabileceğimi mi düşünüyorsun?"

"Bu bir sıklık meselesi değil," diye cevap verdi. "Bu bir içgüdü. Fae'ler bile, kâbusların yaratıkları bile, olduğum şeyden geri çekiliyorlar. Bu benim varlığımın bir parçası. Ava. Neden onu böyle süslerin ardına sakladığımı sanıyorsun?"

"Ama ben onlar değilim." Ona doğru bir adım daha attı. "Ben Web'in taşıyıcısı haline gelen kişiyim. Ben seninle haftalar geçirmiş biriyim. Ben-" Aralarında geçenleri kelimelere dökmek istemediği için sözünü kesti.

"Ne yapan kişi?" Serrik'in sesi tehlikeli bir gürültüye dönüşmüştü.

"Seninle sevişen kişi," diye bitirdi sözlerini, geri adım atmayı reddederek. "Yoksa bu da başka bir manipülasyon muydu?"

Gözleri parladı. "Aramızda geçenlerin gerçekliğini hâlâ sorguluyor musun?"

"Bu noktada her şeyi sorguluyorum!" Öfkesi yeniden su yüzüne çıktı. "Kimse bana gerçeği söylemezken nasıl sorgulamayayım? Kimse bana gerçekte neler olup bittiğini anlatmazken?"

"Görmek mi istiyorsun?" Serrik'in etrafındaki hava titreşiyor gibiydi, kütüphanenin köşelerindeki gölgeler daha da derinleşiyor, daha da uğursuzlaşıyordu. "Maskenin altındaki canavarı görmek mi istiyorsun? Pekâlâ, Ava Cole. Pekâlâ."

Pencereden uzaklaşıp odanın ortasına doğru adım attı. Etrafındaki cazibe, çekmeyen bir televizyon gibi titremeye başladı. Uzun, zarif formu dalgalandı, belirsizleşti.

Ve sonra durdu.

"Hayır," dedi, cazibe tekrar katılaştıkça. "Hayır, yapamam."

"Yapamaz mısın yoksa yapmayacak mısın?" Ava hayal kırıklığı ve rahatlamanın garip bir karışımını hissetmesine rağmen meydan okudu.

"Yapmayacağım," diye itiraf etti, sesi gerilmişti. "Bana iğrenerek ya da korkarak bakmana izin vermeyeceğim. Buna çok uzun süre katlandım, çok fazla kişiden."

"Yani gerçeği hiç bilmememi mi tercih edersin? Beni sonsuza dek karanlıkta mı bırakmak istiyorsun?"

"Beni görülmek istediğim gibi görmeni tercih ederim," diye cevap verdi. "Kader daha nazik olsaydı, olabileceğim gibi."

Ava sinirli bir şekilde başını salladı. "Bu şekilde değil-" Kendini durdurdu. *İlişkilerin böyle yürümediğini* söylemek istedi. Ama bir ilişki içinde değillerdi. Bu öyle bir şey değildi. "Eğer aramızdaki şeyin, her ne ise, gerçek olmasını istiyorsan? Sadece parça parça gösteremezsin. Bana neyi anlatıp neyi anlatmayacağını seçemezsin."

"Peki senin istediğin bu mu Ava?" diye sordu ona doğru bir adım atarak. "Gerçek bir şey mi? Benim gibi bir yaratıkla? Ne istediğimi biliyorsun. Ne arzuladığımı biliyorsun. Ve ne yaptığımı da biliyorsun."

Soru aralarında havada asılı kalmış, imalarla doluydu. Buraya bunun için gelmemişti, bu konuşmayı yapmaya niyetlenmemişti. Ama şimdi gerçekleştiğine göre, geri adım atamazdı.

"Artık ne istediğimi bilmiyorum," diye itiraf etti. "Ama dürüstlük istediğimi biliyorum. Gerçeği istediğimi biliyorum. Ve eğer bana bunu veremeyeceksen, tüm bunların ne anlamı var?"

Serrik'in ifadesi karardı. "Önemli olan hayatta kalmak Ava. Senin hayatta kalman. Benimkini. Dünyanızın devamı ve yüzyıllardır aradığım intikam. Mesele güç -gerçeklikleri yeniden şekillendirebilecek bir güç."

"Senin için hepsi bu mu?" Bu, göğüs kafesine saplanmış bir bıçak gibi hissettirdi. "Güç mü? İntikam mı?"

Bir an için yüzünde başka bir şey titreşti - neredeyse insani bir kırılma. Sonra kayboldu, yerini çok iyi tanıdığı soğuk maske aldı. "Başka ne olabilir ki?" diye sordu.

"Sen söyle," diye meydan okudu. "Birlikte olduğumuzda - bana sarıldığında, beni öptüğünde, beni Beni *becermek*, büyük planının bir başka adımı mıydı? Beni sana bağlamanın başka bir yolu mu?"

Çenesi gerildi. "Öyle olmadığını biliyorsun."

"Biliyor muyum? Benden bu kadar çok şey saklarken nasıl bilebilirim ki? Göster bana, Serrik. *Lütfen*."

"İnsan kibri gerçekten de sınır tanımıyor." Güldü ama ifadesinde hâlâ acı vardı. "Belki de bu kibir değil, başka bir şeydir. Sana ne olduğumu gösteremem. Sen bana öyle bakarken olmaz."

"Ne gibi?" Ava sordu.

"Umutla." Kelimeler sanki ondan koparılmış gibiydi. "Göreceğiniz şeyin kabul edebileceğiniz bir şey olması beklentisiyle. Yapabileceğin bir şey..." Adamın sözü kesildi.

"Ne yapabileceğin bir şey?" diye bastırdı.

"Aşk," diye bitirdi, kelime zar zor duyuluyordu.

Ava sanki altından zemin kaymış gibi hissetti. "Serrik-"

"Yapma," diyerek sözünü kesti ve arkasını döndü. "Uzun hapis hayatım boyunca pek çok şeye katlandım Ava. Nefret edildim, korkuldum, lanetlendim. Ölümsüzlerin uykusuna dadanan bir kâbus oldum. Ama senin *merhametine* katlanmayacağım."

"Bunun bu olduğunu mu düşünüyorsun? Acımak mı?"

"Başka ne olabilir ki?" diye sordu, sırtı hâlâ ona dönüktü. "Sen, nadir güzellikte ve cesaretle bir insan kadın, benim ne olduğum gerçeğiyle yüzleşiyorsun. Bu sonsuz acıya hapsolmuş canavar için tiksinti ya da en iyi ihtimalle acıma dışında ne hissedebilirsin ki?"

Ava nasıl karşılık vereceğinden emin değildi. Bu, Serrik'in daha önce hiç görmediği bir yanıydı; onun yapabileceğine inanmadığı bir kırılma. Onun hakkındaki tüm varsayımlarını altüst etmişti. Ona ulaşmak istedi. Ama bunun küçümsemeye karşılık geldiğini biliyordu. "Nasıl hissettiğime sen karar veremezsin," dedi sonunda. "Bu senin hakkın değil."

"Hayır mı?" Adam ona döndü, altın rengi gözleri alev alev yanıyordu. "O zaman söyle bana Ava Cole. Böyle bir yakınlığı paylaştığın yaratığın örümcek ve fae'nin korkunç bir karışımı olduğunu bilsen ne hissederdin? Böylesine tutkuyla karşılık verdiğin beden, ölümsüz varlıkları bile dehşetten çıldırtan bir formu gizleyen bir illüzyondan ibaret olduğunu? Ve senin tatlı bedenine yapmak istediği şeyin, en vahşi kâbuslarının bile ötesinde olduğunu mu?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti, yanakları kendine rağmen ısınıyordu. "Ama bunu kendi başıma öğrenme şansını hak ediyorum."

"Peki ya bu görüntü aramızda gelişen her türlü duyguyu yok ederse?" Sesinde umutsuz bir tını vardı. "Birlikte geçirdiğimiz zamanlara dair her anıyı lekelerse? O zaman ne olacak Ava?"

"O zaman en azından dürüst olur," diye cevap verdi. "En azından gerçek olur."

"Gerçeklik kötü anlaşılmış ve aşırı değer verilmiş bir şeydir." Adam acı acı güldü. "Hiç değilse bu konuda bana güven. Bu rüyadan kaçır ve Bayodan'a koşar, beni öldürmenin bir yolunu bulması için ondan yardım isterdin. Yardım teklif ettiğini biliyorum, değil mi?"

Ava omuz silkti. "Etti. Ama bugünün ne olduğunu, ne işe yarayacağını, hatta onu yapmak isteyip istemediğimi bile bilmiyorum, Serrik. Seçeneklere ihtiyacım var. Çünkü şu anda sana güvenebilir miyim bilmiyorum. Ya da senin yanında olup olamayacağımı. Şu anda kendimden başka kimsenin tarafında değilim."

Uzun bir süre ona baktı, ifadesi anlaşılmazdı. "Morrigan'la konuşmuşsun," dedi sonunda. "Sana ne söyledi?"

Ava gerildi. Bunu nereden biliyordu? Ama bilgi sakladığı için ona kızıp sonra da dönüp aynısını yapamazdı. "Pek bir şey anlatmadı. Oldukça gizemliydi. Konuyu değiştirmeyi bırak."

"Seni temin ederim, değiştirmiyorum." Serrik ona bir adım daha yaklaştı. "Sorularla döndünüz. Kuşkuyla." Gözleri kısıldı. "Bu düşünceler onların işi. Valroy sana ne söyledi?"

"Bu Valroy'la ilgili değil."

"Değil mi? Seni bana karşı kışkırtmaya çalışıyor. Seni benim değil, onun silahı olarak kullanmak istiyor." Serrik bir adım daha yaklaştı. Kadın geri adım atmayı reddetti. Artık sadece bir adım uzağındaydı. "Kafanı hangi yalanlarla doldurdu?"

"Kafamdaki tek yalan senin yalanların," diye karşılık verdi. "Bana gerçeği söyle, Serrik. Hepinizin benden ne sakladığını söyle. Web'le ilgili sır nedir? Neye dönüştüğüm hakkında? Çünkü hiçbirinizin bana söylemeyeceği önemli bir şey olduğunu biliyorum."

İfadesinde bir şey değişti - panik titremesi çabucak maskelenmişti. "Kolayca açıklanabilecek bir şey değil."

"Dene bakalım."

"Duymaya hazır olduğunuz bir şey değil."

"Bu senin vereceğin bir karar değil."

"Öyle değil mi?" Sesi hafifçe yükseldi. "Bu süreci başından beri ben yönetiyorum. Neyle karşı karşıya olduğunuzu, neye dönüştüğünüzü herkesten daha iyi biliyorum."

"Sadece söyle bana!"

"Hayır." Bu kelime son ve kesindi.

"Son çare. Bana Web'e dönüşmek için parçalara ihtiyacım olduğunu söylemiştin. Ama Tir n'Aill'de dönüşüm yine de gerçekleşiyor. Bu nasıl mümkün olabilir?"

Adam sessizce ona baktı, çenesi titriyordu.

Ava ona baktı, inançsızlık yerini acı bir hayal kırıklığına bıraktı. "Yani bu kadar mı? Öylece reddediyor musun? Bana gerçekte neye benzediğini göstermeyecek, kırıkları açıklamayacak ve neye dönüştüğümü söylemeyecek misin?"

"Yapamam." Sesinde gerçek bir pişmanlık vardı. "Henüz değil."

"O zaman ne zaman? Tamamen dönüştüğümde mi? Gerçek bir seçim yapmam için çok geç olduğunda mı? Kafamı bu konuda nasıl hissedeceğime dair fikirlerle dolduracak tek kişi sen olduğunda mı?" Başını iki yana salladı. "Bu yeterince iyi değil, Serrik."

"Öyle olmalı," dedi kararlılıkla. "Şimdilik. Bana dön Ava. Ağ'a geri dön. Burada daha güvendesin. Bunu kendi zamanımızda tartışabiliriz."

Kütüphanede karşı karşıya durdular, bir çıkmazdaydılar. Aralarındaki sessizlik, söylenmemiş sözlerin ve bastırılmış duyguların ağırlığıyla uzayıp gidiyordu.

Sonunda Ava konuştu, sesi sessiz ama kararlıydı. "Artık bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

Serrik'in yüz ifadesi değişmedi ama gözlerinde bir şey değişti - panik olabilecek bir parıltı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu. Bizi. Oynadığımız oyun her neyse." Aralarında bir işaret yaptı. "Daireler çizmeye devam edemem. Hikâyenin sadece yarısını anlıyorum."

"Yaşadığımız her şeyden vazgeçecek misin?" Sesinde tehlikeli bir ton vardı şimdi. "Birlikte başarabileceklerimizi bir kenara mı atacaksın?"

"Biz ne deneyimledik, Serrik? Bir yarı gerçekler ve manipülasyon denizi mi?" Acı acı güldü. "Bu kurtarılmaya değer bir şey değil."

"Bunu kastetmiyorsun." Ona dokunmak için uzandı, eli yanağında tereddüt etti. "Yapamazsın."

"Neden? Planlarına uymadığı için mi?" Kadın ondan uzaklaşmadı. "Senin oyununda bir piyon olmaktan bıktım."

"Sen bir piyon değilsin," diye hırladı adam. "Benim için hiçbir zaman sadece bir piyon olmadın."

"O zaman neyim ben, Serrik? Senin için neyim ben? Yoksa yalan söylemeden ya da kaçmadan bana *bunu* bile söyleyemiyor musun?" Soru, onu durduramadan ağzından çıkıverdi.

Bir an için gerçekten şaşırmış görünüyordu. Sonra ifadesindeki bir şey değişti, sertleşti. "Benim için ne olduğunu biliyorsun."

"Bir silah. İntikam için bir şans. Ondan sonra mı? Hayır, bilmiyorum. Bütün sorun bu." Hayal kırıklığı içinde ellerini havaya kaldırdı. "Hiçbir şey bilmiyorum! Ne senin ne olduğun, ne benim neye dönüştüğüm, ne de aramızdaki şeyin ne olduğu."

"Benim için ne olduğunu bilmek mi istiyorsun?" Sesi tehlikeli bir fısıltıya dönüşmüştü. "Bunun ne olduğunu anlamak ister misin?"

Kız cevap veremeden, adam aralarındaki mesafeyi kapattı. Eli kızın çenesini yakaladı ve gözlerindeki öfke göz önüne alındığında şaşırtıcı bir yumuşaklıkla kızın yüzünü kendi yüzüne doğru eğdi.

"Sen benim kurtuluşumsun," dedi, her kelimesi kesin ve kasıtlıydı. "Sen benim intikamımsın. Sen benim geleceğim ve geçmişimin imkansız, enfes bir anda çarpışmasıdır." Diğer eli kızın beline gitti ve onu kendine yaklaştırdı. "Yüzyıllardır bana korku ya da nefretten başka bir şeyle bakan ilk yaratıksın. Bana meydan okuyan, bana meydan okuyan, benimle boy ölçüşen ilk yaratıksın."

Ava'nın kalbi göğsünde küt küt atıyordu. Uzaklaşmalıydı. Onu geri itmeliydi. Ama kıpırdıyamıyor, onun sözlerinin, varlığının ağırlığına kapılıyordu.

"Benim felaketim olacaksın, Ava Cole." Sesi artık zar zor duyuluyordu. "Ve umurumda olmadığını fark ettim."

Ava daha adamın sözlerini sindiremeden, adamın dudakları onunkilere morartıcı bir şiddetle çarptı. Bu öpücükte kontrollü hiçbir şey yoktu. Ham, çaresiz, neredeyse şiddet dolu bir ihtiyaçtı.

Bunu durdurmalıydı. Durması gerektiğini biliyordu. Ama kolları onu sardıkça, vücudunun tanıdık sıcaklığı onunkine bastırıkça, kendini aynı hararetle karşılık verirken buldu. Elleri onun vahşi yeşil saçlarına dolandı, onu kendine çekti ve öpüşmeyi derinleştirdi.

Sonunda ayrıldıklarında, ikisi de zor nefes alıyordu, adam alnını onunkine yasladı. Genellikle çok soğuk ve hesapçı olan altın rengi gözleri, daha önce hiç görmediği bir duyguyla yanıyordu.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı, kelimeler sanki ruhunun derinliklerinden kopup gelmiş gibiydi. "Tüm mantığa, tüm bilgeliğe rağmen seni seviyorum."

İtiraf aralarında havada asılı kaldı, berrak bir gökyüzündeki bir gök gürültüsü kadar şok edici ve beklenmedikti. Ava ona bakakaldı, dili tutulmuştu, dünyası kendi ekseninde dönüyordu.

Serrik onu seviyordu.

Canavar. Mahkum. Sürgün. Onu seviyordu.

Ve ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Ya da ona inanıp inanmadığını bile.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Serrik'in sözleri aralarında havada asılı kaldı, büyüyle ördüğü altın iplikler kadar somuttu.

Seni seviyorum.

Ava'nın ondan duymayı hiç beklemediği üç kelime. Her şeyi değiştiren ve bir şekilde hiçbir şeyi değiştirmeyen üç kelime.

Ona baktı, bir an için nutku tutulmuştu, itirafı sindirmeye çalışıyordu. Onu ağına düşüren, en başından beri manipüle eden ve manevra yapan soğuk, hesapçı yaratık... onu seviyor muydu?

"Bunu yapamazsın," diye fısıldadı sonunda, sesi kararsızdı. "Bir kavganın ortasında bunu üzerime yıkamazsın."

Altın rengi gözleri onunkileri hiç bırakmadı, nefesini kesen bir yoğunlukla yanıyordu. "Böyle bir şeyi itiraf etmek için ne zaman uygun bir zaman olurdu Ava? Bu büyük zayıflığımı ne zaman açığa vurmamı istersin?"

"Aşk senin için bu mu? Bir zayıflık mı?" Ava aralarında boşluk yaratmak için geri adım atmaya çalıştı ama adamın kolları kadının belini sıkıca sarmaya devam etti. Onu kitap raflarından birine doğru itti ve aniden gidecek hiçbir yeri kalmadı.

"Benim gibi bir yaratık için mi? Evet." Sesi alçaktı, neredeyse acı çekiyordu. "Bu hiç beklemediğim bir zayıflık. Asla arzu etmedim."

"Ama uygun zamanlama, değil mi?" Ses tonuna sızan acılığa engel olamadı. "Tam da cevap istediğim, dürüstlük talep ettiğim anda, birdenbire beni sevmeye mi başladın?"

Çenesindeki bir kas gerildi. "Böyle bir şeyi yalanlayacak kadar alçalacağımı mı düşünüyorsun?"

"Beni yanında tutmak için ne gerekiyorsa yapacağımı düşünüyorum." Gözünü kırpmadan onun bakışlarını karşıladı. "Ve şu anda, çekip gidiyordum."

Bir an için adamın yüzünde incinmiş gibi bir ifade belirdi; o kadar kısaydı ki bunu hayal etmiş olabilirdi. Sonra ifadesi sertleşti. "Benim bu kadar hesapçı olduğumu mu düşünüyorsun? Bu kadar soğuk mu?"

Tek yapması gereken ona gülümsemekti. "*Son zamanlarda kendine baktın mı?*" demesine bile gerek yoktu.

Hayal kırıklığı içinde hırlayarak onu tekrar öptü. Öncekinin aksine, bu çaresiz ya da şiddetli değildi. Sanki dudaklarını onunkilere bastırarak bir şeyi kanıtlamaya çalışıyormuş gibi kasıtlı ve eksiksizdi.

Ava kendine rağmen karşılık verdi. Adamın göğsüne bastırıldığı elleri şimdi gömleğinin kumaşına doğru kıvrılmıştı. Dokunuşunun tanıdık sıcaklığı, onun tadı... sarhoş ediciydi, beyninin mantıklı bir kısmı tam da onun istediği şeyin bu olduğunu haykırsa da öfkesini ve şüphesini yatıştırıyordu.

Ayrıldıklarında kadın zor nefes alıyordu. "Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz."

"Kanıtlamaz mı?" Başparmağı çenesinin çizgisini takip etti. "Yüzyıllardır yaşıyorum Ava Cole. Arzuyu tanıdım, şehveti tanıdım, değerli bir düşman bulmanın getirdiği tuhaf büyülenmeyi tanıdım. Bu... bunların hiçbirini değil. Ve hepsi."

"Serrik-"

"Siz doğruyu istediniz," diye devam ederek onun sözünü kesti. "Dürüstlük istedin. İşte dürüstlük. Seni seviyorum. Senin atalarından daha uzun süredir nefret eden ben, kendimi her fırsatta bana meydan okuyan bir zamanlar insan olan bir kadına karşı bu uygunsuz, mantıksız duygu tarafından tüketilmiş buluyorum."

Sesinde daha önce hiç duymadığı çığ bir şey vardı. Bu, kalbinin göğsünde acıyla çarpmasına neden oldu.

"Eğer şüphelendiğin manipülasyonsa," diye ekledi, sesi alçalarak, "şunu düşün, böyle bir şeyi kabul etmek sana hiçbir şey kazandırmaz. Bu sana benim üzerimde güç verir. Benim konumumu zayıflatır. Herhangi bir stratejik ölçüye göre bu bir hatadır. Sen benim için aynı şeyi hissetmiyorsun, o halde bundan ne kazanabilirim?"

Bunun mantığını inkâr edemezdi. Serrik pek çok şey yapardı ama nadiren aptaldı.

"O zaman neden şimdi söylüyorsun?" diye sordu, öncekinden daha yumuşak bir sesle.

Gülümsemesi acıydı. "Çünkü gidiyordun. Çünkü gözlerindeki kesinliği, son noktayı gördüm. Ve buna dayanamayacağımı anladım." Eli onun yanağını okşamak için hareket etti. "Çok uzun zamandır yalnızlık içinde yaşıyorum Ava. Bunun boşluğunu... anlayamazsın."

Sözlerindeki ve dokunuşundaki kırılganlık silahsızlandırıcıydı. Ona inanmak istedi. Bu soğuk, kadim varlığın bir şekilde ona karşı hesaplamının ya da arzusun ötesinde duygular geliştirdiğini kabul etmek istedi.

Ama şüphe aklının bir köşesinde fısıldayarak oyalanıyordu.

"Hâlâ cevaplara ihtiyacım var." Sesi daha önceki ateşinden yoksundu. "Hâlâ neye dönüştüğümü bilmeye ihtiyacım var. Gerçekte ne olduğunu."

"Peki ya sana cevapların seni inciteceğini söyleseydim? Beni nasıl gördüğünü, kendini nasıl gördüğünü değiştireceklerini?"

"Bu senin vereceğin bir karar değil. Ve bu gerçekleri değiştirmez."

Serrik'in gözleri acı çekiyormuş gibi kısa süreliğine kapandı. Gözlerini tekrar açtığında, orada bir teslimiyet vardı. "Pekâlâ. Ama burada olmaz. Bu şekilde değil."

Onu şöminenin yanındaki büyük koltuğa götürdü, koltuğa yerleşti ve kucağına çekerek üzerine oturttu. Hararetili tartışmalarından sonra bu ani yakınlık garip gelmeliydi ama nedense gelmedi. Doğru hissettirdi.

Kolları onu sararak biraz daha yaklaştırdı. "Muhtemelen cevaplamayacağın başka sorularım da var," dedi sessizce, her ne kadar içindeki mücadelenin bir kısmı sönmüş olsa da.

Parmakları kolundaki boş desenleri takip etti. Dövmesinden büyülenmiş gibiydi - hayır, bundan daha fazlası. Dövmeye *husu* içinde bakıyordu. "Muhtemelen sormayacağım. Ama yine de sor onlara."

Düşüncelerini düzenlemeye çalışarak duraksadı. Hâlâ bilmesi, anlaması gereken o kadar çok şey vardı ki. Ama bir soru öne çıktı.

"Tir n'Aill'de neler olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu. "Morrigan'la konuştuğumu nereden biliyorsun? Bayodan hakkında?"

Serrik'in eli onun kolunda durdu. "Benim de kendi yöntemlerim var."

Bir kez olsun Serrik'in başını kaldırıp *ona* bakma sırası ondaydı. "Casuslarınız var mı? Mahkemelerde müttefiklerin?"

İçinden boş bir kakhaha kaçtı. "Müttefikler mi? Mahkemelerde mi? Hayır, Ava. O dünyada ya da başka bir dünyada hiç dostum yok. Müttefikim yok. Arkadaşım yok."

Ahh. "O zaman nasıl?"

"Web nereye giderse, ben de oraya giderim." O altın gözler onunkilerle buluştu. "Ve sen, kelebeğim,

Ağ'sın." Kaşlarını çattı, anlamaya çalışıyordu. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, senin onunla olan bağın arttıkça benimkinin de arttığı anlamına geliyor. Ve ben de senin deneyimlerini giderek daha fazla hissedebiliyorum." Parmakları kızın kolunda nazikçe gezinmeye devam etti. "Ayrıntıları değil. Ayrıntıları değil. Ama izlenimler. Duygular. Bazı varlıkların varlığı."

"Morrigan gibi."

"Evet. Belirgin bir imza bırakıyor. Üvey kardeşimin de öyle. Ve Bayodan. Beni öldürmek için yapılan büyüye gelince? Bu basit bir çıkarımdı."

Bakışlarını başka yöne çevirerek düşünmek için elinden geleni yaptı. Aralarındaki bağlantı düşünüldüğünde, bu belli bir anlam ifade ediyordu. Neye dönüştüğü göz önüne alındığında. Ama aynı zamanda daha fazla soruyu da beraberinde getiriyordu. Yani, eğer onu öldürmez ve... ne yapmaya karar verirse nasıl bir hayatı olabileceği hakkında? Hayatına devam etmeye mi?

Lysander'ı sıklıkla mı?

"Ne düşündüğünü biliyorum." Sesinde savunmacı bir ton vardı. "Aramızdaki bağlantı basitçe var. Mahremiyetinizi ihlal etmeye çalışmıyorum."

Buna inandığından emin değildi ama şimdilik peşini bırakmaya karar verdi. Daha acil meseleler vardı. "Peki ya-"

"Mhm." Onu kendine doğru çekti, elleri sırtına doğru kayarak onu kendisine doğru eğilmeye teşvik etti. Dudakları kulağının hemen altındaki hassas noktayı buldu.

Boynunun kıvrımlarını yavaş, kasıtlı öpücüklerle izlerken küçük bir nefes kaçtı. "Serrik," diye itiraz etti zayıf bir sesle, "ciddi bir konuşma yapmaya çalışıyorum."

"Elbette," diye mırıldandı Serrik onun tenine karşı, "devam et." Ama elleri şimdi hareket ediyordu, biri saçlarına dolanmak için yukarı kayıyor, boğazına daha iyi erişmesini sağlamak için başını eğiyor, diğeri sırtının alt kısmının çıplak tenini izlemek için gömleğinin eteğinin altından kayıyordu.

"Serrik," diye suçladı ama sesindeki sıcaklığın öfkeyle hiçbir ilgisi yoktu. "Dikkatimi dağıtmaya çalışmayı bırak."

Serrik'in gülümsemesini köprücük kemiğinde hissetti. "İşe yarıyor mu?"

Yarıyordu. Tanrı yardımcısı olsun, işe yarıyordu. Dudaklarının baskısı, ellerinin sıcaklığı, bedeninin onunkinin altındaki sağlam gücü, tüm tutarlı düşünceleri zihninden uzaklaştırıyordu. Soruların yerini farklı türden bir açlık, farklı türden bir ihtiyaç alıyordu. "Bu hiç adil değil," demeyi başardı ama elleri çoktan gömleğinin düğmelerine gitmişti. Geçen sefer ona dokunamamıştı bile. Çok yazık.

"Ben hiçbir zaman adil dövüştüğümü iddia etmedim Ava." Dudaklarını tekrar kendi dudaklarına götürdü, yavaş, derin ve tamamen sarhoş edici bir öpücüktü bu.

Parmakları düğmeleri karıştırıyordu, arzu onu beceriksiz yapıyordu. Serrik sabırsız bir sesle onun ellerini yakalayıp dudaklarına götürdü.

"İzin ver," dedi, sesi kadının omurgasından aşağı ürperti gönderecek kadar alçalmıştı. Kasıtlı bir yavaşlıkla düğmeleri kendisi çözmeye başladı, altın rengi gözleri onunkilerden hiç ayrılmıyordu. Ateş ışığı yavaş yavaş açığa çıkan teninde oynuyor, altındaki yağsız kasları vurguluyordu. Adamın dövmeleri olduğunu da fark etti; garip semboller içeren altın dövmeler, doğrudan baktığında parlıyor ve yer değiştiriyordu. Gömleği açıldığında, onunkinin etek ucuna uzandı. "İzin verir misin?"

Sorunun resmiyeti, tartışmalarının sıcaklığından sonra beklenmedik nezaket, onu hazırlıksız yakaladı. Başını salladı, adam kumaşı yukarı çekip başının üzerinden geçirirken kollarını kaldırdı ve onu sadece sütyeniyle bıraktı. Örumcek ağrı dövmesi köprücük kemiği boyunca ilerliyor, biraz daha aşağıya, göğsünün üst kısmına iniyor ama orada duruyordu.

Adamın gözleri kızın üzerinde gezinirken karardı, açlığı bakışlarından okunuyordu. "Güzel," diye mırıldandı, elleri belinin kıvrımlarını, kaburgalarının çizgisini izlemek için hareket etti. "İnanılmaz derecede güzel."

Dokunuşundaki, sesindeki hürmet kalbinin küt küt atmasına neden oldu. Bu manipülasyon gibi hissettirmiyordu. Dikkatini dağıtmak ya da silahsızlandırmak için hesaplanmış bir çaba gibi hissettirmiyordu. Bu gerçek gibiydi.

Aralarındaki her şeyin olabileceği kadar gerçek.

Öne doğru eğildi, elleri adamın gömleğini omuzlarından iterken dudakları tekrar adaminkileri buldu. Tenin tene değme hissi içinden bir elektrik dalgası geçirdi, kalan tüm soru ve cevap düşüncelerini zihninden uzaklaştıran baş döndürücü bir arzu patlaması.

Serrik onun altından kayarak, hâlâ ona sarılmış halde ayakta durmaya başladı. Serrik onu kütüphanenin bir ucundan diğerine taşıırken bacaklarını Serrik'in beline doladı ve Serrik'in ağzı onunkinden hiç ayrılmadı. Sırtı masanın serin yüzeyiyle buluştuğunda, vücudunun sıcaklığıyla oluşan tezat karşısında nefesi kesildi.

Adam onu yere yatırdığında kâğıtlar yere saçıldı, adam onun üzerinde durana kadar onu takip etti, vahşi yeşil saçları bir perde gibi etraflarına döküldü. Saçlarına dokunmak için uzandı, her zamanki gibi yumuşaklığına, ışığı yakalayıp yansıtmaya biçimine hayret etti.

"Söylediklerimde ciddiydim," diye mırıldandı, dudakları boğazından aşağı, köprücük kemiklerinin arasındaki çukura kadar iniyordu. "Seni seviyorum Ava Cole. Tüm sebeplere, tüm bilgelige rağmen."

O da karşılık vermek istedi. Göğsündeki kaotik duygu girdabına ses vermek istedi. Ama kelimeler boğazında düğümlendi, korku, belirsizlik ve şüphenin süregelen gölgesi tarafından hapsedildi.

Bunun yerine, ona henüz kelimelerle söyleyemediklerini bedeniyle gösterdi. Elleri Serrik'i kendine çekti, sırtı ona doğru eğildi, bacakları Serrik'in beline dolandı.

Serrik anlamış gibi görünüyordu. Onunla yarı yolda buluştuğunda dudaklarına bir gülümseme değdi, elleri artan bir aciliyetle vücudunu keşfederken öpücüğü derinleşti.

Kütüphanenin serin havası kızın sıcak tenine değişiyor, altındaki masanın baskısı, üstündeki bedeninin ağırlığı - her şey bu hislere, bu temas noktalarına daralıyordu. Bu odanın ötesindeki, bu anın ötesindeki dünya artık yoktu.

Hâlâ cevaplanması gereken sorular vardı. Hâlâ ortaya çıkarılması gereken gerçekler. Hâlâ neye dönüştüğü, bu korkunç ve görünüşte kaçınılmaz çatışmada kimin tarafını tutacağı hakkında verilecek kararlar vardı.

Ama şimdilik sadece bu vardı: aralarındaki, tüm şüpheleri, tüm korkuları, tüm tereddütleri tüketmeyi vaat eden sıcaklık.

Diğer her şey sabaha kadar bekleyebilirdi.

Elleri kot pantolonunun bel bandına gitti, parmakları hemen üstündeki hassas deride gezindi. "Ava," diye nefes aldı, adı hem bir soru hem de bir yalvarış gibiydi.

"Evet," diye yanıtladı Ava, adam kotu bacaklarından aşağı indirirken ona yardım etmek için kalçalarını kaldırdı. "Evet."

Aralarındaki ihtiyaç neredeyse dayanılmaz bir hale geldikçe, giysilerinin geri kalanı hızla, artan çaresizlikle atıldı. Sonunda aralarında ten, nefes ve ikisini de işaretleyen dövmelemlerden başka bir şey kalmadığında Serrik durakladı, altın rengi gözleri onunkilerle buluştu.

"Emin misin?" diye sordu, sesi kısıtlamayla gerilmişti.

Bu soru onda bir şeylere dokundu, tüm manipülasyonlara, tüm yarı gerçeklere, tüm oyunlara rağmen bir şekilde hayatta kalabilmiş hassas bir yere. Şu anda bile, açıkça onu tüketen arzusuyla, ona bir seçenek sunuyordu.

"Eminim," dedi onu kendine doğru çekerek. "Bunu istiyorum. Seni istiyorum. Ve... bu sefer bunu hatırlamak istiyorum."

Adamın yüzüne yayılan gülümseme nefes kesiciydi; gerçek, korunaksız, neredeyse çocuksu bir zevkti. Bu, onda daha önce hiç görmediği bir şeyin, çok az kişinin, hatta hiç kimsenin tanık olmasına izin verilmediğinden şüphelendiği bir yönünün bir anlık görüntüsüydü. "İlk başta biraz acıtabilir..."

Dudaklarını kendine çekti, onu öptü. Ona umursamadığını söylüyordu. Adam kendini onun girişine doğru bastırđı. Körelmemişti ama neredeyse *sivriydi*, kolayca içeri kaydı. Ama kolaylık burada sona erdi.

Adam kalçalarını ileri doğru savurup sadece birkaç santim içine girdiğinde kadının sırtı kamburlaştı. Adamın şekli çok yabancıydı, çok insanlık dışıydı. Ama o kadar *iyi* hissettiriyordu ki. Nefes nefese kalarak öptüşmeyi kesti, tırnakları adamın sırtının derinliklerine saplandı. İçine giren şey her neyse, bir çıkıntı ya *da başka bir şey* gibi hissediyordu. Hiçbir fikri yoktu.

"Siktir-" Zar zor nefes alabiliyordu.

"Yapacağım-" Serrik onun üzerinden kalkmaya çalıştı.

"Sakin buna *cüret* etme," diye hırladı ona. "Yoksa seni öldürürüm."

Kalçalarının ağırlığını ona doğru bastırđı ve kendini biraz daha içeri kaydırđı. "Sen ne harikasin Weaver'ım..."

Ve sonra hareket etmeye başladı, bedenlerini öyle bir birleştirdi ki, aklındaki tüm tutarlı düşünceler uçup gitti. Parmakları adamın omuzlarına gömüldü, hisler onu boğarken başı geriye düştü. Adamın onun içindeki garip, mükemmel uyumu, birlikte buldukları ritim, her hareketle daha da sıkılaştıran gerginlik

-Daha önce yaşadığı hiçbir şey benzemiyordu.

Bu tamamen başka bir şeydi. Fiziksel hazzın, salt arzunun ötesinde bir şeydi.

Serrik'in yüzü onunkinin üzerindeydi, yüz ifadesi konsantrasyon ve merak karışımıydı, sanki o da eşi benzeri görülmemiş bir şey yaşıyordu. Hareketleri hem kontrollü hem de çaresizdi, ölçülü ve vahşiydi, bir şekilde onun olduğu her şeyi mükemmel bir şekilde özetleyen bir çelişkiydi.

Birlikte oldukları her şeyi.

Aralarındaki gerilim artıyor, bir kreşendo zirveye yaklaşıyordu. Ava'nın dünyası bu tek bağlantı noktasına, bu paylaşılan ritme, bu inşa edilen serbest bırakmaya daraldı. Sonunda geldiğinde, acıyla sınırlanan bir yoğunlukla, gözlerini yaşartacak kadar keskin bir zevkle oldu.

Serrik onu kenardan takip etti, vücudu onun üzerinde gerildi, adı dudaklarında sert bir fısıltıya dönüştü. Bir an için, o mükemmel durgunlukta asılı kaldığında, neredeyse böyle olabileceklerine inanabilirdi. Basit. Birlikte. Bir *çift*.

Neredeyse gülünecek bir şeydi.

Daha sonra birlikte uzandıklarında, artık iyice dağılmış olan masanın üzerinde bacakları birbirine dolanmış halde Ava, Serrik'in göğsündeki boş desenleri takip etti. Oradaki dövmeler -okuyamadığı bir dilde yazılmış tuhaf semboller-dokunuşuna karşılık veriyor, parmak uçlarının altında hafifçe kayıyordu.

"Ne anlama geliyorlar?" diye sordu, sesi hâlâ yorgunluktan boğuk çıkıyordu.

Serrik onun elini yakalayıp dudaklarına götürdü. "Hikâyeler," dedi basitçe. "Tarihler. Büyüler. Sözler."

"Benimki gibi mi?" Kendi koluna, artık eline kadar uzanan dövmeye baktı.

"Hayır." Yüz ifadesi hafifçe karardı. "Seninki tamamen başka bir şey." Yer değiştirdi ve ona daha doğrudan bakmak için döndü. "Çok yakında konuşacak çok şeyimiz olacak Ava. Aramızda çözmemiz gereken çok şey var."

"Biliyorum." İçini çekti, gerçeklik buldukları anlık huzura bir kez daha müdahale etti. "Ama bana cevapları söylemek istemiyorsun. Ve şu anda... onları bulmaya çalışmaktan bıktım."

Onun yüzünü inceledi, sonra bir kez başını salladı. "Aradığımız cevapları bulmak için ihtiyacımız olan her şeye sahipsiniz."

Ne yazık ki, herkesin değerlendirmesine katılmaya başlamıştı. Kazak ipliği oradaydı. Sadece çekmesi gerekiyordu. Ve ihtiyacı olan çekişi yapmak için ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu. "Yarın. Bütün bu bilinmezliklerden bıktım."

"O zaman bu gecenin tadını çıkaracağım. Çünkü bu bizim son gecemiz olacak." Kolları onu sardığında, vücudunun sıcaklığı onu sardığında, Ava muhtemelen bir hata yaptığını biliyordu. Hâlâ çok fazla sır, cevaplanmamış çok fazla soru, temkinli olmak için çok fazla neden olduğunu biliyordu.

Ama şu anda, itirafının yankısı hâlâ kulaklarında çınlarken ve birlikteliklerinin kalıcı zevki hâlâ bedeninde çınlarken, bunu umursamaya cesaret edemiyordu.

Yarın yeni zorluklar, yeni keşifler, yeni kararlar getirecekti. Bu gece, sadece sevmek için kendine izin verecekti.

Ve belki de aptal kalbinin bir yerlerinde, karşılığında biraz sevgi.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Serrik Ava'yı tutabildiği kadar uzun süre tuttu.

Ava avuçlarının arasından kaybolana kadar onu kucağında tuttu.

Göğsünde derin ve korkunç bir sızı hissetti. Hissettiği anlık umut, mutluluk şansının kısa ve sakarin parıltısı, derin sulardaki bir balıkçının yemi gibiydi. Onu içine çekmişti. Ama dansın nasıl biteceğini biliyordu.

Kan dökülerek ve trajediyle.

Kız onun aşk teklifini reddetmemiştir. Ne de karşılık vermişti.

Adam da bunu beklemiyordu. Nasıl bekleyebilirdi ki? Yaşadığı onca şeye, birlikte geçirdikleri o kadar az zamana rağmen? Ona karşı kaba davranmıştı. Manipülatifti. Sırlar saklamıştı. Gerçeği ondan saklamıştı. Ona bağırarak, kızmak için onca nedeni varken, öfkesinin haklılığını inkâr edemezdi.

Bunu telafi edemezdi.

Bu onun elinde değildi. Bu onun *hakki değildi*.

Aradığı bilgi ona söylenebilecek bir şey değildi. Ona basitçe verilmesi gereken bir şey olmalıydı.

Ve onun sabrının tükendiğini biliyordu. Onu arayıp bulacaktı. Ve onunla bir daha karşılaştığında -eğer onunla tekrar karşılaşacak kadar şanslıysa- gözlerinde öfkeden başka bir şey olmayacaktı.

Tabii gözleri hâlâ kendisine aitse.

Her şey onun kontrolü dışındaydı.

Yüzyıllardır yaptığı dikkatli planlara ve entrikalara rağmen yapabileceği tek şey oturmak. Ateşin yanında oturmak. Beklemek.

Ve sanki biri kalbini göğsünden söküp çıkarmış gibi hissettiği yalnızlık acısıyla savaşmak.

SABAH bir amaç duygusuyla geldi.

Ava Din'Gla'i'deki odasında uyandı, Serrik'le geçirdiği gecenin anıları hâlâ zihninde canlıydı. Dokunuşunun sıcaklığı, bakışlarının yoğunluğu, ona olan aşkı itiraf ettiğinde sesinin nasıl kırıldığı... Hepsi bir rüyanın ardından gelen ısıltı gibi aklında kalmıştı.

Ama bu bir rüya değildi. Gerçektir. Yeterince gerçektir. Önemli olan yönleriyle yeterince gerçektir.

Ve diğer her şey de öyle. Vücuduna yayılan şey. Etrafını saran yalanlar ve yarı gerçekler *ağı*. Gerçekte neye dönüştüğünü anlamaya hâlâ yakın olmadığı gerçeği.

Ama şimdi? Artık cevabı bulmanın kendisine bağlı olduğunu biliyordu. Ve beklemekten bıkmıştı.

Yorganı geriye iterek doğrulup oturdu. Bitty pencere pervazında kendine yaptığı minik yuvada kıvrılmış, yanardöner kanatlarını sırtına dayamış, göğsü her küçük nefeste inip kalkıyordu.

Ava bir an için onu izledi ve küçük fae'ye karşı beklenmedik bir koruma duygusu hissetti. Bitty de tıpkı kendisi gibi tüm bu karmaşanın içinde kalmıştı. Başkasının oyununda bir piyondur.

Ava aşağı bakarak kolunu inceledi. Dövme bir gecede değişmişti. Tam olarak yayılmamıştı, sadece... şekil değiştirmişti. İnce, cılız çizgiler bir ağın desenini taklit ediyordu ama farklıydı. Daha karmaşıktı. Bir şekilde daha *canlı*.

Hâlâ onu besleyen, değişmesine neden olan şeyin ne olduğunu bilmiyordu. Ve bunu öğrenmek için daha fazla motivasyonu vardı.

Morrigan'ın ona bir seçim yapmak zorunda kalacağı hakkında söylediklerini hatırladı. Benlik duygusunu kaybetmenin gerçeğe tercih edilebilir olduğuna nasıl karar verebileceği hakkında.

Unutulmanın daha iyi bir seçenek gibi görünmesine neden olacak kadar korkunç ne olabilirdi? Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Yataktan kayarak çıkan Ava, Bitty'yi henüz uyandırmak istemediği için sessizce banyoya doğru ilerledi. Yüzüne soğuk su çarptı, sonra yansımasını inceledi.

Gözleri değişmişti. Gri-yeşil daha parlak, daha canlı hale gelmiş, ışığı yakalayan garip altın benekler oluşmuştu. Değişiyordu. Başka bir şeye dönüşüyordu. *Başka bir şeye.*

Ve ne olduğunu bilmemekten bıkmıştı. Karanlıkta tutulmaktan bıkmıştı. Yarı gerçekler ve belirsiz uyarılarla manipüle edilmekten, kontrol edilmekten ve yönlendirilmekten bıkmıştı. İpleri koparmanın zamanı gelmişti. Sonuçları ne olursa olsun gizemi çözme zamanı gelmişti.

Bitty kıpırdandığında Ava giyinmiş ve hazırdu. Kısa kollu sade bir tişört -dövmelerini saklamanın bir anlamı yoktu artık- ve bir kot pantolon giymişti. Kitap vücudundaki askının içine sokulmuştu.

"Günaydın." Ava Bitty'ye gülümsedi. "İyi uyudun mu?"

Bitty esneyip kanatlarını çırparak gerindikten sonra başını salladı. Başını eğip yeni keşfettiği bir ihtiyatla Ava'yı inceledi. "Bir bakışın var."

"Bakış mı?"

"Sanki bir şey planlıyormuşsun gibi." Bitty kaşlarını çatı. "Ne yapacaksın?"

Ava yatağın kenarına oturdu ve minik fae'nin bakışlarıyla doğrudan karşılaştı. "Neye dönüştüğümü öğreneceğim. Bu sefer gerçekten. Artık yarım cevaplar yok, kaçamak cevaplar yok, başka birinin gerçeği öğrenmeye hazır olduğuma karar vermesini beklemek yok."

Bitty'nin zaten solgun olan yüzü daha da solgunlaştı. "Ava, bu-"

"Tehlikeli. Biliyorum." İç çekti. "Bu yüzden Lysander'ı bulmama yardım etmeni

istiyorum." "Lysander mı? Onun bununla ne ilgisi var?"

"Beni bir yere götürmesine ihtiyacım var. Buradan uzak bir yerde. Bir yere..." Ava doğru kelimeleri bulmaya çalışarak duraksadı. "İşler ters giderse kimseye zarar veremeyeceğim bir yerde. Yanlışlıkla Dine'yi patlatmak istemiyorum- Her neyse."

Bitty'nin yanardöner gözlerinde anlayış belirdi. "Bunu yapacak mısın...?"

"Bilmiyorum. Ama onunla yüzleşeceğim. Doğrudan." Ava omuz silkti. "Bana her ne oluyorsa, her neye dönüşüyorsam, onunla doğrudan yüzleşeceğim."

Bitty hasta olacaktı gibi görünüyordu. "Ama ama ya bir şeyler ters giderse, ya herkes yalan söylüyorsa, ya Valroy seni korkunç bir silaha dönüştürdüyse ve Morrigan onun için çalışıyorsa-"

"Bitty." Sesini nazik ama kararlı tuttu. "Bunu senin yardımınla ya da yardımın olmadan yapacağım. Ama gerçekten birlikte olmasını tercih ederim."

Küçük fae uzun bir süre ona baktı, sonra iç çekti, kanatları sarktı. "Seni bundan vazgeçiremem, değil mi?"

"Hayır. Üzgünüm."

"Peki." Bitty yuvasından uçup Ava ile göz hizasında durdu. "Ama ben de seninle geliyorum. Ve eğer ölecekmişsin gibi görünürse -ya da- ya da daha kötüsü- bir şeyler yapacağım!"

Ava gülmekten kendini alamadı. Uzanıp Bitty'ye sarıldı. "Sen harika bir arkadaşsın. Teşekkür ederim." Ava ayağa kalktı. "Şimdi en sevdiğimiz Unseelie kediciğini bulalım."

Lysander'ı bulmak zor olmadı. Ava'nın odasının yakınındaki bahçede, tepesindeki dalların arasından süzülen ay ışığında uzanmış yatıyordu. Tam kedi formunda, turuncu ve siyah kürkü loş ışıktaki parıldıyor, uzun kuyruğu uyuklarken tembelce seğiriyordu.

Yaklaştıklarında kehribar rengi gözlerinden biri açıldı.

"Günaydın kediciğim," dedi Ava, içinde yanan kararlılığa rağmen ses tonunu hafif tutmaya çalışarak. "Yalan söylemeyeceğim, seni sevmek için *can* atıyorum."

Kedi daha insansı formuna sorunsuzca geçmeden önce gerindi. Lysander uykulu gözlerle onlara baktı, kuyruğu hâlâ arkasında seğiriyordu. "Ve ben buna aldırmazdım." Esnedi ve sivri dişlerini ortaya çıkardı. "Serrik'le dövüşünüzün nasıl geçtiğini sorardım ama sanırım biliyorum. Sende öyle bir parıltı var."

Ava yanaklarının ısındığını hissetti. "Bir iyiliğe ihtiyacım var."

"Fae'lere iyilik teklif etmek tehlikeli bir şey. Bunu sen de biliyorsun." Lysander'ın ifadesi temkinli bir hal aldı. "Ne tür bir *iyilik*?"

"Beni bir yere götürmeni istiyorum. Din'Glai'den uzak bir yerde. Bir yere..." Etrafına bakıp kimsenin duymadığından emin oldu. Bunun gerçekten önemli olduğundan şüphelenmiyordu. "Yalnız kalabileceğim bir yere. Ve Valroy'a, Abigail'e ya da başka birine nereye gittiğimi söylemeyeceğim."

"Mm. Kahvaltıdan önce sıradan bir ihanet." Kehribar rengi gözleri kısıldı. "Neden?"

"Çünkü tehlikeli olabilecek bir şey yapmak üzereyim ve işler ters giderse Ayışığı Sarayı'nın yarısını yanımda götürmek istemem."

Lysander daha dik oturdu, uykunun tüm izleri kaybolmuştu. "Tam olarak ne planlıyorsun Ava?"

Ava onun bakışlarını sabit bir şekilde karşıladı. "Ağ'la yüzleşeceğim. Doğrudan. Neye dönüştüğümü tam olarak öğreneceğim, ilk ve son kez."

"Kesinlikle olmaz. Kral'ın bilgisi ve onayı olmadan olmaz." Reddi anında ve kesin oldu. "Bu son derece kötü bir fikir."

"Muhtemelen," diye kabul etti. "Ama yine de yapıyorum." "Ava-

"Bak." Onun yanına çömeldi ve sesi neredeyse fısıltıya dönüştü. "Ya bunu güvenli bir yerde yapmama yardım edersin ya da banyomda barikat kurup orada yaparım. Ya da *gerçeklikte bir delik açıp* kim bilir nereye giderim. Ve bunu yaptığımda ne olacağı ya da nereye gideceğim hakkında hiçbir fikrim yok."

Bu bir blöftü ama hesaplanmış bir blöftü. Web'i çağırıp çağıramayacağı, onun bilincine erişip erişemeyeceği ya da her ne yapmayı planlıyorsa onu yapıp yapamayacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Ama Lysander'ın bunu bilmesine gerek yoktu.

Gözleri onun yüzünü aradı, herhangi bir belirsizlik belirtisi, kararlılığında bir çatlak aradı. Hiçbir şey bulamamış olmalıydı, çünkü bir elini kumral saçlarında gezdirerek içini çekti. "Bunu gerçekten yapmak niyetinde misin?"

"Evet."

"Neden şimdi? Neden bu aciliyet?"

Ava tereddüt etti, ona ne kadarını söyleyeceğini tartıyordu. "Çünkü hâlâ değişiyorum ve kimse bana nedenini söylemiyor. Çünkü karanlıkta kalmaktan yoruldum. Çünkü..." Serrik'i, onun itirafını, o kadim, bilinmez gözlerle ona nasıl baktığını düşündü. "Çünkü birine güvenip güvenemeyeceğimi bilmem gerekiyor. Kendim *de dahil*."

Lysander uzun bir süre onu inceledi, sonra Bitty'ye baktı ve uzun bir iç çekiş daha yaptı. "Pekâlâ. İyiliğini kabul ediyorum Weaver. Ve bundan para kazanmaya niyetliyim. Bir yer biliyorum. Ama bunun korkunç bir fikir olduğunu düşündüğümün kayıtlara geçmesini istiyorum ve eğer kazara gerçeklikte bir delik açarsan ya da kendini tersyüz edersen ya da başka korkunç bir şey olursa, bundan ben sorumlu tutulmayacağım."

"Not edildi." Ava ona küçük bir gülümseme sundu. "Yardımın için minnettarım kedicik."

Adam umursamaz bir el salladı ama Ava onun gözlerindeki endişeyi fark etti. "Gittiğimiz yer hoşuna gitmeyebilir."

Yolculuk uzun, dolambaçlı ve tamamen sessizlik içinde geçti. Ava düşüncelere dalmış, kendi idamına yürüyormuş gibi hissediyordu. Sanki başına siyah bir torba geçirilecek ve biri onu uyutmak için koluna iğneler batıracaktı. Ya da biri düğmeye basacak ve ışıklar sönecek, *artık Ava Cole olmayacaktı*.

Bitty dehşete kapılmıştı, onu yakından takip ediyordu. Lysander'ın da konuşacak hali yok gibiydi. Bir kez olsun.

Lysander onları Unseelie diyarının Ava'nın daha önce hiç görmediği kısımlarından geçirdi - ağaçların geçerken fısıldadığı karanlık ormanlar, ay ışığı üzerlerine düştükçe yapraklarını kapatan tuhaf, ışıklı çiçeklerden oluşan çayırılar, yokuş yukarı akan dereler ve orada olmayan gökyüzünü yansıtan havuzlar.

Tir n'Aill yabancılığıyla, yanlışlığıyla güzeldi. Ona uzun süre bakmak, temel fizik ve doğa yasalarına meydan okuyan manzaraları anlamlandırmaya çalışmak Ava'nın insan beyninde bir şeyleri acıttıyordu.

Yine de aynı zamanda, içindeki bir şey ona doğru çekiliyordu. Artık tamamen insan olmayan bir şey, bu yerin tuhaf güzelliğini akraba olarak kabul ediyordu.

Saatler gibi gelen bir süre boyunca, Lysander'ın insansı haliyle önden gittiği bir sessizlik içinde yürüdüler. "Neredeyse vardık," diye konuştu Lysander sonunda, sislerle kaplı geniş bir vadiye bakan bir tepeye yaklaştıklarında. "Sadece biraz daha."

Patika daralarak aşağıdaki vadiye doğru kıvrılıyordu. Alçaldıkça sis etraflarında yoğunlaşıyor, Ava'nın tenini serin ve nemli bir şekilde etkiliyordu. Sis içinde başka bir şey daha vardı; kollarındaki tüyleri diken diken eden, statik elektrik gibi hafif bir karıncalanma.

"İleride bir açıklık var." Lysander içini çekti. "Muhtemelen rahatsız edilmeyeceğin bir yer." "Burası güvenli mi?"

"Tir n'Aill'de hiçbir yer güvenli değildir." Gülümsemesi acımasızdı. "Ve planladığın şeyle ilgili hiçbir şey güvenli değil Ava. Ama bunu yapmaya kararlıysan, burası tam yeri. Burada her ne olursa olsun Tir n'Aill'in geri kalanını etkileme olasılığı daha düşük. Ve... eğer başarılı olursan, yakında sisten çok daha tehlikeli olacaksın."

Aşağı doğru ilerlemeye devam ettiler, sis Ava birkaç metre önünü zar zor görebilene kadar kalınlaştı. Parazit hissi artmış, cildini rahatsız edici bir şekilde karıncalandırmıştı. Yanında Bitty'nin kanatları gergin bir şekilde vızıldıyordu.

Sonra aniden sis yarıldı ve Ava'nın daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemeyen bir açıklık ortaya çıktı.

Mükemmel bir daire şeklindeydi, belki elli metre genişliğindeydi, zemin yosunlarla kaplıydı ve hafif, ruhani bir mavi ışıkla parlıyordu.

Ama Ava'nın nefesini kesen şey açıklığı çevreleyen şeydi.

Onları çevreleyen sis sadece sis değildi. Bir şekilde aktifti. Hava akımlarıyla değil, bir amaçla, bilinçle hareket ediyordu. Sis *canlıydı*. Bir *şeydi*.

"Dur bakalım, az önce birinin *içinden* mi *geçtik*?" İnanamayarak güldü. Dönen, görünüşte bilinçli sisten oluşan duvara dokunmak için uzandı ve sis dönerek uzaklaşmadan önce neredeyse ona dokunmak için geri uzandı. Neredeyse dev sıgırcık kuşu bulutlarının bir araya gelip büyüleyici şekillerde hareket etmesine benziyordu. Mırıltılar mı? Buna böyle mi deniyordu?

Lysander kıkırdadı. "Tir n'Aill'deki bir sisin efsanelere kaynaklık edebilecek kadar bilinçli olmasına hâlâ hayret ediyorsun ama yine de hepimizi yok edebilecek kadar güçlü olmanın eşliğinde duruyorsun." Uzun ve yorgun bir iç çekerek başını salladı. "Sonumuz geldi."

"Evet, üzgünüm ama bu şeyin *havalı* olduğunu düşünüyorum." Gözlerini devirdi, hâlâ dönen sisi izliyordu. Garip sis hakkında duyduğu tüm hikâyeleri ve sisin içine girip bir daha geri dönmeyen insanların hikâyelerini düşündü. "Umarım bunu asla kaybetmem. Başıma ne gelirse gelsin."

"Ne demek istiyorsun?"

"Valroy'un ne kadar sıkılmış ve mutsuz olduğuna bak." Elini tekrar sise uzatıp yüzeyinde gezdirdi. Sis elinin etrafında dönüyor ama ona dokunmak istemiyor gibiydi. Belki de korkuyordu. "Puck'ın dediği gibiydi sanırım. Eğer dünyanın mutsuz olmasını beklersen, o da mutsuz olur, sen de mutsuz olursun. Umarım cadı bir süper silah olsam bile *dünyanın* sunduğu harikaları takdir edebilirim."

"Sonunda biri beni dinliyor! Ben de bunu söylüyorum!" Biri onun yanından yarı bağırdı. Herkes çılgılık attı.

Yeni gelen de dahil.

Sis, şekline geri dönmeden önce bir adım geri çekildi. Ava dönüp

Puck'a ters ters baktı. "Berbatsın."

Puck kulaktan kulağa sırtıyordu, gümüş rengi saçları gözlerinin içine sarkıyordu. "Ve üfle." Ava kızgın kalmaya çalıştı. Denedi. Ama yapamadı. Kıs kıs güldü. "Allah kahretsin."

"Evet. Alex'e de her zaman oluyor." Puck etrafına bakındı, gözlerini kısarak alanı inceledi. "Evet, burası yap."

"Onayladığınıza sevindim." Eğer Lysander hâlâ kedi formunda olsaydı, tüyleri kabarırdı. "Şimdi git buradan."

"Peki gösteriyi kaçırarak mıyım? *Asla*." Puck çemberin karşı kenarına doğru yürüdü ve yosunların üzerine oturdu, ayaklarını önüne doğru uzatarak. "Bu evrenimizin gidişatını değiştirecek. Ön sırada yer istiyorum."

"Bu harika. Lysander ve Bitty'yi buradan olabildiğince uzağa götürmeni istemem çok kötü." Diğer ikisini işaret etti.

"Ne?" Bitty'nin kanatları telaşla parladı.

"Kesinlikle olmaz!" Lysander kollarını kavuşturdu, kuyruğunu sertçe salladı.

"Çocuklar, bunu yaptığımda ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok." Omzundaki askıdan Book'u aldı. "Bütün bu bölgeyi yok edebilirim. Bir tür kara delik ya da onun gibi bir şey yaratabilirim. Ne bileyim işte! Ağ'ın içine çekilebilir ve bir daha asla geri dönemeyebilirim. Hepimizin üzerine Titanik'i düşürebilirim. Hepinizin güvende olmasına ihtiyacım var."

"Tam da bu yüzden kalıyoruz," diye karşı çıktı Lysander. "Birinin" -Puck'a baktı ve homurdanarak düzeltti- "İşler ters giderse yardım edecek *sorumlu* birinin burada olması gerekiyor. Ya da işler *çok* ters giderse Valroy'u almak için."

Gözlerini kapattı. Gururu okşanmıştı. Ama... "Anlamıyorsun"

"Hayır, anlamıyorsun." Lysander'ın sesi daha önce hiç duymadığı bir keskinliğe bürünmüştü. "Seni bunca yolu bununla tek başına yüzleşmen için terk etmek üzere getirmedim. Bu işler böyle yürümez." Gülümsedi, aniden kendinden memnun olmuştu. "Ayrıca, bana bir iyilik borçlusun. Yatırımımı koruyorum."

"O haklı," diye ekledi Bitty. "Yani, ayrılmama kısmını kastediyorum, yatırım kısmını değil. *Gitmiyoruz*."

Ava ikisine de baktı, yüzlerindeki inatçı kararlılığı gördü. Bir yanı onların sadakatinden etkilenmişti. Geri kalanı ise onlar için dehşete düşmüştü.

Puck sadece aptal gibi sırtıyordu, o sayılmazdı.

"Tamam. Ama açıklığın kenarında, Puck'ın yanında kal. Ve eğer işler kötü gitmeye başlarsa, eğer ben... bilmiyorum, değişmeye başlarsam, ya da sis garip bir şey yapmaya başlarsa, ya da herhangi bir şey olursa... Bilmiyorum. Puck, onları buradan götür lütfen. Beni kurtarmaya çalışma."

Askeri bir selam çaktı. "Patron sensin." "Ava-"

diye başladı Bitty.

"Onunla gideceğine söz ver," diye sözünü kesti Ava. "İkiniz de. Eğer ikiniz de silinir ya da ağa düşerseniz üzgünüm ama bu benim hatam olmayacak. Bunun vicdanımı rahatsız etmesini istemiyorum."

Lysander ve Bitty birbirlerine bakarak aralarında sözsüz bir iletişim kurdular.

"Söz veriyoruz," dedi Lysander sonunda, ama ses tonundan muhtemelen şimdiden verdiği sözden kaçmak için bir yol bulmaya çalıştığı anlaşılıyordu.

"Yeterince iyi." Ava alabileceğinin en iyisinin bu olduğunu biliyordu.

Daha fazla tartışmayı beklemeden açıklığın ortasına doğru yürüdü, ayak sesleri parlayan yosunların üzerinde sessizdi. Ortadaki yosunların üzerine diz çöktü, arkadaşları arkasındaydı ve Book'u askıdan çıkarıp önündeki çimlerin üzerine koydu.

Bir an için sadece nefes aldı, kendini merkezledi.

"Tamam, dostum." Book'a baktı ve neredeyse garip *bir* şekilde *sevdiği* şeye gülümsedi. "Saçmalamayı kesmenin zamanı geldi. Aç."

Bir kalp atışı boyunca hiçbir şey olmadı. Sonra şok oldu -ama nedense hiç şaşırmadı- demir mandallar kendiliğinden açıldı. Kapak kalktı, sayfalar var olmayan bir esintiyle boş bir sayfaya yerleşene kadar karıştırıldı.

"Kahretsin," diye mırıldandı Lysander açıklığın kenarından.

O izlerken boş sayfalar dolmaya başladı - metin ya da resimlerle değil, kitabın ortasında sıvı cıva gibi biriken yumuşak, gümüşü bir ışıkla. Işık toplandı, birleşti ve sonra sayfadan yükseldi, sanki her zaman oradaymışlar ve az önce tanık olduğu şey bir halüsinasyonmuş gibi sessizce üzerinde oturan iki nesneye dönüşerek katılaştı.

Ayna parçaları.

Bitty küçük, korkmuş bir ciyaklama sesi çıkardı. "Ava, yapma-"

"Bunları nasıl aldın?" Lysander'ın sesi telaşa keskindi. "Nereden geldiler?"

Ava ikisini de görmezden geliyor, tüm dikkatini önündeki parçalara veriyordu. Biri Valroy'un Kırık Şehir'den çaldığı parçaydı, kanadının pençeleri arasında gelişigüzel döndürdüğü parçaydı. Diğeri... nereden geldiğini bilmiyordu. Belki de başından beri Kitap'ın içindeydi. Ya da belki de Ağ'ın derinliklerine, başka bir denemenin arkasına gömülmüştü.

Parçalanmış bir aynanın iki parçası. Kilidi açmak için iki anahtar... *Neyi?*

Asıl soru buydu, değil mi? Herkesin etrafında dans ettiği soru. Kimsenin doğrudan cevap veremediği soru.

"Bulmaca seviyelerinde *gerçekten* berbatım," diye mırıldandı kendi kendine, başkalarının duyamayacağı kadar sessiz. Bunun için hiçbir rehber yoktu. Elindeki tek şey önündekiler ve insanların ona verdiği ipuçlarıydı.

Aynalı parçalar.

Bir kapının

anahtarları.

Hayır, *kapı* değil. *Kilit*.

Anahtar kilidi değiştirir. Kilit de anahtarı değiştirir.

Ve o kilitti.

O Web'di.

Sonra tıkladı. *Tam* önünde olmasına rağmen göremediği parça. Gözlerini kapatarak yarı nefes, yarı hıçkırık gibi bir ses çıkardı. "Şimdi anlıyorum," diye mırıldandı arkadaşlarından çok kendi kendine. "Anladım."

Parçalar Web için değildi. Başka bir boyuta, onun kimliğini tüketecek kozmik bir bilince kapı açmıyordu.

Onun içindi.

Cevap Valroy'daydı.

Çok sayıda kırık silahın bulunduğu devasa ağaç.

Devasa, paramparça bir Barok ayna. Üç eksik parçalı.

Her biri bir bedenın fiziksel temsili. Hayır, bir *tezahür*. Bir hücre kulesi. Bilinmeyen, uçsuz bucaksız Öteki ile Valroy olan Küçüklük arasında bir temas noktası.

Bu oydu.

O kırık aynaydı.

Hapishaneydi. Web'in kendisiydi ya da dönüşüm tamamlandığında öyle olacaktı.

Parçalar *onun* içindi. *Onun* kilidini açtılar. Ama sonuçta bir önemi yoktu. O iyileşiyordu. Parçaların sağladığı gücü yavaş yavaş yeniden kazanıyordu. Onlar sadece bir kestirme yoldu.

İkisi de değil. Tam olarak Morrigan'ın söylediği gibi.

Bu hapishane kapısı olmadığı anlamına geliyordu, değil mi? Serrik Web'in duvarlarla çevrili bir odasında kapana kısılmamıştı. *Bir insanın* içinde hapsolacaktı. Bir bedenın. Ağ'ın muazzam gücünü kendi varlığında barındırabilen, yaşayan, nefes alan bir varlık.

Ama *o neredeydi?*

Onun içini boşaltmak, onu uzaktan kumandalı bir araba gibi kullanmak istemesine şaşmamalı. Onun üzerinde çok büyük bir güce sahip olacaktı.

Ama işin içinde daha derin bir şey vardı. Bu, tüm benlik duygusunu kaybetmek istemesine neden olan derin ve korkunç bir vahiy değildi.

Hayır, o sadece kazağın ilk ipliği idi. İlk çekiş.

Daha fazlası vardı. Düşecek başka bir ayakkabı daha vardı. Bundan çok daha kötüsü.

Ama bunu bilmek isteyip istememek onun seçimi idi. Onun seçimi idi. Başka kimsenin değil. Ve bunda bir rahatlama ve huzur vardı.

"Ava." Lysander'ın sesi onun aydınlanmasını yarıda kesti. Daha da yaklaşmış, açıkça güvenli bir mesafe olarak gördüğü sınırdan geziniyordu. "Sana her ne gösterdiyse, her ne düşünüyorsan, her ne planlıyorsan

-Dur. Valroy'u arayalım. Bu konuyu konuşalım."

"Bunu düşündüm." Ava içindeki duygu fırtınasına rağmen sesinin bu kadar kararlı çıkmasından dolayı kendisiyle gurur duyuyordu. "Her şey başladığından beri bunu düşünmekten başka bir şey yapmadım. Ve sonunda öğrenmenin zamanı geldi. Özür dilerim."

Parçalara dokunduğu anda her şeyin biteceğini biliyordu. Ve bir yanı dehşete düşmüştü. Ama bir yanı da bu *işten bıkmıştı*. Bandajı yırtıp atıyordu. Bu zaten er ya da geç olacaktı. En iyisi atlamaktı. "Bu kaçabileceğim bir şey değil. Bu savaşılabileceğim ya da inkâr edebileceğim bir şey değil. Artık olduğum şey bu, olacağım şey de. Özür dilerim."

"Ama bunu bu şekilde yapmak zorunda değilsin," diye yalvardı Bitty. "Tek başına değil. Yardım almadan olmaz."

"Kimin yardımı? Serrik'in mi? Valroy'un mu?" Ava başını salladı. "Hepsi beni kullanmak, dönüşmekte olduğum şeyi kendi amaçları için kontrol etmek istiyor. Ancak bu şekilde kendi kaderimi kontrol edebilirim."

"Dönüşerek..." Lysander'ın kuyruğu endişeyle arkasından sallanıyordu. "Ava, bilmediğin çok şey var."

"Kesinlikle," diye onayladı Ava. "Bir ton. Ve işte böyle öğreniyorum. Bunu yapmazsam ne olacağını biliyorum. Eğer devam edersem

Herkesin ne bildiğine karar vermesine izin verirsem, ne olacağıma *da onlar* karar verir." Bakışları sertleşti. "Piyon olmaktan bıktım, Lysander. Korkmaktan bıktım."

Uzandı, elleri parçaların üzerinde geziniyordu. Buraya kadarmış. Geri dönüşü olmayan nokta. Onlara bir kez dokunduğunda, onları içine aldığı anda her şey değişecekti.

O değişecekti.

"Diğer tarafta görüşürüz çocuklar." Ve avucunu parçaların üzerine bastırdı.

Etkisi ani ve ezici oldu. Acı, sanki vücudundaki her hücre parçalanıp yeniden inşa ediliyormuş gibi, beyaz-sıcak ve her şeyi tüketen bir şekilde içinden geçti. Çılgılık atmış olabilirdi, emin değildi. Dünya bir acı noktasına kadar daraldı, sonra genişleyerek uçsuz bucaksız ve anlaşılmaz bir şeye dönüştü.

Parçaların ellerinin içinde eridiğini, etiyile, kanıyla, varlığıyla birleştiğini hissedebiliyordu.

Uzaktan Lysander'ın ona seslendiğini, Bitty'nin dehşet içinde inlediğini duyuyordu ama bu sesler çok uzaklardan geliyor gibiydi.

Yosunların üzerine yığılırken gözleri başının arkasına yuvarlandı.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Ava inanılmaz derecede ince, gümüşü ağlardan oluşan bir denizin üzerinde duruyordu. Etrafında her yöne uzanıyordu, kaotik ve desensizdi ama tasarısız değildi. Kendini cam bir zeminin üzerinde duruyormuş gibi hissediyordu ve eğer çok aşağıya bakarsa *gerçek* sonsuzluğu görecekti.

Biz Biziz.

Ağ.

O.

Biz.

Onlar. Bir parçası hâlâ kendisiydi. Hâlâ *sadece* Ava Cole'du, hâlâ hayat tarafından pek çokları gibi terk edilmiş ve örümceğin tuzağına düşmüş kayıp bir insandı.

"Merhaba." Gözlerini parıldayan sonsuzluğa dikti. "Nasılsın? Kaçamaklarımın tadını çıkarıyor musun?"

Sessizlik. Ama onun yerine bir his. Sadece bir his, bir gülümseme gibi. Düşman değildi. Hiçbir zaman da olmadı. Bu aptal yolculuğa başladığı andan itibaren hep oydu. İlk parçanın aynaya girdiği andan itibaren, yatma vaktiyle savaşıyor bir çocuk olmuştu. Kaçınılmaz olanı geciktiriyordu. *O kadar* da kötü olmayan bir şeyi ertelemek.

"Ben neden buradayım? Daha doğrusu, neden *biz-anladınız* mı?" İç çekti. "Neden 'Bizim' büyük ve kozmik bilincimizin içine çekilmiyorum?" Tüm bunları bir arada tutmak başını ağrıyacaktı. Ayrıca bunların hiçbirini alaycı bir hava olmadan söylememek de gerçekten zordu. Ama bu noktada bunu hak ettiğini düşündü.

Yapmamız gereken bir seçim var.

Doğru ya. Sert bir nefes verdi. Bir seçim. Morrigan'ın onu uyardığı seçim. Bilincini kaybetmeyi ve bunun yerine Web'in kendisini yutmasına izin vermeyi seçebileceği konusunda.

Hepsi büyük ve korkunç bir *gerçek* yüzünden. Bildiği bir gerçek, çünkü onlar bunu biliyordu. Çünkü Web bunu biliyordu. O sadece kendini bundan koruyordu. Ki...siktir. Bunu başından beri yapıyordu, değil mi?

Hep oradaydı. Sadece yüzeyin altında.

Gözlerini kapatarak titrek bir nefes verdi. Serrik ve Valroy haklıydı. Öğrenmeye hazır değildi. Aksi takdirde, *sadece bilirdi*. Ama şimdi buradaydı. Ve seçimini yapma zamanı gelmişti.

"Şu anda bu nedir?" Kendisi ile örümcek ağlarının parıldayan sonsuzluğu arasında bir işaret yaptı. "Meditasyon mu? Kendimle ruh yürüyüşü mü?" Durakladı. "Şimdiye kadarki en tuhaf mastürbasyon metaforu mu?"

Tellerin arasından gümüşü bir ışık parıltısı geçti. Ağ gülüyor olabilir. Aslında kendi şakasına gülüyordu, öyle değil mi?

Düşünmek için bir an.

Adil. Bunu kullanabilirdi.

Bir yanı hâlâ bu bilgiye direniyordu. Herkesin ona o kadar korkunç olduğunu söylediği *şeyden* vazgeçmeyi seçebilirdi. Ayaklarına ve evrenler arasında uzanan sonsuza dek örümcek ağlarından oluşan büyük, karışık denize baktı. Tüm yaratılış arasında uzanıyordu.

Ama yine de ölüyordu, değil mi? Bu da bir çeşit ölümdü. Ava Cole, Ava Cole olarak var olmaktan çıkmak üzereydi. Ya da var olmaktan çıkmıştı. Her şey bulanıklaşıyordu. Ölüyordu, değil mi?

Evet, ölüyordu.

Sızlandı. Gözyaşları gözlerini yaktı. "Çok korkuyorum..." Annesi öldüğünde, morfin onu alıp götürmüştü. Uyudu ve bir daha uyanmadı. Bir uçurumun kenarından bakıp ölmeyi seçmemişti. Zaman içinde bir an değildi.

Ama bu da doğru değildi, değil mi?

Kanser olmuştu. Ölümcül olduğu söylenmişti. Ölüm onun için yaklaşıyordu. Bakımevine gitmeye ve sözde "mücadeleyi" bırakmaya karar verdiğinde, seçimini yapmıştı.

Ama bu bile sadece bir gecikmeydi. Ölüm eninde sonunda tüm ölümlüler için gelecekti. Bu sadece zaman meselesiydi. Tek yaptıkları, yaşamak için daha fazla zaman kazanmak adına pazarlık yapmaktı. Birbirleriyle geçirmek, güzel şeyler görmek ya da güzel şeyler *yapmak* için.

Başlangıç ve son sabitti. Ortası genişleyebilir, zıtlışabilir ve değişebilirdi. Ama olanlar -doğum, ölüm- asla yok olmayacaktı.

Sözde ölümsüzlüğüne rağmen hâlâ ölüyordu.

Hâlâ kendine veda ediyordu. "En azından normal insanların ruhlarını korumaları gerektiğini" iddia etmek istiyordu ama bunun doğru olup olmadığını bile biliyordu. Ölümden sonra yaşam var mıydı? Annesi cennette miydi? Cehennemde mi? Araf'ta mı? Oblivion? Elysian Fields? Bir zürafa olarak mı reenkarne oldu?

Bilmiyoruz. Kimse bilmiyor. Melekler bile.

Kozmik cadı canavarlar ya da *melekler* bile ölümden sonra ne olduğunu bilmiyor muydu?

Hah. Ava bunu rahatlatıcı bulmamalıydı.

Ama buldu.

Bilinecek bir şey yoktu. Asla da olmayacaktı. Ve bu gerçekten *hoşuna* gitmişti. Gözlerinin kenarlarından akan yaşları silerek, titrek bir nefes verdi. "Onu bir daha asla göremeyeceğim."

Rüyalarımızda göreceğiz.

Ve bu tek bir kelimeydi. O tek kelimeyle her şey dağıldı. *Bilmesi ve bilmemesi* arasındaki bariyer yıkıldı.

Ve her şey sel gibi akmaya başladı.

Üzerine soğuk bir boşluk çöktü. Ava dizlerinin üzerine çöktü ve çığlık attı.

SERRIK bunu hissetti, Weaver'ı bütünleştigi an.

Ava'nın artık Ava olmadığı an.

Bunun onun gözetimi altında olması gerekiyordu. Onun huzurunda. Onun dikkatli rehberliği altında. Tir n'Aill'de değil. Onunla değil. *Valroy* çok yakındaydı. Onun etkisi ve kirli pençeleri onu kendi yaptığı bir silaha dönüştürmeye bu kadar hevesliyken olmazdı.

Ellerini şöminenin taş örtüsüne dayayarak gözlerini ateşe dikti. Gerçekten de ne kadar iğrenç bir ikiyüzlüydü. Ava'yı bir silaha dönüştürmek istediği için *Valroy*'dan nefret ediyordu ama kendisi de tam olarak bunu yapmaya hevesliydi.

Ama son zamanlarda öncelikleri değişmişti. Şimdi, Ava'nın boş gözlerle ona baktığı fikri mi? Göğsüne bir bıçak saplanmıştı. Yine de içinde bir soru öfkelenildi.

Hayatı boyunca -yaklaşık iki *bin* yıldır- tek bir amacı vardı. Fae'leri ortadan kaldırmak. Hepsini yok etmek. Kendisi de dahil. Eğer hala onu kontrol etme, akılsız kölesi haline getirme *yeteneğine* sahip olsaydı, bunu yapar mıydı?

İntikamını alacağı anlamına gelecekse Ava Cole'dan geriye kalanları yok eder miydi?

Söyleyemezdi.

Cevap veremedi.

Onu seviyordu. Onu *seviyordu*.

Ama göğsündeki nefret onun yanında çok güçlü bir şekilde yanıyordu. Ve çok daha eskiydi. Kökleri çok daha derindi.

Yüzünü buruşturarak elini tekrar tekrar taş örtüye vurdu. Acı koluna yayıldı. Umurunda değildi. Hak ettiğinden daha azdı. Önemli değildi. Hiçbirinin önemi yoktu. Umudu, aşkı, öfkesi, intikamı.

Artık hepsi onun kontrolü dışındaydı. Hepsi onun ellerindeydi.

Ama teselli bulabileceği tek şey de buydu. Her şey *onun* ellerindeydi. Onun, başka kimsenin değil. Çünkü *Valroy*'u yanında hissedemiyordu. Onun kokuşmuş, alaycı yüzünü hissedemiyordu.

O da yalnız değildi. Tam olarak değil.

Puck onunla birlikteydi. Şeytan. Bu da o anın büyüklüğünden başka bir şey ifade etmiyordu.

Diğerlerine gelince...?

Evet.

Her şey çözülmek üzereydi.

Çünkü kütüphanesinin kapılarının patlayarak açıldığını ve daha önce var olmayan koridorların duvarlarına çarptığını hissettiğinde? Etrafındaki dünyanın, Dokumacı'nın kendi alanına gelişyle *değiştiğini* ve *büküldüğünü* hissettiğinde?

Yaptığı şeyle yüzleşme zamanının geldiğini biliyordu.

Mantoyu kavrarken çenesinin titrediğini hissetti. Sırtında uğuldayan güç bilinemezdi. "Merhaba, Dokumacı." Durakladı. "Evine hoş geldin."

YALAN.

Bir *yalan*.

Hepsi bir *yalandı*.

Zihnine doldu, etrafına çöktü, tüm varlığında cınladı. Her ipucu. Her örtülü yorum. Her ipucu. Aklına yatmayan her an.

Ayna bir kapı değildi. O aynaydı.

Serrik'in hapishanesi bir yer değildi. Bir varoluş haliydi.

Web'in mantıksal varoluştan tamamen yoksun olması. Hiçbir anlam ifade etmeyen şekillerde birbirine bağlanması.

Çünkü bu bir rüyaydı.

Onun rüyası.

Ve benim. Ve Ağ'ın içine hapsolmuş, gerçek olan herkesin rüyası.

Ava, tam olarak anladığında boğazını yırtarcasına çığlık attı. Ağ, boyutlar arası bir uzay değildi. Fiziksel bir hapishane de değildi.

Bir rüyaydı. Uçsuz bucaksız, girift, karmaşık, sonsuz bir rüya.

Onun bedeni yoktu. Artık yoktu. Morrigan'ı kendi hapishanesine hapsetmeye çalıştığında, Morrigan bunu ona çevirmiş, fiziksel formunu yok etmiş ve bilincini sonsuz bir rüyanın içine hapsetmişti. Yaklaşık iki bin yıldır bedensiz ve şekilsizdi; kendi yarattığı bir denizde sürüklenen bir zihin.

İçine atılan herkesi karşılayan bir kader.

Ve gördüğü her şey, tanıştığı herkes... Bazıları unutulmaya terk edilmişti.

Bazıları... rüyalardan doğmuştu.

"Tanrım," diye hıçkırdı, kendi üzerine kıvrıldı. "Ah, Tanrım."

Kitap. Grimoire. Hayatını pek çok kez kurtarmış olan, her şeye gücü yeten kitap. Gerçek değildi. Serrik'in uzun zaman önce uydurduğu hayali bir güç totemiydi, oyununu oynattığı zavallı orospu çocuğunun yararına olan özenle hazırlanmış bir gösterinin dekoruydu.

Peki ya diğerleri?

Bitty.

Onun yanında duran küçük, korkmuş arkadaşı. Ibin.

Başta çok nazik görünen kişi. Lysander.

Onu koruyan ve ona rehberlik eden çapkın fae kedisi. Hiçbiri...

Hiçbiri gerçek değildi.

Hiçbiri daha önce var olmamıştı.

Onlar Serrik'in ya da Nos'un hayal gücünün ürünleriydi. Ya da onun. Bir rüyadaki karakterler, bilinçlerinin iplerinde dans eden kuklalar.

Tir n'Aill'e gitmek için oradan ayrıldığında Ağ'ın onu tüketmeye devam etmesinin nedeni buydu. Çünkü nereye giderse gitsin etrafında hâlâ *rüyalar* görmeye devam ediyordu. Nos. Ibin. Lysander. Bitty. Grimoire. Göldeki balık.

Ve kendisi.

Olduğu kişi -va Cole, yüksek lisans öğrencisi, yetim, başarısız intihar- hiç beklemediği bir şekilde ölmüştü. Sadece değişmiyor, sadece evrimleşmiyor, temelde gerçek dışı, kendi yaratmadığı bir rüyada asılı kalmış bir bilinç.

Bir rüya değil. Bir gerçeklik. Farklı. Ama daha az gerçek değil.

Web -kendi sesi- onu rahatlatmaya çalıştı ama artık çok geçti. Olduğu şeyin, Web'e girdiğinden beri hep olduğu şeyin dehşeti çok büyüktü.

Bu yerde hiçbir zaman fiziksel bir formu olmamıştı.

Serrik onu içeri çektiği andan beri ölüydü. *En başından* beri hepsi bir yalandı.

Ve Serrik bunu ondan saklamıştı. Onu karanlıkta tutmuştu. Hayal ürünü şeylerle ilgilenmesini sağlamıştı.

Onu hâlâ biraz insan, biraz gerçek olduğuna inandırmıştı.

Morrigan'ın gerçeği öğrendiğinde unutulmayı seçebileceği konusunda onu uyarmış olmasına şaşmamalıydı.

Altındaki gümüşü ağlar onun ıstırabına karşılık vererek yer değiştirdi. İpler çözüldü, kendilerini yeniden sararak bir yol oluşturdular. Bir kapı.

Serrik'e.

Umutsuzluğu büküldü, öfkeye dönüştü. Bir düşünceyle kendini kapıdan içeri itti, geniş ağ örgüsü çözüldü ve arkasında yeniden şekillendi. Dünya değişti, bulanıklaştı ve sonra Serrik'in kütüphanesinde katılaştı.

Şöminenin yanında duruyordu, sırtı ona dönüktü, insan kılığında her zamanki gibi uzun ve zarıftı - etkileşime girmesi için yarattığı form. Gerçek olmayan, hiçbir zaman gerçek olmamış bir form.

İhanet ve acı, yoğun ve korkunç bir şekilde içinde yanıyordu.

"Merhaba Weaver," dedi dönmeden. "Evine hoş geldin."

Gülüşi acı ve kırıktı. Boştu. "Ev mi? Buna böyle mi diyorsun? Bu kurgu mu? Bu *yalan* mı?" Sesi neredeyse çığlık atacak kadar yükseldi. "Bilmem gerekirdi. Lanet olsun bilmeliydim!"

Kütüphane duvarları onun öfkesiyle titredi. Kitaplar raflardan düştü, ağaç inledi ve büküldü. Serrik onunla yüzleşmek için döndü, ifadesi okunamazdı.

"Dikkatli ol. Sen bir... neydi o kelime? Bazuka mı?" Duvarlara doğru bir bakış attı. "Ve şu anda korkarım ben bir sineğe dönüşmüş durumdayım."

"Kapa çeneni. Bana ne zaman söyleyecektin? Daha ne kadar öylece durmama izin verecektin-" Hıçkırıklara boğularak s ö z ü n ü kesti. "Senin vücudun yok. Bunların hepsi lanet bir *rüya*. Hepsini öldü. Ben de öldüm. Yarısı hiç *var* olmadı bile! Bunca zamandır *kimseyle* konuşmuyordum! Senden, Nos'tan ve kendi hayal gücümünden başka kimseyle!"

Ava ona doğru ilerledi, etrafındaki güç çatırdıyordu.

"Gerçekliği tanımla Ava," dedi Serrik, sesi garip bir şekilde yumuşaktı. "Onları kontrol ediyor musun? Eylemlerine hükmediyor musun? Bitty ve Lysander senin hayallerin, benim değil. Sana gerçek gibi geliyorlar mı? Ne olduklarını bilmiyorlar."

"Yapma," diye hırladı. "Sakın bunu düzeltmeye kalkma. Onları önemsememe izin verdin. Burada *arkadaşlarım* olduğumu düşünmeme izin verdin."

"Peki sen neyi tercih edersin?" Eski soğukkanlılığı geri geldi. "Başından beri burada benimle ve eski mahkûmların yankılarıyla yalnız olduğumu bilmeyi mi, mum gibi sönmekten önce yanan zavallı yoksul parçaları mı? Bir bedeniniz olmadığını, Dünya'ya asla geri dönmeyeceğinizi hemen anlamak?"

"Evet!" diye bağırdı. "Evet! En azından gerçek bu olurdu!"

Serrik başını salladı. "Çıldırırdın. Tıpkı benim başlangıçta neredeyse yaptığım gibi."

"Yani oynamam için kuklalarla dolaşmama izin mi verdin? Sen planımı uygularken aklımı başımda tutmak için mi? Sen-ne-neyken ben neyim? Gösteriyi yola çıkarmanın anahtarı mı? Sonunda dışarı çıkabilecek misin?"

"Evet. Sen hayalleri *gerçeğe* dönüştürme yeteneğine sahipsin Ava. Seninle sonunda bu sonsuz tutsaklıktan kurtulabilirim. Ağ'da zihinlerine yapışmış olan herkes özgürlüğün bir benzerini tadabilir."

"Ama sadece başlangıçta bir ruha sahip olanlar!" Tekrar güldü, sesi çığ ve histerikti. Kütüphanenin duvarları büküldü, tavan üstlerinden çatırdadı. Serrik'in rüyasının tüm yapısı onun duygularına, yeni keşfettiği gücüne tepki veriyordu. Bunu kontrol edemiyordu. Denemek için bile yeterince umurunda değildi. "Yaptığım her şey," diye devam etti, sesi fısıltıya dönüşmüştü, "hissettiğim her şey, değer verdiğim herkes... hepsi bir yalandı."

"Hepsi değil," Serrik ona doğru bir adım attı. "Aramızda olanlar değil."

"Buna nasıl inanabilirim?" diye sordu. "Söylediğin herhangi bir şeye nasıl inanabilirim? Başından beri beni manipüle ediyorsun, Serrik!" Gözleri yaşardı. "Gerçekten Tır n'Aill'de miyim? Valroy gerçek mi? Abigail gerçek mi?"

"Onlar... senin tanımlamayı seçtiğin gibi gerçekler. Ve sen de olduğun yerdesin." İç çekti. "Ve evet. Seni manipüle ediyordum. Bunu inkâr etmeyeceğim."

"O zaman ne anlamı var?" Etrafına çılgınca işaretler yaptı. "Tüm bunların ne anlamı var? Bilinçli kalmayı, bu gücün beni tüketmesine izin vermek yerine onu kontrol etmeyi seçersem - ne için kalıyorum ki? Elimde ne kaldı?"

"Kendin," diye yanıtladı basitçe.

"Kendim mi?" diye yineledi, inanamayarak. "Artık kim olduğumu bile bilmiyorum! Neyin gerçek olup neyin olmadığını bilmiyorum. Buraya geldiğimde bunu kendin de söylemiştin. Hayatım anlamsızdı! Zaten ölü gibiydim! Ava Cole'un hiçbir anlamı, hayatı, *değeri yoktu*." Gözyaşları artık yanaklarından aşağı akmaya başlamıştı. "Bu sözleri sen kendin söyledin. Ben neden yaşamaya değerim ki?"

İçindeki öfke aniden boşaldı ve geriye sadece yıkım kaldı. Kütüphanenin zemininde dizlerinin üzerine çöktü. "Belki de unutulmayı seçmeliyim. Belki de her şeyi unutulmalıyım. O zaman sen ve küçük kardeşin sadece yeni parlak aksiyon figürünüz için kavgaya edebilirsiniz. Bu artık benim sorunum olmaz."

Serrik uzun bir süre sessiz kaldı ve onu izledi. "Senden gerçeği saklamakla hata ettim. Seni koruduğumu sanıyordum. Belki de sadece kendimi koruyordum."

Gözyaşlarını silme zahmetine bile girmeden ona baktı. "Ne için?"

"Seni kaybetmekten. Nefretinden. Reddedilmenden." Elini uzattı, ona dokunmadan hemen önce tereddüt etti. "Seni sevdiğimi söyledim Ava. *Bu* bir yalan değildi."

"Ama sen gerçek bile değilsin," diye fısıldadı.

"Belki de değilsin." Hüzünle gülümsedi. "Ama gerçek ile gerçek olmayan arasındaki çizginin anlamsız olduğunu fark ettim." Başını iki yana salladı. "Benim bir bedenim vardı. Bir hayatım."

"Bir zamanlar benim de vardı. Ama şimdi bedenlerimiz nerede? Rüyalar ya da değil, biz varız. Düşünüyoruz. Hissediyoruz." Gözleri onunkilerle buluştu, altın rengi ve yoğun. "Bu hisler, içine doğduğun gerçeklikten farklı bir gerçeklikte yaşandığı için daha mı az gerçek?"

"Artık neye inanacağımı bilmiyorum!" Ellerini şakaklarına bastırdı, sanki içindeki gerçeğin baskısından başı yarılacakmış gibi hissediyordu. "Herhangi bir şeye nasıl güvenebilirim? Herhangi bir şeye? Etrafımdaki tüm dünya bir yalan. Bir kurgu. Bir rüya. Ve benim ne yapmam gerekiyor? Bunu kabul mü etmeliyim? Bu *kâbusun* içinde yaşayıp her şey yolundaymış gibi mi davranmalıyım?"

"Kabus olmak zorunda değil," dedi şömineden uzaklaşıp ona doğru bir adım atarak. "Ne olmasını istersen o olabilir. Rüyaların doğasında bu vardır."

Güldü, sesi kırılğan ve bozuktu. "Doğru. Elbette. Sadece yeni arkadaşlar dileyeceğim. Yeni yoldaşlar. Aslında gerçek olmayan, aslında var olmayan, sadece onları ben yarattığım için benden hoşlananlar. Rig'den daha iyi değilim."

"Onlar-" Durdu, kendisiyle mücadele ediyor gibiydi. "Onlar... bir dereceye kadar bağımsız yapılar. Kendi düşünceleri var. Kendi duyguları var."

"Ama *gerçek* değiller," diye ısrar etti, onun bunu kabul etmesini istiyordu. Gerçeği kendi dudaklarından duymaya ihtiyacı vardı. "Gerçek, ayrı varlıklar değil. Sadece hayal ürünü. Sadece hayaller. *Hikâyeler*."

Sessizliği yeterli bir cevaptı.

"Ne anlamı var ki?" Başını kaldırıp ona baktı, gözyaşları görüşünü bulanıklaştırıyordu. "Neden devam edeyim ki? Bırakıp gitmemem için bana iyi bir neden söyle. Bırakın Web beni tamamen ele geçirsin. Bu *boşluğu* hissetmek zorunda olmayan bir şey haline geleyim."

Uzun bir süre sessiz kaldı, o kadim, bilinmez gözleriyle onu izledi. Sesi yumuşaktı. "Çünkü sen gerçeksin Ava Cole. Düşüncelerin. Duyguların. Kararlılığın. Ateşin. Bunlar senin."

Bu kadar basit bir cevabı kabul etmek istemeyerek başını salladı. "Bu yeterli değil. Sonsuzluk için değil. Bu her neyse onun için değil." Etraflarını, kütüphaneyi ve duvarlarının ötesindeki Web'i işaret etti. "Bunu tek başıma yapamam. *Yapamam*."

"Yalnız değilsin."

"Hayır mı? Evet. Haklısın. Nos'a bir özür borçluyum." Acı acı güldü. "Ah, doğru. Elimde sen varsın, öyle mi? Tüm bunları düzenleyen yaratık? En başından beri bana yalan söyleyen? Sahte bir kâbus dünyasında dolaşmama, sahte arkadaşlarımı önemsememe, sahte canavarlardan dolayı gerçek bir tehlike altında olduğumu düşünmeme, beni gerçekten önemsediyini hayal etmeme kim izin verdi?"

O anda yüz ifadesinde bir şey değişti; her zaman taktığı maskede bir çatlak oluştu. Acı, ham ve eski, yüz hatlarında parladı. "Bana sahipsin," diye kabul etti, sesi ancak fısıltıyı aşıyordu. "Artık senin için değeri ne olursa olsun."

Ve sonra, gözlerinin önünde, adam değişmeye başladı.

Tanıdığı, dokunduğu, öptüğü, seviştiği yakışıklı, zarif hali -Parıldadı ve sis gibi dağıldı. Onun yerine başka bir şey yükseldi.

Gövdesi kabaca insansı olarak kaldı, ancak derisi kalçalarına yakın bir yerde koyu yeşil ve siyah renkte, kitinimsi bir parlaklık aldı. Yüzü özelliklerini korudu, ancak altın rengi gözleri sekiz tane olana kadar çoğaldı ve alnında bir yay şeklinde dizildi. Yeşil saçları daha vahşi ve uzun oldu.

Ama belden aşağısı, vücudu tamamen değişti. Bacaklarının olması gereken yerde, koyu yeşil ve siyah kürkle kaplı bir örümcek bedenine dönüştü. Altın desenler sırtını süslüyor, tenini işaretleyen dövmelerle eşleşiyordu. Ancak sekiz bacak olması gereken yerde sadece yedi bacak vardı. Yedi devasa, eklemli örümcek bacağı uzanıyor ve onu kadının üzerinde yükselene kadar yukarı kaldırıyordu. Sekizincisinin olması gereken yerde altın bir kütük kalmıştı. Ve kalan bacakların her birinin uçları, son ekleminden aşağıya doğru, som altından dökülmüş ve İlk Dil'den daha fazlasıyla kazınmıştı.

İnsanlık dışı uzuvlarının eklem yerlerinden altın iplikler sarkıyordu. Kalçalarının uyluklarına geçmesi gereken noktada iki küçük, his benzeri uzantı vardı. Neredeyse gergin bir şekilde kıpırdanıyorlardı.

Çok güzeldi. Korkunçtu.

Onun dehşetinin etrafındaki havaya sızdığını hissedebiliyordu. Baskıcı bir korku *duvarı* gibi. Ama bu, ona dokunmayı reddeden bir sis gibi etrafından geçip gitti. Yalan söylemiyordu. Onun en güçlü iradeli yaratıkları bile ilkel bir paniğe sürükleyebileceğini biliyordu.

Ama yine de ona hayranlıkla bakmaktan kendini alamadı.

Bu Serrik'ti. Gerçek Serrik. Sürgün. Örümcek. Binlerce yıldır fae'ler tarafından bilinen ve korkulan yaratık.

"İşte ben buyum," dedi, sesi bu haliyle daha derin, daha yankılıydı. Uzaklara bakarken yüz ifadesi acı ve keder maskesine dönüştü. "Bu benim her zaman olduğum şey, büyüün altında. Sizden sakladığım şey. Sana göstermeye utandığım şey."

Kadın suskun bir şekilde ona baktı.

"Eğer hiçliği seçersen, bu senin hakkın," diye devam etti, her kelimesi dikkatli ve ölçülüydü. Önündeki iki hissedici seğirmeye devam etti, durmadan hareket ediyordu. "Eğer bilincini Web'e teslim etmek, Ava Cole olmaktan çıkıp sadece güç olmak istiyorsan, seni durdurmayacağım. Senin seçimin olan bir şeye kendi irademi dayatmak istesem bile bunu yapamam."

Ona doğru bir el uzattı, ona dokunmuyordu, sadece... teklif ediyordu. Elleri hâlâ kendisine aitti ama bağlam göz önüne alındığında, keskin altın tırnaklarının onun için yeni bir anlamı vardı.

"Ama devam edersen, uğruna yaşayacağın kendin var. Kendi düşüncelerin. Kendi duyguların. Kendi arzuların." Gözlerini kırpmadan ona dikti. "Ve eğer arzu edersen... bana da sahip olacaksın."

Seçim bir uçurum gibi önünde asılı duruyordu. Kayıtsızlık ya da devam. Teslimiyet ya da ısrar. Var olmamanın boş huzuru ya da bilincin acı veren gerçekliği.

Ve tüm bunların merkezinde, önündeki yaratık vardı. Serrik. Öümcek. Sürgün. Hem dünyasını yok eden hem de ona yeni bir dünya sunan varlık.

Korkunç. Güzel. Korkunç. Grotesk. Ve bir sanat eseri. Kararı sadece kendisi verecekti.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ava kaosa uyandı.

Açıklığı çevreleyen sis fırtınaya tutulmuş bir deniz gibi çalkalanıyor, sanki sınırlarının ötesindeki bir şeyden kaçmaya çalışıyormuş gibi dalları dışarı doğru fırlıyordu. Altındaki yosun artık nazik mavi fosforlu ışıltılarla değil, öfkeyle titreşiyordu.

Vücudu ağrıyordu ama acıdan değil. *Güçten*. Derisinin altında, damarlarında uğulduyordu. Her şeyi hatırlıyordu. Vahyi. Gerçeği. Seçimi.

Sonunda, kendisi olarak kalmayı seçmişti.

Bildiklerini bilmesine rağmen Ava Cole olarak kalmak. Hayatını mahvetmekle tehdit eden korkunç gerçeğe rağmen. Onu.

"Ava!" Bitty'nin yüksek, panik dolu sesi düşüncelerini böldü. Minik fae ona doğru koştu, kanatları vızıldıyordu Çılgınca. "Ava, iyi misin? Ne oldu? Ne *yaptın* sen?"

Ava kendini dirseklerinin üzerinde yukarı itti, kafası karışmıştı, etrafındaki dünyayı şimdi anladığı şeyle bağdaştırmaya çalışıyordu. Bitty gerçek değildi. Ava'nın düşündüğü şekilde değil. "Önemli" olan şekilde değil. Yine de... işte oradaydı, minik yüzüne kazanmış endişe, Ava'nın görebildiği veya dokunabildiği her şey kadar gerçikti.

"Ben iyiyim Bit," diye başardı, sesi çılgık atıyormuş gibi boğuktu. Belki de öyleydi.

Lysander da oradaydı, yanına çömelmiş, kehribar rengi gözleri alarmla açılmıştı. Başka bir kurgu. Başka bir rüya. Ama omzundaki eli sertti. Sıcak. "Sis çalkalanıyor." Etraflarında dönen sınıra endişeyle baktı. "Bir şey geliyor. Sanırım hepimiz kim olduğumuzu biliyoruz."

"Evet. Üç tahmin." Ava tamamen doğrulup kendini gözden geçirdi. Değişiklikler sadece içsel değildi. Saçları koyu, mavi-siyah bir renge dönüşmüştü. Kolundaki dövme artık tamamlanmıştı. Katılmıştı. Gözlerinin neye benzediğini merak etti. Bunun gerçekten önemli olmadığını düşündü. Artık tam olarak insan değildi, tam olarak Ava Cole değildi - muhtemelen öyle görünmemeliydi.

Puck hâlâ açıklığın kenarında bağdaş kurmuş oturuyor, daha önce kesinlikle orada olmayan bir kovadan patlamış mısıra benzeyen bir şey atıştırıyordu. Yüz ifadesi sevinç ve dehşet arasında bir yerdeydi. "Başın *belada*," diye bağırdı onu kendisine bakarken yakaladığında. "Baban yolda. Ve o

Kızgımsın."

Ava cevap veremeden, çalkalanan sis bir perde gibi aralanıp Valroy'u ortaya çıkardı. Unseelie Kralı, arkasında devasa yarası kanatlarını açmış, mavi gözleri soğuk ateşle parlayarak açıklığa doğru ilerledi. Etrafındaki hava güçle ve zorlukla kontrol altına alınmış bir öfkeyle çatırdıyordu.

Ve yalnız da değildi. Arkasından Nos ve Ibin geliyordu, ikisi de fena halde sarsılmış görünüyordu. Nos'un gözü morarmıştı ve Ibin'in elbisesinin kolları yırtılmıştı. Kabaca dövüldükleri belliydi.

"Sen ne yaptın, seni *aptal* kız?" Valroy'un sesi sessizdi ama fırtına öncesi gök gürültüsü gibi şiddet vaadi taşıyordu. "Neyi harekete geçirdiğin hakkında bir fikrin var mı?"

Ava ayağa kalktı, hafifçe sallandı ama dengesini buldu. İçindeki güç kafa karıştırıcıydı ama rahatsız edici değildi. Farklıydı. Çok büyüktü. Ama hâlâ onun kontrolündeydi. Kontrol hâlâ *onların elindeydi*. "Hepinizin bana yapmamı söylediği şeyi yaptım. Olduğum şeyi kabul ettim." Kendini fırçaladı. "Ben seçimimi yaptım."

"İstişare etmeden yapmaya hakkın olmayan bir seçim!" Valroy açıklığa doğru bir adım daha attı, ayaklarının altındaki çimenler soluyordu. "Bu karardan etkilenen tek kişi sen değilsin. İki diyarın tamamını tehlikeye attin!"

Ava güldü. Elinde değildi. Ses, içinde derinlerde bir yerden, hafif manik ama gerçek bir şekilde yükseliyordu. "Bunu senden duymak çok güzel."

Valroy'un gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı. Neredeyse takip edilemeyecek kadar hızlı bir hareketle Nos'u boğazından yakaladı ve onu öne doğru sürükledi. "Sana bir şeyi açıklığa kavuşturmamaya izin ver Weaver," diye tısladı. "Karşılaştıklarının çoğu paramparça olmuş kolektif hayal gücünün ürünü olsa da, *bu* Web'e hapsolmadan önce gerçeklikten doğmuştu. Bu yüzden onu yok etmek hâlâ *bana* düşüyor."

Nos, Valroy'un tutuşuna karşı mücadele etti, elleri kralın kolunu etkisiz bir şekilde pençeliyordu. Ibin haykırmak ileri atıldı. Valroy kanadıyla vurarak Ibin'i geriye savurdu.

"Sana doğrudan zarar veremeyebilirim Weaver. Vücudu senin gücünün bir karışımı olduğu için onu yok edemeyebilirim bile," diye devam etti Valroy, "ama ona kesinlikle gerçek olduğunu kanıtlayacak şekilde acı çektirebilirim. Cezalandırma konusunda ne kadar yaratıcı olabileceğimi görmek istemiyorsan, yaptığın şeyi geri alacak ve önüne koyduğum yola geri döneceksin."

Bitty nefesini tuttu, şaşkınlıkla geriye doğru çırpındı. "Neden bahsediyor bu Ava? Hayal gücünün ürünü mü? Bu da ne demek oluyor?"

Lysander da aynı derecede şaşkın görünüyordu, kuyruğu arkasında tedirgin bir şekilde sallanıyordu. "Ava? Neler oluyor?"

Ava'nın kahkahası soldu, yerini daha soğuk, daha sert bir şey aldı. Bitty'ye, Lysander'a, onların yüzlerindeki şaşkınlığa baktı. Sonra Nos ve Ibin'e, gözlerindeki korkuya. Ve son olarak Valroy'a, bakışlarındaki acımasız hesaplama.

"Bilmiyorlar," dedi sessizce. "Onlara ne olduklarını hiç söylemedin. Lysander'a bile söylemedin ve onunla birlikte oynadın; o da senin sarayının bir parçasıymış gibi davrandın."

"Hepimiz öyle yaptık. *Senin* için. Bu saçmalığa yardım etmek için." Valroy alay etti. "Kapımızdaki delilikten kendimizi korumak için, evet, ona uyduk."

"Çılgınlık mı? Siktir git dostum. Ben deli değilim. Onlar-" Hırlayarak kendini sakın kalmaya zorladı. En azından elinden geldiğince. "Lysander'a Web'in bir rüya olduğunu söyledin ve *geri kalanını* ona anlatmadın mı?"

"Bilmesine gerek yoktu," diye cevap verdi Valroy umursamazca. "O çok özel bir amaca hizmet ediyordu ve ben de onu bu amacı gerçekleştirmek için kullandım."

"Peki bu amaç neymiş?" Ava ona doğru bir adım attı, içindeki gücün öfkesine karşılık verdiğini hissediyor, saldırmak istiyordu. "Beni doğru yolda tutmak için mi? Beni bu hale gelmeye doğru yönlendirmek için mi? Senin ya da Serrik'in kullanabileceği bir silah olmam için mi?"

Sesini yumuşatarak Bitty, Lysander ve Ibin'e döndü. "I-" Bunu onlara nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Ama onlara söylememek daha kötüydü. Kendisi gibi onları da karanlıkta bırakmak. "Çok üzgünüm ama siz rüyasınız. Şekil verilmiş rüyalar. Serrik ya da... ben ya da... Nos tarafından, hapsedildiğimiz zaman yaratıldı."

"Bu..." Bitty çılgınca başını salladı. "Bu doğru olamaz. Benim anılarım var. Bir hayat. Kusurlu sayılmadan önce Kraliçe Abigail'in hizmetçisiydim."

"Yanlış anılar," dedi Ava nazikçe. "Abigail'in seninle açıklıkla karşılaştığı zamanı şimdi hatırlıyorum. Senin kim olduğunu bilmiyor gibiydi. Ben... seni arkadaşım olarak yarattım. Web'e alışmama yardım etmen için. Yalnızdım."

"Hayır. *Hayır.*" Lysander'ın sesi inançsızlıkla doluydu. "*Yıllarca* Kral Valroy'a hizmet ettim. Bu mümkün değil. Ben gerçeğim. Gerçek olmak zorundayım!"

Valroy kahkahalarla güldü. "Oh, bu vahşiliği içinde oldukça zarif. Bunun onlar için ne kadar acı verici olduğunu takdir ediyorum."

Ava piçi görmezden geldi ve Lysander'a yaklaştı. "Bir an için en kafa karıştırıcı olan sendin. Açıklaması en zor olan sendin. Görünüşe göre benim bilemeyeceğim şeyleri biliyordun, değil mi? Mesela buradaki yolunu. Beni gitmem gereken yere götürüyordun. Ama aynı zamanda Web olarak herhangi bir değişiklik yaşamıyordum, değil mi? Sen sadece benim hayali arkadaşımdın. Bilmek istemediğim şeyleri biliyordun. Her şeyi sana yüklüyordum çünkü bununla başa çıkamıyordum."

"Bu yüzden kendini hep bana yardım etmek için çekilmiş hissettin," diye devam etti Ava, söyledikçe parçalar yerine oturuyordu. "Bu yüzden beni desteklemek için Valroy'a meydan okumaya istekliydin. Sadece benden etkilendiğin ya da iyi bir insan olduğun için değil. Çünkü derinlerde, ifade edemediğin bir seviyede, amacının bana yardım etmek olduğunu biliyorsun. Çünkü sen bunun için yaratıldın. Bunu bir düşünün. *Bu adamın* neden bir Eğlence Ustası var? *Eğlence ustası* olacak türden bir orospu çocuğuna benziyor mu? Onunla ilk tanıştığımda bunu bilmiyordum."

Lysander sanki ona vurmuş gibi sendeleyerek geri çekildi, kehribar rengi gözleri dehşetle irileşmişti. Bitty kanadı kırılmış bir kuş gibi küçük, yaralı bir ses çıkardı.

"Ve-" Ibin kekeledi. "Ama ne hakkında-"

"Bilmiyorum." Ava uzun boylu, güzel Seelie'ye zayıfça gülümsedi. "Sen benimkilerden biri değilsin."

"Odaklanabilir miyiz?" Valroy vurgulamak için Nos'u bir kez salladı. "Onların yeni keşfettikleri dehşetin içinde debelenmelerini izlemek ne kadar hoşuma gitse de."

Ava'nın bakışları sertleşti. Elini uzattı ve artık içinde yaşayan gücü hissetti. Güç hevesle karşılık verdi, bir iletkenin geçen elektrik gibi içinden aktı. Kollarındaki dövmele içsel bir ışıkla parlıyordu. "Son bir saat içinde pek çok karar verdim," dedi, sesi daha önce sahip olmadığı bir yankı kazanarak. "Ama hâlâ vermem gereken bir karar daha var."

"Peki bu ne olabilir?" Valroy sordu, ses tonuna ürkeklik karışmıştı.

"Kimin tarafını tutacağım. Senin mi Serrik'in mi?" Ava gülümsedi ama yüzünde hiç sıcaklık yoktu. "Dünya'yı yerle bir etmek isteyen yok edicinin mi, yoksa Fae'leri yok etmek isteyen mahkûmun mu? Kral ya da sürgün."

Bir adım daha attı, güç parmaklarının etrafında yeşil bir şimşek gibi çıtırdıyordu. Ağ onun duygularına, iradesine yanıt veriyordu.

"Ama sanırım üçüncü bir seçenek buldum." Sırttı.

Valroy'un gözleri anlamaya başladığında genişledi. "Hayır-"

"Madem ikiniz de uslu duramıyorsunuz, bırakayım da kapışın," diye devam etti Ava, etrafındaki, içindeki güç artarak. "Artık arkama saklanmak yok. Artık beni kişisel nükleer savaş başlığınız olarak kullanmak yok. Birbirinizi öldürmeyi çok mu istiyorsunuz? Buyurun *gelin*. Ama bunu yüz yüze yapmanız gerekecek."

"Ne yapmaya çalıştığını anlamıyorsun," diye uyardı Valroy, artık Nos'u tamamen serbest bırakmış, tüm dikkatini Ava'ya vermişti. "Ağ Tir n'Aill'e girmek için tasarlanmadı. Diyarlarımız arasındaki engellerin bir sebebi var!"

"Belki bir zamanlar vardı," diye kabul etti Ava. "Ama tüm bu saçmalıklardan bıktım. Hepsinden. Burada bitiyor. Şimdi bitiyor."

Ellerini kaldırdı ve gücün içinden, etrafından geçtiğini hissetti. Ağ onun çağrısına, ihtiyacına cevap verdi. Gerildiğini, yayıldığını, rüyalar ve gerçeklik arasındaki uçurumun ötesinden ona ulaştığını hissedebiliyordu.

"Hayır, Ava, yapma-!" Valroy ona doğru hamle yaptı ama artık çok geçti.

Ava, gerçekliğin yırtılması gibi bir sesle Ağ'ı Tir n'Aill'in içine çekti. Daha doğrusu çekmeye çalıştı.

İşler ters gittiği anda bunu hissetti.

Güç çok fazlaydı, çok hamdı, onun için çok yeniydi.

Vahşi bir at gibi kontrolüne karşı gelerek onu kaosa sürükledi. İki âlemin kontrollü bir birleşimi olan bir geçit yaratmak istemişti.

Bunun yerine, varoluşun dokusunda bir delik açtı. Uçmak mı?

Bazuka.

Açıklık bir ışık ve ses kaleydoskopuyla patladı. Ava geriye doğru savruldu, vücudu ciğerlerindeki havayı boşaltmaya yetecek bir güçle yere çarptı. Etrafındaki dünya kırık camlar gibi parçalandı, gerçekliğin parçaları imkansız şekillerde çarpıştı ve üst üste bindi.

Kaosun içinden bazı görüntüler yakaladı.

New York'ta bir cadde, yayalar üstlerinde yırtılan gökyüzüne dehşet içinde bakarken arabalar korna çalıyordu.

Web'in bükülmüş koridorları, asla işgal etmemeleri gereken bir dünyaya çekildikçe bükülüyor ve kıvranıyorlardı.

Tir n'Aill'in ormanları, kökleri anlayamadıkları güçler tarafından yerden sökülürken çılgık atan ağaçlar.

Ve yüzler. Çok fazla yüz. İnsanlar. Fae'ler. Ağ'ın yaratıkları. Hepsi onun serbest bıraktığı girdaba kapılmıştı.

Bitty, minik formu kasırgadaki bir yaprak gibi havada yuvarlanıyor, kendini dengelemeye çalışırken kanatları çılgınca çırpıyordu.

Düşerken içgüdüsel olarak kedi formuna geçen Lysander, ayaklarının üzerine inmek için döndüğünde altında katı bir şey bulamadı.

Nos ve Ibin, yer altlarından kayıp giderken birbirlerine tutunuyorlardı.

Valroy, kanatları artık kendi diyarının kanunlarına uymayan havaya çarparken yüzü bir öfke ve dehşet maskesine dönüşmüştü.

Ve bir yerlerde, uzaklarda, Serrik'in varlığını hissetti -şokunu, telaşını ve tüm bunların altında, yaptıklarına duyduğu isteksiz hayranlığı.

Ne yapmıştı ki?

Farkına vardığı şey mide bulandırıcı bir netlikle yüzüne çarptı.

Sadece Ağ ile Tir n'Aill'i birleştirmemişti.

Üç dünya arasındaki sınırları paramparça etmişti.

Tanıdığı üç kişi. Ona tanıdık gelen her şeye ulaşmıştı. Ve hepsini büyük bir sandviç haline getirdi.

Dünya, Ağ ve Tir n'Aill.

Asla birbirine değmemesi gereken üç diyar, şimdi tektonik plakalar gibi birbirine çarpıyor, anladığı hiçbir kurala uymayan yeni ve kaotik bir manzara yaratıyordu.

"Hayır, hayır, hayır," diye nefesini tuttu, kontrolünü yeniden kazanmaya, serbest bıraktığı gücü geri çekmeye çalıştı. Ama bu, çıplak elleriyle bir çığı durdurmaya çalışmak gibiydi. Hasar oluşmuştu. Dünyalar birleşiyor, çarpışıyor, yeni ve korkunç bir şeye dönüşüyordu.

"Bir rüya gördüm, ne rüyası olduğunu söylemek için insan zekâsını geçtim." Karanlık onu ele geçirmeden önce gördüğü son şey Puck'ın yüzüydü, artık eğlenmiyordu ama vakur ve kadimdi.

Ne yaptım ben?

Bu düşünce onu karanlığa kadar takip etti.

Farkındalık geri döndüğünde, yavaşça, parçalar halinde

geldi. Altındaki çimenleri hissetti, serin ve çiğle

nemlenmişti.

Yakınlarda bir yerde öten kuşların sesi, normal Dünya şarkıları söyleyen normal Dünya kuşları.

Kır çiçeklerinin kokusu ve dumanın hafif, buruk tınısı.

Ava gözlerini tanıdığı bir gökyüzüne açtı - mavi, bulutsuz, güneş tepesinde tanıdık sarı-beyaz bir disk.

Bir an için tüm bunların bir rüya olduğunu umdu.

Gerçek bir rüya. Her şeyin. Ağ, Tir n'Aill, korkunç gerçek, dünyaların feci birleşmesi, hepsi sonunda uyandığı bir kâbustu.

Sonra onu gördü.

Serrik onun üzerinde, gökyüzüne karşı silüet halinde duruyordu. İnsan formundaydı, kollarını açmış, güneş ışığının tadını çıkarıyordu. Mavi gökyüzünde o kadar gülünç bir şekilde yersiz görünüyordu ki, kadın otuz saniye boyunca şaşkın bir sessizlikle ona baktı.

"S...Serrik?"

"Hı?" Ona doğru döndü. "Uyanmışsın. Güzel. Konuşacak çok şeyimiz var."

Ava oturmaya çalıştı, vücudu karşı çıktıkça irkildi. Her kası ağrıyordu ve başı donuk, inatçı bir zonklamayla çarpıyordu. "Neredeyim ben? Ne oldu?"

Serrik ona yardım etmek için elini uzatarak, "Sen-biz-Dünya'dayız," diye cevap verdi. "Ya da... ondan geriye kalanlar. Ne olduğuna gelince?" Kısa bir süreliğine, alaycı bir eğlenceyi yansıtabilecek bir şekilde gülümsedi. "Bir kez daha ne benim ne de Valroy'un mümkün olduğunu düşünmediği bir şeyi yaptın. Asla birbirine değmemesi gereken üç dünyayı birleştirdin."

Anılar geri geldi - açıklık, Valroy'un tehdidi, iki fae arasında bir yüzleşmeye zorlamak için yaptığı umutsuz girişim, kontrolün feci kaybı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı, adamın elini tuttu ve kendisini ayağa kaldırmasına izin verdi. "Diğerleri -Bitty, Lysander, Nos ve Ibin- onlar..."

Serrik uzaklara bakarak, "Dağınık," diye cevap verdi. "Ama onları hissedebiliyorum. Zarar görmemişler. Birleşme... temiz değildi."

Etraflarını işaret etti ve Ava ilk kez çevresine gerçekten baktı.

Amerika'nın kırsal kesimlerinde herhangi bir yerde olabilecek bir çayırda duruyorlardı; uzun otlar, kır çiçekleri, uzakta bir sıra ağaç. Ama ağaçların ötesinde, Manhattan'a benzeyen bir şehrin eğri büğrü kulelerini görebiliyordu; binalar imkansız açılarla eğilmişti, bazıları havada asılı duruyordu, yerle bağlantıları yoktu. Şehrin üzerindeki gökyüzü de yanlıştı; Dünya'nın mavisi ile Tir n'Aill'in alacakaranlığının bir karışımı ve bulutların arasında uzanan Ağ'ın gümüşü dalları.

Orada bir yerlerde insanlar tamamen değişmiş bir dünyayla boğuşuyordu. Fae'ler kendilerini sislerin arasından sadece göz ucuyla görebildikleri bir gerçekliğin içinde buluyorlardı. Ağ'ın yaratıkları -yapılar, şekil verilmiş hayaller- ilk kez gerçek bağımsızlığı deneyimliyorlardı.

Hepsi onun yüzünden.

Onun *aptalca* seçimi yüzünden.

Saç tellerini avuçladı ve dehşet içinde saçlarına baktı. "Ben ne yaptım?" diye nefes aldı felaketin boyutunu kavrarken.

Serrik onun yanında durmuş, ellerini arkasında kavuşturmuştu. "Sen, aşkım, bir savaş başlattın. Hem fae ırkının hem de insanlığın sonunu getirebilecek bir savaş... ve üç dünyanın. İki, kimin saydığına bağlı."

"Ne yapacağım?" Öylece kaosa bakakaldı.

Serrik sanki bu hayatında duyduğu en komik soruymuş gibi güldü. Bunu ondan duymak hiç de doğal değildi. "En ufak bir fikrim yok. Ama neyi seçersen seç. Bu senin yürüyeceğin yol olacak."

Ava bir nefes aldı ve her şeyi özetlemek için tek bir kelime

söyledi. "Orospu *çocuğu!*"

Üçüncü kitapta devam edecek...

"Gölgeler Ağı" serisinin kapanışı

Unseelie Savaş Düzeni

Burada

BENDEN DAHA FAZLASI İÇİN...

Güncel haberler, özel içerikler, eskizler, tüylü pofuduk "ekibimin" aptal resimleri ve daha fazlası için haber [bültenime katılın!](#)

Kadim vampirler, şehvetli baş-şeytanlar, şeytani fae prensleri, seksi eldritch dehşetleri, perili sirkler, hayaletli büyücüler - en tatlı kabuslarınız ne olursa olsun, sizin için bir kötü adamım var.

[Benim ve diğer kitaplarım hakkında daha fazla bilgi için buraya tıklayın.](#)

BENİ TAKİP EDİN!

Yaklaşan tüm kitaplarımdan ve ekstralarımın haberdar olmak için [Facebook Okuyucu Grubuma](#) katılın ya da aylık [bültenime](#) katılmayı düşünün.

www.kathrynkingsley.com

YAZAR HAKKINDA

Kat her zaman bir hikaye anlatıcısı olmuştur.

Sahne temalı eğlence için yazma konusunda on yıldan fazla bir deneyime sahip olan Kat, her zaman bir şekilde yazmıştır. Kurgu yazmadığı zamanlarda video oyunu geliştirme alanında yazar, tasarımcı, yapımcı ve/veya yönetici olarak çalışıyor. (Genellikle birkaç şeyi aynı anda yapıyor.)

Ayrıca sanatsal yönetmenlik, sahne ressamlığı ve sahne dekorları, özel efektler, sirk sanatları ve animatronik de yetenek listesinde yer alıyor. Boston Üniversitesi'nden Tiyatro Tasarımı alanında BFA derecesi ile mezun olmuştur ve benzersiz, yaratıcı ve alışılmadık deneyimler için bir tutkusu vardır.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

